

[Kojiyuu] Người Yêu Tiên Tỷ

Contents

[Kojiyuu] Người Yêu Tiên Tỷ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	51
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	80
28. Chương 28	83
29. Chương 29	85
30. Chương 30	88
31. Chương 31	90

[Kojiyuu] Người Yêu Tiên Tỷ

Giới thiệu

Dịch vụ thuê người liệu có thể hiệu quả?Yuko là một học sinh năm cuối cao trung, vì thế trong người vẫn tồn tại chút n

---

1. Chương 1

Trường nữ sinh trung học Majihabara.

Đúng với cái chữ “danh giá” mà người ta vẫn thường hay dùng để miêu tả, đây chính là ngôi trường hào nhoáng bậc nhất Nhật Bản. Hiển nhiên, học sinh Majihabara đều là con gái cưng của ông chủ tập đoàn giàu có nào đó, hoặc là tiểu thư của một dòng họ khét tiếng lâu đời. Đặc biệt hơn, trường sẽ không-bao-giờ nhận những học sinh không có vai vế trong xã hội vào học, vậy nên cũng sẽ không-bao-giờ xảy ra trường hợp một học sinh nghèo nhờ học bổng mà vào được Majihabara và bị các học sinh khác cô lập, tẩy chay, bắt nạt, v.. V...

Đúng vậy, Majihabara chính là ngôi trường thực dụng nhất Nhật Bản, đồng thời cũng là nơi để các nhân vật “tai to mặt lớn” thể hiện đẳng cấp của mình.

Nếu như bạn không phải là một người máu mặt nào đó, đừng mơ có thể bước chân được vào Majihabara.

- O0o-

Lớp 7 năm 3 trường nữ sinh trung học Majihabara.

Một nhóm gồm ba nữ sinh ngồi chụm đầu vào nhau tán dóc. Gồm một cô gái có gương mặt thanh tú ngồi giữa, bâng quơ chống tay lên bàn, một tóc ngắn cá tính và một lùn nhất trong cả bọn ngồi ở hai bên.

“Cậu lại chia tay bạn gái nữa rồi à Yuko?” – Cô gái tóc ngắn lên tiếng.

Cô gái này tên là Miyazawa Sae, là con gái rệu của chủ tập đoàn sản xuất xe đua nổi tiếng nhất thế giới Miyazawa. Cô luôn khiến cho mọi người lúc nào cũng cảm thấy đầy sức sống. Đặc biệt hơn hết, Sae đã luôn được các bạn nữ sinh trong trường, thậm chí là cả thầy cô giáo gọi là “Ikemen”. Hiển nhiên, số lượng bạn gái của cô dù có đếm hết mười đầu ngón tay, cộng thêm mấy chục ngón tay của người khác nữa cũng không đủ.

Cô gái tên Yuko được Sae hỏi chuyện vừa nãy chính là cô nàng có gương mặt thanh tú ngồi ở giữa, khí chất của cô có thể nói là lấn át hoàn toàn hai người bạn của mình.

“Ừ, lần này mới chỉ có 2 tuần thôi. Còn ít hơn cả lần trước.”

“Nè, đây chẳng phải là cô gái cuối cùng trong trường mình sao? Cậu đã quen hết tất cả nữ sinh Majihabara còn gì!?” – Cô gái lùn nhất nhóm cuối cùng cũng lên tiếng.

“Thật sao?” – Yuko hơi mở to mắt hỏi ngược lại.

“Là thật đó! Không lẽ bây giờ cậu chuyển mục tiêu sang tấn công giáo viên à?”

“Cậu bị ngốc à Takamina?” – Sae đánh đầu cô lùn kia một cái. – “Cậu không biết trường mình cấm không cho giáo viên và học sinh có quan hệ bất chính sao?”

“Thế phải làm sao bây giờ?” – Yuko ôm đầu lắc qua lắc lại.

“Một là cậu chịu cảnh FA, hai là cậu kiếm bạn gái ngoài trường đi.”

“Majihabara là nơi tập hợp tất cả những cô gái xinh đẹp nhất Nhật Bản mà cậu ấy còn chán lên chán xuống, kiếm bạn gái ở ngoài chẳng khác nào” tình một đêm “à?” – Takamina trợn mắt.

“A!” – Sae bỗng như nhớ ra được điều gì đó, há miệng ra “A” lên một tiếng. – “Đúng rồi, chú tớ có một dịch vụ thuê người yêu gì đó, tớ có nói qua cho các cậu rồi đúng không?”

“Cái dịch vụ đó thật sự hoạt động được sao?” – Yuko trề môi nghi ngờ.

“Tớ không biết, nhưng mà nhìn chú tớ càng ngày càng phát đạt thì chắc là được đó a.”

“Nè, dù gì ở đây cũng hết người để quen rồi, cậu thử một tí đi, cũng không mất mát gì hết.” – Takamina đề nghị.

“Cuối buổi hôm nay đi đi, chú tớ là chủ quán bar gần nhà cậu luôn đó Yuko.”

Trên đời này thật sự có loại dịch vụ này sao? – Yuko chống cằm suy nghĩ, đúng lúc đó thì chuông báo hiệu giờ học reo lên, giáo viên cũng đã bước vào lớp.

Chiều nay cả ba người Yuko Sae Takamina đều không cần phải sinh hoạt câu lạc bộ. Vì thế các cô có đầy thời gian rảnh để làm việc riêng của mình. Sau khi buổi học kết thúc, vừa bước ra khỏi cổng trường là đã thấy ngay một chiếc Limo bóng loáng sang trọng và một chiếc BMW đời mới nhất đang đợi sẵn, Yuko và Takamina chỉ việc vuốt tóc, cười với những nữ sinh hâm mộ mình và rồi thông thả bước lên xe. Chỉ riêng Sae là tự chạy xe về, bởi vì nhà cô là sản xuất xe đua mà.

Bởi vì còn quá sớm nên quán bar của chú Sae vẫn chưa mở cửa, vậy nên cả bọn đành đi hù hí ở đâu đó giết thời gian trước đã. Nhưng nói là nói vậy thôi, mục đích chính của họ cũng chỉ là tìm một nơi nào đó mát mẻ để ngồi và bàn về những cô gái trẻ đẹp body gợi cảm bước ngang qua.

“Yuko xem này, ngực của cô gái ở phía bên kia, theo cậu là hàng thật hay hàng giả?” – Sae vừa nói vừa liếc mắt nhìn một cô gái tóc ngang vai đang ngồi ở băng ghế đá bên kia vệ đường.

“Đạo này thật giả lẫn lộn, phải chạm vào mới biết được.” – Yuko nhếch nhếch miệng lên cười, trông mặt gian không chịu được. – “Nè, Takamina.”

“Gi?” – Takamina vốn không bao giờ bàn tán về chủ đề này một cách phô trương như hai người bạn của mình. Lúc này cô chỉ đang nhàm chán cầm lon nước tăng lực xoay qua xoay lại.

Khóe miệng Yuko bây giờ đã trải dài gần đụng mang tai, để lộ hai lúm đồng tiền sâu hoắm duyên dáng của mình. Cô ghé sát vào tai Takamina thì thầm: “Cậu qua đó rờ thử xem?”

“...” – Takamina khi nghe xong chỉ biết trợn to mắt nhìn Yuko, phía bên kia thì Sae cứ chồm người qua hỏi.

“Cậu vừa nói gì thế Yuko?”

“Tớ bảo Takamina qua bên đó rờ thử để kiểm tra.” – Yuko cười cười nhìn Takamina.

“Ô, được đó, được đó!” – Sae khoái chí vỗ tay bốp bốp.

“Hai cậu muốn biết thì tự đi mà rờ!”

“Nè, không phải cậu ghét bị người ta nói là yếu sinh lý với lại nhát gái sao? Bây giờ cậu mà qua đó rờ cô ta một cái thì bọn tớ đảm bảo sẽ không có ai dám nói cậu như vậy nữa.”

Takamina nuốt nước bọt nhìn Yuko, từng lời từng chữ Yuko vừa nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu.

“Mau lên, cô ta mà đi mất là xong đó!”

“Được!” – Thế là vì muốn chứng minh bản lĩnh của mình mà Takamina bé nhỏ hùng hổ đứng dậy bước qua đường thực hiện nhiệm vụ.

Mọi chuyện diễn ra trong mắt Yuko là thế này: Takamina băng qua đường, chắn trước mặt cô gái kia, không nói không rằng giơ hai tay lên bóp thẳng vào ngực người ta, mà không phải một lần thôi nhé, hai ba lần liên tiếp, xong rồi mới thả tay ra, trầm trồ cảm thán gì đó. Sau đó thì lập tức ăn một bạt tai từ cô gái kia, cả người té hấn xuống mặt đất. Cô gái đó còn lấy túi xách quất túi bụi vào người Takamina, miệng không ngừng phát ra những tiếng chửi rủa hùng hổ bỏ đi. Takamina sau khi bị đánh đến nổi biến thành cầu đầu heo thì mới từ từ lật trở về, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Là hàng thật, hàng thật đó...”

“Cậu đúng là anh hùng đó Takamina!” – Cả Yuko và Sae đều thốt lên, ôm người bạn bé nhỏ tội nghiệp của mình vào lòng mà khen lấy khen để. Thế nhưng tại sao Takamina lại cảm thấy như bản thân đang bị họ cười nhạo ấy nhỉ?

- Oo-

9h tối. L. O. V. E Bar.

Yuko, Sae, Takamina vừa mới bước vào trong là đã nghe thấy tiếng nhạc xập xình mỗi lúc một to hơn, một tràn hỗn hợp gồm những mùi rượu cao cấp hòa lẫn cùng hàng tá mùi nước hoa khác nhau cứ xộc vào mũi. Họ không đi vào bên trong quầy mà lại vòng ra phía bàn quản lý.

“Chú tôi có ở đây không?” – Sae rất thân thuộc cất tiếng hỏi.

Người quản lý khi thấy đứa cháu cưng của ông chủ mình đến thì lập tức cúi đầu chào lễ phép, sau đó không quên dẫn ba người họ vào một căn phòng riêng, tách biệt với sự ồn ào bên ngoài.

Người quản lý gõ cửa hai cái rồi nói: “Ông chủ, Miyazawa tiểu thư đến.”

“Thật sao? Vào đi vào đi!” – Từ bên trong vọng ra tiếng của một người đàn ông trung niên.

Sau khi được phép thì cả ba cùng bước vào trong phòng. Đây là một căn phòng giản dị, bài trí khá đơn giản nhưng vẫn đầy đủ đồ dùng tiện nghi, đặc biệt được dán rất nhiều poster của Adam Lambert.

“Chú!” – Sae lao vào người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, cả hai múa máy tay chân với nhau xem như lời chào hỏi.

“Ô, lần này Sae-chan có dẫn thêm bạn đến nữa à?”

“Chào chú.” – Yuko và Takamina lịch thiệp cúi đầu.

“Thôi không dài dòng nữa a, cháu nghe nói chú có một cái dịch vụ thuê người yêu gì đó đúng không?”

“Bây giờ cháu mới chịu để ý đến nó sao?” – Ông chú ra vẻ bi thương. – “Chú đã nói là nó hoạt động được mà...”

“Không phải cháu, cháu đâu cần phải thuê làm gì.” – Sae nhìn ông ta mỉa mai. – “Là bạn cháu.”

“Ô, thế ra hai cô gái này cần một người yêu sao? Đây đây.” – Người đàn ông lấy ra một chồng hồ sơ thật dày, đặt lên bàn, mở ra trước mặt Yuko và Takamina. – “Hai cháu muốn bạn trai như thế nào? Trong đây đây đủ hết!”

“Cháu đồng tính.” – Yuko lạnh lùng phun ra một câu.

“...” – Ông chú chưa kịp giới thiệu hết đã bị câu nói của Yuko làm cho cứng họng, quay sang nhìn Takamina thì...

“Là Yuko muốn thuê người yêu, cháu không có nhu cầu.”

“Được rồi được rồi, để lại mấy anh chàng đẹp trai này cho chú càng tốt chứ sao!”

Sau khi cất đồng hồ sơ nam vào thì chú Sae lấy ra một chồng hồ sơ khác cũng dày không kém.

“Cháu muốn người yêu mình như thế nào? Ngoại hình? Tính cách?” – Ông chú lật từng trang từng trang xem xét.

“Chú chọn cho cháu cái người hạng nhất trong đồng hồ sơ đó đi.”

“Tiền cũng phải tăng lên đó nha.”

“Không thành vấn đề.”

“Được! Đây nè, cháu chọn đi.” – Ông chú đẩy chồng hồ sơ đến trước mặt Yuko.

Yuko lướt sơ qua từng trang, Acchan, Paru, Chiyuu, Milky,... Bên dưới những cái tên này chính là một số hình của họ, ở dưới nữa là ghi năm sinh, cùng với một vài tính cách đặc trưng, cuối cùng là giá tiền.

“Đây không phải là tên thật của họ?” – Yuko hơi thắc mắc.

“À, bên chú giữ rất kín những thông tin cá nhân của nhân viên, trừ khi họ muốn tiết lộ, còn không thì thôi. Những cái tên này, chỉ là biệt danh của họ mà thôi.”

“Acc-... Acchan?” – Takamina ngồi kế bên Yuko bỗng run lấy bầy.

“Sao vậy?”

“Đ-Đây... Là cô gái... Hồi sáng...”

Yuko nhăn mày nhìn kĩ vào trang hồ sơ của cô gái có biệt danh là Acchan một lúc rồi thích thú “A” lên một tiếng. Đúng là cô ta rồi! Yuko nhìn Takamina đang run rẩy, rồi nhìn Sae, sau đó nhìn ông chú, rồi lại nở một nụ cười gian manh.

“Cô gái này bằng tuổi chúng ta này. Cháu thuê cô ấy nhé.”

“Cái gì!?” – Takamina là người đầu tiên hét lên.

“Sao?”

“C-Cậu... Hồi sáng sau khi đánh tờ xong, cô ta nói... Nói là nếu để cô ta gặp lại tờ thì sẽ giết tờ đó!”

“Cô ta chỉ hù dọa thôi, cậu đâu cần phải sợ như thế!” – Yuko và Sae khinh bỉ nhìn Takamina.

“Các cậu không biết cô ta đáng sợ thế nào đâu! Nếu được tờ thì không đụng vào cô ta còn hơn!”

Nghe đến đây thì Yuko ý cười càng đậm hơn, kiên quyết đập tay lên bàn, nói: “Cháu muốn thuê cô gái này!”

“Cháu muốn thuê một ngày, ba ngày, hay bảy ngày? Thuê từ ba ngày trở lên thì trong vòng 48 tiếng đầu nếu không vừa ý với người yêu mình thì cháu có thể đổi một người khác hoàn toàn miễn phí.” – Chú Sae bắt đầu quảng cáo dịch vụ của mình.

“Bảy ngày.”

“Được rồi, vậy cháu có muốn yêu cầu gì đặc biệt nữa không? Như là chuyển cô gái này đến học chung trường hay gì đó?”

“Được sao?” – Yuko hơi bất ngờ.

“Được, nhưng phải trả thêm phí.”

“Học chung lớp luôn có được không?” – Yuko khi nói câu này ra thì quay sang nhìn Takamina cười cười.

“Không thành vấn đề, vậy cháu còn yêu cầu gì nữa không?”

“Không ạ.”

“Ok, vậy là cháu thuê Acchan làm người yêu, 7 ngày, yêu cầu học chung trường chung lớp, tổng cộng là 10,000,000 yên.” – Rất nhanh chú Sae đã xuất cái bill trước mặt Yuko.

“Bảy ngày mà 10 triệu yên á!?” – Sae trợn mắt hét lên. – “Sao chú không đi cướp đi?”

“Cô gái này thuộc hàng top đó.”

Yuko chỉ im lặng ký cái rẹt vào giấy séc của mình, xem như đã giao dịch thành công.

“Ngày mai bắt đầu nhận người yêu cho mình nhé~” – Ông chú cầm lấy tờ séc và cười tươi thật tươi với bộ ba Yuko Sae Takamina khiến cho ai cũng nổi hết da gà.

Sau khi xong việc rồi thì cả ba người muốn ra ngoài bar uống một chút, khi đứng lên thì chú Sae bỗng lên tiếng: “A, chú quên. Mỗi nhân viên đều có đeo một bên bông tai ghi biệt danh của họ, ví dụ như của cô gái này là” Acchan “. Đây có thể xem như là một dấu hiệu để nhận biết ai là nhân viên của chú, nhưng mà quan trọng hơn là, mỗi khi gặp chuyện gì nguy hiểm chỉ cần ấn nhẹ vào bông tai là đội ngũ bảo hộ của chú sẽ lập tức có mặt.”

Yuko tiếp thu lời nói của chú Sae rồi nhẹ gạt đầu một cái, sau đó xoay người theo Takamina và Sae ra ngoài.

- O0o-

Ngày hôm sau. Lớp 7 năm 3 trường nữ sinh trung học Majihabara.

Bộ ba Yuko Sae Takamina ngồi lười biếng tán dóc trong lớp, sau đó rất nhanh bị thu hút bởi những tiếng xì xào xung quanh.

“Nè, cậu biết gì chưa? Trường chúng ta hôm nay có học sinh mới chuyển đến đó!” – Nữ sinh A lên tiếng.

“Là con của chủ tập đoàn nào đây?” – Nữ sinh B tò mò.

“Tớ không biết, nhưng mà nghe nói là quyền lực lắm!”

Yuko và Sae thích thú nghe nhóm nữ sinh đó bàn tán, còn Takamina thì run lấy bầy, thậm chí cầu mong bản thân không sao.

“C-Chết tởm rồi...” – Takamina ôm đầu quẩn quại.

Yuko thấy thế thì cười muốn lọt cả ghế, cô thật mong cô gái kia mau đến đây thật nhanh để cô còn xem kịch vui nữa.

Khoảng một lúc sau thì cuối cùng chuông báo giờ học cũng reo, tiết đầu chính là tiết chủ nhiệm. Các nữ sinh nhìn hai bóng người lướt qua trên cửa sổ lớp mà tò mò không thôi. Yuko ngồi đằng sau khều khều người Takamina trêu chọc: “Takamina lát phải đứng dậy chào bạn mới đó nha~”

“Cậu là đồ chết tiệt!”

Cửa lớp bật mở. Cô giáo bước vào, theo sau là một nữ sinh. Cả lớp trở mắt trầm trồ, trong đó có cả Yuko và Sae Takamina.

“Hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới, Kojima-san, em tự giới thiệu một chút đi.”

“Xin chào mọi người, tôi tên là Kojima Haruna, mong được mọi người giúp đỡ.”

Cả lớp ai cũng vỗ tay chào mừng học sinh mới, chỉ có ba người là khác biệt.

Sae thì mở to mắt trầm nghĩ học sinh mới không phải là cái cô Acchan gì đó sao? Chú cô lừa đảo à?

Takamina thì vượt ngục thở phì phì, thoát được gánh nặng rồi.

Yuko thì nhìn chăm chăm vào cô học sinh mới, thất thần.

“Kojima-san, em có thể ngồi ở cuối lớp, dãy thứ tư.”

“Vâng.” – Haruna gật nhẹ đầu một cái rồi đi thẳng xuống vị trí, khi cô bước ngang qua bàn Yuko, một cơn gió không biết từ đâu thổi vào khiến cho mái tóc nâu bồng bênh của Haruna bay lên. Mùi thơm thoang thoang dễ chịu xộc vào mũi, đồng thời Yuko cũng thấy được một chiếc bông tai lấp lánh sau mái tóc.

Chiếc bông tai đó hình như là do bốn chữ cái ghép lại.

N-Y-A-N. Nyan?

2. Chương 2

Lớp 7 năm 3 trường nữ sinh trung học Majihabara. Giờ ra chơi.

“Nè, có phải chú tởm lừa đảo rồi không? Gần ra về rồi mà vẫn không thấy bóng dáng cô gái đó gì hết?” – Sae nhìn mặt nói với Yuko.

“VẬY thì càng tốt chứ sao...” – Takamina lí nhí trong miệng.

Sae nghe vậy thì lập tức bắn qua Takamina một tia nhìn khinh bỉ.

“Đồ yếu sinh lý!”

“Cậu...”

“Cậu, cậu, cậu gì mà cậu! Tớ chính là nói cậu bị yếu sinh lý đấy! Đúng không Yuko?” – Sae hùng hổ chống hông nói.

Theo lẽ thường thì Yuko sẽ lập tức nhảy vào phụ Sae chọc tức Takamina thêm mấy câu, thế nhưng không hiểu vì sao hôm nay Yuko lại im lặng, mà nếu để ý kỹ thì cô đã im lặng suốt từ này đến giờ rồi. Thắc mắc, Sae quay sang nhìn thì thấy Yuko đang chống cằm xoay mặt về phía bên trái lớp học, Sae men theo tia nhìn thì mới phát hiện ra cô bạn mình đang ngắm bạn nữ học sinh mới.

“Yuko ngậm miệng lại, nước miếng sắp chảy ra rồi kìa.” – Sae cố tình nói to lên một chút.

“Thì ra nãy giờ bạn ngắm người ta nên không tiếp tay cho Sae trêu chọc tớ, vậy mà tớ tưởng cậu hoàn lương rồi chứ!” – Takamina bủ môi.

“Hai cậu đang nói gì vậy?” – Yuko nhăn mày.

“Đang nói về cô người yêu mà cậu thuê bây giờ vẫn chưa thấy mặt. Cậu không quan tâm sao?”

“Không. Nhưng Takamina thì có đó.” – Yuko bâng quơ nói.

“Đừng có lời tớ vào!” – Không hiểu sao mỗi lần Takamina nghĩ đến cô gái đó là toàn thân lạnh toát cả lên.

Bất ngờ tiếng di động vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của ba người, là điện thoại của Sae.

“A, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới này.”

“Alô Sae hả? Bạn cháu có đang ở cùng cháu không? Cái cô bé hôm qua thuê người yêu ấy?” – Chú Sae lập tức vào ngay chủ đề mà không vòng vo gì hết.

“Bạn cháu cũng đang có chuyện muốn hỏi chú đây.”

Nói rồi Sae đưa điện thoại sang cho Yuko, ý bảo nghe đi.

“Alô?”

“Cháu là cô bé hôm qua?”

“Cháu tên là Yuko. Oshima Yuko.” – Yuko giọng nhàn nhạt nói vào điện thoại.

“Ừm vậy Yuko-san, vì thủ tục nhập học vào trường cháu hơi rắc rối nên bị chậm một ngày, xem như ngày mai mới bắt đầu tính thời hạn thuê nhé. Thật xin lỗi.”

“Không vấn đề. Đây là số của chú?” – Yuko bất ngờ hỏi khiến cho chú Sae có phần phản ứng không kịp.

“Hả? À phải, đây là số dành cho công việc.”

“Được rồi. Sau này cháu phải nhờ chú giúp thêm nhiều việc đó. Cám ơn chú trước nhé!” – Yuko cười rồi nhẹ nhàng cúp máy, sau đó không quên lấy di động mình ra lưu số ông chú vào, rồi mới trả lại điện thoại cho Sae.

“Chú tớ nói gì?”

“Ngày mai cô gái đó mới đến được.”

“Thật sao..?” – Takamina mếu máo, cô đã mong ông chú đó thực sự là lừa đảo biết bao.

Yuko bắt giắc lại xoay mặt nhìn sang phía Haruna lần nữa, ngấm ngấm một hồi thì như nghĩ ra được điều gì đó, bèn quay sang vỗ vai Takamina.

“Nè, sinh nhật lần trước của cậu tớ chưa tặng quà đúng không?”

“A! Nhắc mới nhớ! Mau tặng quà cho tớ!”

“Cô gái Acchan đó đó, tớ tặng cho cậu! Trong vòng 7 ngày phải thật vui vẻ đó nha!” – Yuko cười toe toét.

“Cái gì!?”

“10 triệu yên lòng thành của tớ đó, không lẽ cậu nữ từ chối sao?”

“Cậu ôm lấy tự mà xài, tớ mới là không cần quà của cậu nữa!” – Takamina nhanh chóng rút bàn tay đang xòe ra của mình lại, đầu cũng bắt đầu phối hợp lắc nguầy nguậy.

“Cậu một mình cũng lâu quá rồi, phải cần có người yêu thôi lửa chứ!”

“Tớ thấy Yuko nói đúng đó.” – Sae lại bắt đầu tiếp tay cho Yuko. – “Lỡ sau khi cậu quen cô ta rồi cậu mạnh lên thì sao?”

“Các cậu đang nói vớ vẩn gì vậy! Nè Yuko, không phải cậu vì không muốn FA nên mới đi thuê người yêu sao? Tặng cho tớ làm gì!”

“Tớ có cái khác thú vị hơn rồi...” – Yuko nở một nụ cười nửa miệng, mắt vẫn đang chăm chú dán trên người cô học sinh mới – Kojima Haruna.

Hai người Sae và Takamina vẫn chưa tiêu hóa được câu nói của Yuko, định mở miệng ra hỏi thì chuông báo hiệu hết giờ ra chơi đã reng, đành phải nuốt lại vào trong bụng.

- O0o-

“Yossha! Được về rồi, mau mau dọn đồ nhanh lên!” – Sae lúc nào cũng vậy, luôn tràn trề sức sống, đặc biệt là giờ ra về.

“Hai cậu ra trước đi, tớ dọn đồ xong theo sau ngay.” – Yuko vẫy tay ý bảo hai cô bạn đi trước.

“Ok!”

- O0o-

“Alô?”

“Alô? Chú à, cháu Yuko đây.”

“A là cháu à? Gọi chú có gì không?”

“Cháu muốn bàn về cái dịch vụ thuê người yêu của chú thôi, bây giờ chú đang ở đâu?”

“L. O. V. E Bar.”

“Năm phút nữa cháu có mặt ở đó.”

Dứt lời, Yuko cúp điện thoại, ra lệnh cho quản gia chở mình đến quán bar của chú Sae.

Lần trước vì đi nhanh quá mà chưa kịp quan sát nơi này. Cũng như bao quán bar khác nhưng nó lạ mắt hơn vì từ sàn nhà, tường nhà cho đến nội thất, đều được làm bằng kính. Bước vào đây là y như rằng thấy cái mặt mình ở mọi nơi ấy. Quan sát kỹ hơn nữa, Yuko mới phát hiện ra đây chính là quán bar dành cho người đồng tính. Trên sàn nhảy, trên bàn rượu, hay bất cứ nơi đâu, đều là những cặp đồng tính đang ngồi ve vãn và quyến rũ nhau. Tuyệt nhiên không-hề-có một cặp dị tính nào ôm hôn nhau.

Mình bắt đầu thích cái quán bar này rồi nha. – Yuko nghĩ thầm.

“Yuko-san, ở đây.” – Chú Sae đang ngồi nhâm nhi ly rượu ở quầy Bar, thấy Yuko đi vào liền lớn tiếng gọi.

“Chào chú.” – Vẫn như lần trước, Yuko nhẹ cúi đầu lịch thiệp.

“Cháu uống gì?”

“Margarita.”

“Một ly Margarita nhé.” – Chú Sae nháy mắt với chàng trai Bartender, rồi quay sang hỏi Yuko. – “Cháu tìm chú có gì không?”

“Lần trước nếu cháu không làm thì chú có nói qua rằng tất cả mọi nhân viên của chú đều có đeo một bên bông tai ghi biệt danh của họ đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy đây có phải là nhân viên của chú không?” – Yuko đưa điện thoại ra trước mặt chú Sae, là hình chụp nghiêng mặt Haruna.

Số là hồi nãy cô kêu hai đứa bạn của mình về trước chính là để lấy cớ ở lại lâu một tí, đợi cô nàng Haruna này xách cặp ra về là chụp lại ngay.

“NyanNyan?” – Chú Sae có hơi bất ngờ.

Yuko hơi nhướng mày nhìn phản ứng của ông ta, tay khê gõ xuống quầy Bar theo nhịp điệu bài hát đang được mở.

“Có phải là nhân viên của chú không?”

“Không những là nhân viên, mà còn là Top 1 của chú đó.” – Chú Sae cầm điện thoại Yuko ngắm qua ngắm lại. – “Cô bé này đúng thật là nhìn từ góc độ nào cũng đẹp hết nhỉ?”

“Sao hôm qua cháu bảo chú đem nhân viên hạng nhất ra thì không có cô ấy?” – Yuko vừa hỏi vừa đưa tay nhận lấy ly Cocktail từ Bartender.

“Cô bé này hôm qua vừa vặn có người thuê mất rồi, nhưng mà cô bé này không có giá cả cố định, ai ra giá cao nhất thì thuê được thôi.”

“Bao nhiêu?”

“Lần gần đây nhất là 100 triệu yên, cho bảy ngày, bao gồm luôn cả dịch vụ đặc biệt.”

“Cháu ra giá 1 tỷ yên, chú thuê cô ấy cho cháu đi.” – Yuko rất nhanh đập tờ séc 1 tỷ yên lên quầy Bar.

“Phải đợi đầu giá chứ, 7 ngày sau.” – Ông chú trả lại di động cho Yuko.

“Cháu muốn bây giờ. Chú hủy giao dịch với cái người đã thuê cô ấy đi, cháu chịu luôn khoảng bồi thường.” – Yuko bá đạo nói.

“Không được, làm ăn là phải giữ chữ tín chứ...”

“Không sao hết, có cháu đây thì không ai dám nói chú làm ăn thất tín đâu.” – Yuko cầm ly Cocktail lên nhâm nhi, nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà...”

“Không ai ra giá cao hơn cháu được đâu, là 1 tỷ yên, 1-tỷ-yên-đó.”

“Đúng thật là cái giá này thì không ai giành với cháu được rồi, nhưng hủy giao dịch với người ta thì...” – Ông chú đã bắt đầu lung lay.

“Không thành vấn đề, nếu như chú cảm thấy khó giải quyết thì đưa thông tin người đó cho cháu, tự cháu sẽ hoàn thành êm xuôi.”

“Cháu định làm gì?”

Yuko cầm chiếc ly thủy tinh cao cấp tinh túy lên, đung đưa qua lại, rồi quay sang nhìn chú Sae với nụ cười nửa miệng đểu giả.

“Cháu không biết, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến dịch vụ của chú đâu!”

Chú Sae trầm ngâm một lúc lâu, rồi chắc lưỡi lấy di động ra, bấm bấm gì đó một chút, rồi ghé sát lại vào người Yuko, lên tiếng.

“Đây là thông tin khách hàng, đừng để lộ chuyện này ra ngoài, vì cháu là bạn Sae nên được xem là trường hợp ngoại lệ đó.” – Nói xong đã rất nhanh dứt người ra, đồng thời cầm luôn tờ séc trên quầy.

“Đã hiểu.” – Yuko nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại rồi cười rất mãn nguyện, trong đầu cơ bản cũng đã hình thành được cách để đối phó chướng ngại vật này.

- 00o-

Sáng hôm sau. Canteen trường nữ sinh trung học Majihabara. Giờ ăn trưa.

Yuko cầm khay thức ăn của mình tìm kiếm một chỗ ngồi, số là Sae đã bỏ cô để đi ăn trưa với dàn harem của mình, còn Takamina thì trốn đâu đó mất tiêu, đành phải ăn một mình vậy, nhưng mà có lẽ điều này cũng có cái lợi của nó.

Sau một hồi dáo dác tìm kiếm thì Yuko bắt gặp Haruna đang ngồi ăn một mình, kế bên bàn ăn có một cây đại thụ khá to, tán lá của nó đủ để che nắng cho cả một vùng.

Thật là một chỗ ngồi lý tưởng nhỉ? – Yuko nghĩ thầm rồi vui vẻ đi về phía Haruna.

Yuko rất tự nhiên kéo ghế ra ngồi đối diện với Haruna, cứ như hai người thân với nhau lắm ấy.

“Chào cậu.” – Yuko đặt khay thức ăn lên bàn, cười cười nói với Haruna.

Động tác của Haruna có ngừng một chút vì thắc mắc Yuko không biết từ đâu biến ra, nhưng cô cũng nhanh chóng không quan tâm mà quay lại với việc ăn trưa của mình. Bị Haruna bơ toàn tập như vậy thì Yuko hơi bực bội, bèn đứng dậy chồm người qua nâng mặt Haruna lên hôn một cái. Yuko thích thú ngồi lại xuống, lại phát hiện ra Haruna đang mở to mắt nhìn mình, bèn cười cười nói: “Miệng của cậu bị dính cơm, tôi lấy ra dùm thôi.”

3. Chương 3

Trên đời này không phải chúng ta cầu mong điều gì cũng sẽ thành hiện thực, có một số thứ mặc dù không muốn nhưng cũng phải đành chấp nhận, Takamina bé nhỏ của chúng ta bây giờ đã rất rất thấu hiểu chân lý này.

Số là cô đã ở nhà cầu nguyện suốt hai ngày hai đêm, mong sao cho cô gái Acchan kia đừng bao giờ nhập học, thậm chí nói với bản thân rằng nếu như tối nay ngủ mà không gặp ác mộng thì tức là tai qua nạn khỏi. Thế nhưng Takamina không ngờ rằng ác mộng mới chỉ thực sự bắt đầu vào sáng hôm sau.

- O0o-

“Hôm nay lớp chúng ta lại có thêm một học sinh mới. Em tự giới thiệu đi.”

Acchan từ lâu đã muốn đặt chân vào ngôi trường nữ sinh danh giá bậc nhất Nhật Bản này. Cô thực sự không biết ở đây rốt cuộc có cái quái gì mà lại hào nhoáng đến như thế, bởi vì chỉ cần nói bản thân là học sinh của Majihabara thì y như rằng hóa thành tiên một phát bay thẳng lên trời, người người kính nể quý trọng. Acchan nghĩ đến chuyện ít nhất trong bảy ngày này cô cũng được tận hưởng cái cảm giác quý tộc nó ra sao thì lại không nhìn được mà hưởng các bạn trong lớp cười tươi rạn rỡ.

“Xin chào mọi người, tớ tên là Maeda Atsuko, mong được mọi người giúp đỡ!!!”

“Được rồi, còn hai chỗ trống trong lớp, em thích ngồi đâu cũng được.” – Chủ nhiệm lớp nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó bắt đầu chuẩn bị mấy chiếu cho giờ học.

Yuko từ nãy đến giờ chỉ đợi có mỗi câu này, lập tức quơ quơ tay gây chú ý với Acchan.

“Bạn Maeda! Ở đây, ở đây nè!”

Lớp học của Yuko có bốn dãy bàn ghế. Sae ngồi bàn ba từ dưới đếm lên của dãy một. Takamina ngồi song song với Sae, tức cũng là ngồi bàn ba từ dưới đếm lên, nhưng là của dãy hai. Yuko thì ngồi dưới Takamina – bàn áp chót của dãy hai. Haruna ngồi bàn cuối của dãy bốn. Vừa nãy chủ nhiệm nói còn hai chỗ trống trong lớp chính là hai bàn cuối của dãy hai và ba.

Thế nhưng Yuko ma mãnh không biết từ lúc nào đã âm thầm chuyển chỗ của mình từ ngồi dưới Takamina thành ngồi kế Haruna. Thành ra bây giờ chỗ trống còn lại chính là hai bàn cuối của dãy hai.

“Bạn Maeda, xuống đây ngồi dưới Takamina nè!” – Yuko chỉ chỉ tay vào chỗ ngồi cũ của mình đầy phần khích.

Acchan thấy Yuko thân thiện như vậy thì rất vui vẻ thuận ý đi thẳng xuống vị trí của mình, Takamina nãy giờ sợ tới nỗi chỉ biết cúi gầm mặt xuống bàn không dám ngẩng đầu lên, thành ra Acchan không nhìn thấy được mặt Takamina, nhưng cô vẫn cảm thấy cái người ngồi trước cô có gì đó quen lắm.

“Takamina chào bạn mới đi kìa, như vậy là bất lịch sự lắm có biết không?” – Yuko dễ gì để yên cho Takamina như vậy, cô đã đợi coi màn kịch vui này từ hai ngày trước rồi.

“Cậu im đi, đồ chết tiệt!” – Takamina vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ nghiêng răng chửi Yuko, mà cũng không biết Yuko có nghe được không nữa.

“Được rồi, không ồn nữa, chúng ta bắt đầu học thôi.” – Chủ nhiệm sau khi đã chuẩn bị xong xuôi giáo án dạy học thì gõ gõ cây thước lên bàn thu hút sự chú ý.

- O0o-

Giờ ăn trưa.

“Ta-ka-mi-na~” – Sae rất nhanh đã túm lấy cổ áo của Takamina giật ngược lại khi thấy cô nàng đang có ý định chuẩn bị tẩu thoát.

“Bạn Maeda, có thấy cái tên lùn này quen mắt không?” – Yuko rất nhanh đã bắt ghế bay đến ngồi kế Acchan, chỉ chỉ vào Takamina.

Ngay từ đầu Acchan đã cảm thấy có gì đó khó chịu bất mãn khi nhìn thấy con người này rồi, nhưng không hiểu lý do vì sao, chẳng cho đến khi Sae mạnh bạo xoay mặt Takamina lại cho cô thấy thì cô mới trợn mắt há hốc mồm.

“Là cô!” – Acchan không kiềm chế được đập mạnh tay xuống bàn.

Takamina thấy thế thì giật thót cả người lên, miệng lắp bắp nói không thành câu, Sae và Yuko bây giờ chỉ việc ngồi hai bên xem kịch vui.

“Ồ... K-Không... Nhầm người rồi...”

“Nhầm!? Cái bản mặt cô tôi mà nhầm được sao!?” – Acchan găm gù, tưởng chừng như chỉ cần thêm một câu nói kích cô nữa thôi là cô sẽ lập tức bay vào xé xác Takamina.

“Bạn Maeda nhẹ nhàng thôi, cậu ấy là người đã thuê cậu đó.” – Yuko đảo mắt nói.

“Cái gì!?” – Acchan hét toáng lên. – “Là cái tên lùn này sao!?”

“Không phải đó!!!”

“Được rồi Takamina, đã thuê rồi mà còn ngại làm gì.” – Sae lại khích thêm một câu, không giấu được vẻ mặt đắc ý.

Acchan nghĩ lại chuyện hôm đó thì sắc mặt chuyển từ đỏ sang đen, hận bản thân lúc đó sao không đánh mạnh tay hơn.

“Cô cũng gan lắm. Dám làm tôi bẽ mặt giữa phố, giờ còn cả gan đi thuê tôi làm người yêu nữa sao?” – Acchan nghiến răng kèn kẹt. – “Được, lần này thì cô biết tay tôi!”

Yuko thích thú tính ngồi xem tiếp kịch vui nhưng khi thấy Haruna đứng dậy ra khỏi lớp thì cô cũng nhanh chóng nhắc mông theo sau. Yuko còn để ý thấy được trước khi ra khỏi cửa thì Haruna có quay sang nheo mắt nhìn Acchan một cái.

“Kojima-san, Kojima-san!”

Mặc cho Yuko có gọi bao nhiêu lần đi nữa thì Haruna vẫn vờ như không nghe, tiếp tục te te đi xuống canteen lấy đồ ăn trưa. Yuko thấy bản thân lại bị bơ thì dốc hết sức chạy thật nhanh đến chắn trước mặt Haruna, thở hồng hộc mà hét lên: “Kojima-san!!!”

Haruna chỉ nhếch miệng không thèm đáp lại Yuko, khẽ lách qua một bên rồi đi tiếp.

“Nè, tôi đang nói với cậu đó Kojima-san!” – Yuko bực mình nắm lấy tay Haruna kéo ngược lại.

“Cậu ồn ào thật đó.”

“Ồn vậy mới thu hút được cậu chứ.” – Yuko mặc dù là thấp hơn Haruna gần một cái đầu, khi nói chuyện phải ngẩng mặt lên nhìn nhưng khí chất vẫn không giảm đi một tí nào.

“Cậu, Oshima-san phải không? Hình như chúng ta đâu có quen nhau, cậu làm vậy không thấy hơi quá phận sao?” – Haruna lấy ngón trỏ chỉ vào trán Yuko đẩy mặt cô sóc ra.

“Nói chuyện với nhau tức là quen rồi.”

“Vậy bắt đầu từ bây giờ tôi không nói với cậu nữa, coi như hai chúng ta không quen biết đi, cũng đừng làm phiền tôi luôn.”

“Tất nhiên là không được rồi! Cậu hôn tôi xong thì phải chịu trách nhiệm chứ, đâu phải nói muốn bỏ là bỏ.”
– Yuko cười ma mãnh với Haruna.

Haruna mở to mắt nhìn Yuko, tại sao lại có một người trơ trên đến mức này cơ chứ? Rõ ràng hôm qua cô là người bị cưỡng hôn mà? Haruna nhớ lại chuyện lần trước ở canteen thì đầu như bốc hỏa, mặt đỏ hết cả lên, thậm chí hai cái tai cũng đỏ nốt.

“Cậu...” – Haruna nghiêng răng.

“A~ Đói bụng rồi, không nói nữa, đi ăn thôi.” – Yuko nhanh chóng xoay mặt kéo tay Haruna đi xuống ăn trưa, tránh để không nhìn thấy cái mặt đỏ như quả cà chua chín của Haruna.

Bất cứ một khu vực nào trong Majihabara cũng đều được xây dựng trang trí đến mức gần như là hoàn hảo, từ phòng học, phòng thực hành thí nghiệm, phòng hội học sinh, v.. V... Và tất nhiên là về canteen của trường thì khỏi nói rồi. Đủ mọi thức ăn, đủ mọi dinh dưỡng, muốn ăn gì là có đó, chất lượng miễn bàn, nếu không có món bạn muốn ăn, chỉ cần nói với nhân viên trong ấy, lập tức ngày mai sẽ xuất hiện.

Yuko nắm tay Haruna đến ngồi xuống bàn ăn, ra hiệu cho Haruna ngồi im đó, bản thân thì nhanh chóng chạy đi lấy hai cái khay trống, sau mới quay lại ân cần hỏi Haruna: “Cậu ăn gì để tôi đi lấy cho.”

“Không cần.” – Haruna bưng bình lấy cái khay trên tay Yuko.

“Thôi biết rồi khỏi nói nữa.” – Yuko giật ngược lại rồi tông thẳng vào quầy thức ăn, thật ra thì cô đã biết hết sở thích cơ bản của Haruna thông qua cái hồ sơ dịch vụ tình yêu của cô ấy rồi, chỉ là thuận miệng hỏi để xem phản ứng của Haruna ra sao mà thôi.

Khoảng năm phút sau thì Yuko đã trở lại bàn cùng với hai cái khay chất đầy thức ăn, cô vui vẻ đặt chúng lên bàn, bản thân cũng bắt đầu đụng đũa.

“Sao vậy? Tôi chọn những cái tươi nhất cho cậu đó, công sức của tôi, phải ăn cho hết đó nha.” – Yuko thấy Haruna chỉ ngơ ngơ ngồi đó nhìn thì lên tiếng nói.

“Làm sao cậu biết tôi thích ăn những món này?”

“Vì tôi thích cậu.” – Yuko không cần suy nghĩ mà nói thẳng ra luôn. – “Làm người yêu tôi đi.”

“Vớ vẩn.” – Haruna nhếch môi.

“Sao?” – Yuko miệng nhét đầy thức ăn ngẩng mặt lên hỏi.

Haruna nhìn thấy biểu hiện của Yuko thì khẽ cười một cái, cô gái này khi ăn thì cứ như là đã bị bỏ đói mấy chục năm không bằng ấy.

“Tôi có người yêu rồi.”

“Người yêu cậu là Wakamatsu Riku, con trai của chủ tịch tập đoàn sản xuất bánh kem nổi tiếng chứ gì? Phải không, Nyan-Nyan?” – Yuko cố tình nhấn mạnh câu cuối, quả nhiên Haruna có phản ứng.

“Tự tiện điều tra đời tư người khác là phạm pháp đó.”

“Tôi đâu có điều tra, là người ta cho tôi biết mà.”

“Như nhau cả thôi.”

Yuko đảo mắt một tí rồi xách ghế từ ngồi đối diện sang ngồi kế bên Haruna, chống cằm nói.

“Cậu đẹp thật đó, nhìn từ góc độ nào cũng đẹp hết.”

“Cậu ngồi gần quá làm gì, tránh xa ra một tí coi!”

“Nè, cái tên Riku đó chỉ lợi dụng cậu thôi, tâm nguyện cuối cùng của ba hấn ta chính là nhìn thấy con trai mình dắt người yêu về nhà ra mắt mới chịu nhường hết tài sản cho hấn, cậu có thấy vớ vẩn không?”

“Tôi đã nhận tiền thuê của anh ta, và tôi được phép ăn chục miễn phí tiền của anh ta trong bảy ngày, tôi chỉ cần biết như vậy thôi, còn lại mấy chuyện kia tôi đâu cần quan tâm?”

“Cái đó thì tôi cho cậu cũng được mà! Hẳn thuê cậu 100 triệu yên thì tôi thuê 1 tỷ yên, hẳn thuê 1 tỷ yên thì tôi thuê 10 tỷ yên.” – Yuko kiên quyết nói.

“Cậu chịu khó đợi bảy ngày đi nha.” – Haruna băng quơ nói, tiếp tục bữa trưa của mình.

“Cậu hủy hợp đồng với hẳn ta đi, tôi chịu trách nhiệm dùm cho.”

“Vớ vẩn.”

“Không chịu hả?” – Yuko bủ môi.

“Tất nhiên, tôi là nhân viên Top 1, sao có thể mất uy tín như vậy được?”

Yuko nhếch môi cười, sau đó luồn một tay qua tóc Haruna, kéo sát mặt cô ấy về phía mình, rồi khẽ thì thầm vào tai cô mèo.

“A, nếu như cậu không chịu tự nguyện thì tôi phải tự tay cướp lấy cậu rồi~”

4. Chương 4

Thời hạn Haruna được thuê làm người yêu là bảy ngày, được bắt đầu tính vào lúc Haruna nhập học. Kể từ lúc đó đến bây giờ thì đã là hai ngày chẵn, tức thời gian còn lại là năm ngày. Và trong năm ngày này, có vẻ như Haruna đều có hẹn với cái tên Riku gì đó, vậy nên đây cũng chính là lúc Yuko phải hành động.

Ngày thứ nhất.

Haruna quả nhiên không hổ danh là nhân viên Top 1, ngoại trừ ngoại hình hoàn hảo ra, cô cũng là một người rất biết làm người khác vui lòng. Chẳng hạn như hôm nay vừa mới reng chuông là Haruna lập tức dọn đồ với tốc độ ánh sáng mà tông thẳng ra khỏi trường, khiến cho Yuko phải dốc hết hơi chạy đi xin nghỉ sinh hoạt câu lạc bộ điền kinh của mình một bữa và lại dốc hết hơi để có thể bắt kịp cô nàng.

Trước cổng trường, một chiếc xe Mercedes đời mới khoa khoa trưng trưng đậu ngay giữa lối đi, một nam nhân ăn mặc sang trọng đang đứng dựa vào xe, bộ dạng như đang đợi ai đó.

“Riku-kun.” – Haruna từ xa đi đến nhẹ nhàng gọi.

Không ngờ tên này ngoài việc tham tiền ra lại còn thích ra vẻ. – Haruna thầm nghĩ.

“A, em đến rồi à? Vào xe đi.”

“Vân...”

“Kojima-san!!!” – Yuko không biết từ đâu rất đúng lúc chạy ra nắm lấy tay Haruna không cho cô lên xe, mặt thì tỏ vẻ rất nghiêm trọng. – “Chủ nhiệm nói cậu bây giờ ngay lập tức phải quay vào trường học phụ đạo kia!”

“Cái gì?”

“Chủ nhiệm nói trong lớp cậu học bết quá nên phải ở lại phụ đạo, không thì sẽ không tốt nghiệp được đâu!”

Mặc dù Haruna công nhận một điều là cô không có duyên với việc học thật, trong giờ học nếu như không ngủ thì đầu óc cũng toàn để trên mây, nhưng cô thấy mình hình như cũng đâu đến mức tệ hại tới nỗi phải ở lại học phụ đạo đâu? Và lại cô cũng không biết bản thân ở đây học được bao lâu nữa hay là lại bị chuyển sang trường khác theo yêu cầu của người thuê mới.

Trong khi Haruna vẫn còn ngơ ngơ suy nghĩ thì đã bị Yuko lôi vào trường tự lúc nào rồi.

“Thật xin lỗi, anh hẹn cậu ấy bữa khác nha, việc học quan trọng hơn mà!” – Yuko quay lại nói với tên Riku với vẻ mặt hối lỗi giả tạo.

Yuko dẫn Haruna vào trường đi lòng vòng một hồi rồi lại dẫn cô ra cổng sau và đẩy luôn Haruna vào chiếc Limo quen thuộc của mình.

“Chúng ta đi thôi.” – Yuko cười vui vẻ nói với bác quản gia.

“Đi đâu? Không phải vào trường học phụ đạo sao?” – Haruna vẫn còn ngơ ngác khiến cho Yuko phải bật cười vì độ đáng yêu của cô nàng.

“Xạo đó.”

“Cái gì!!!!!!?”

Thế là cả ngày hôm đó Haruna đi chơi với Yuko.

Ngày thứ hai.

“Riku-kun.”

“A, Haruna, hôm qua không đi chơi được thật tiếc quá...”

“Anh đừng nhắc đến nó nữa, đi thôi...” – Mặt Haruna lập tức hầm hầm lại.

Haruna chưa kịp dứt câu thì lại một lần nữa Yuko không biết từ đâu đứng lúc bay ra nắm lấy tay cô.

“Kojima-san!!! Hôm nay là hạn chót để cậu chọn câu lạc bộ cho mình rồi đó, mau mau vào chọn thôi!”

“Thật xin lỗi anh, anh hẹn cậu ấy bữa khác nhé?” – Biểu hiện trên mặt Yuko không khác gì hôm qua.

“Ậu ại ính ạo ữa ả!!?” [Cậu lại tính xạo nữa hả!!?] – Haruna muốn hét lớn lên nhưng đã bị Yuko bịt miệng lại.

Tên Riku đó lại chỉ biết chôn chân đứng đó nhìn Haruna bị kéo xệch xệch vào trường.

Ngày thứ ba.

Có vẻ như tên Riku đó đã khôn ra được một chút, hẳn không hẹn Haruna sau giờ học nữa mà là hẹn vào buổi tối, tránh xảy ra sự cố như hai lần trước. Yuko đang ngồi ngắm nghĩ xem nên phá như thế nào thì Haruna từ xa hùng hổ đi đến đập thật mạnh lên bàn, trừng mắt nói.

“Oshima Yuko!!!”

“Ô, hôm nay cậu bắt chuyện với tôi trước luôn à? Bất ngờ ghê!”

“Cậu có phải là con nít không hả!!? Đi bày ba cái trò vớ vẩn để phá tôi!”

“Tôi làm gì?”

“Cậu còn dám nói nữa!!” – Haruna chưa bao giờ mất bình tĩnh đến mức như vậy, cũng không trách cô được, là vì cô gặp phải một người quá sức mặt dày như Yuko mà thôi.

“Được rồi, tôi làm vậy là vì tôi thích cậu mà.” – Yuko định lấy tay xoa mặt Haruna nhưng cô nàng đã nhanh chóng né ra. – “Tên đó không có gì tốt đẹp đâu, tôi biết mặc dù cậu chỉ là người yêu thuê của hắn thôi nhưng tốt nhất nên dẹp đi thì hơn.”

“Mặc kệ tôi. Tối nay tôi có hẹn, đừng cho tôi thấy bản mặt cậu đi phá đám nữa.” – Haruna lạnh lùng ra lệnh rồi xoay lưng về chỗ ngồi.

Yuko mỉm cười vẫy tay tạm biệt nàng, lẩm bẩm.

“Bướng bỉnh thật.”

Tối hôm đó.

“Em muốn ăn tối ở đâu?” – Tên Riku mở cửa xe cho Haruna.

“Đâu cũng được.”

“Kojima-chan!!!!!!”

“Tôi đã nói là...” – Haruna giận dữ quay lại nhưng cô ngay lập tức ngẩng người, cô gái đang đứng trước mặt cô lúc này không phải là Yuko, mà là Sae.

“Kojima-chan! Tôi mới bị thất tình, đi uống chung với tớ giải buồn nào!!!”

“Cậu...”

“Đi đi, không nói nhiều, tớ đang cần giải tỏa bầu tâm sự càng nhanh càng tốt đây! Nếu cậu ngại đi riêng với tớ thì tớ đi chung ba người với cậu cũng được!”

Vừa dứt câu thì Sae đã nhảy tót lên chiếc Mercedes của tên Riku và ngồi chễm chệ trên đó, cứ như đó là xe của cô vậy.

Thế là buổi đi ăn tối lãng mạng đã chuyển sang một buổi uống bia giải sầu.

Ngày thứ tư.

“Tôi đã bảo cậu đừng có phá rồi mà!!!”

“Thì tôi có phá nữa đâu, là Sae mà.” – Yuko khẽ nghịch cây viết trên bàn nói.

“Đồ chết tiệt! Cậu nghĩ tôi không biết là do cậu giật dây nên Sae mới làm theo à!?”

Yuko nheo mắt nhìn nhìn Haruna một lúc rồi gơ cả hai tay lên như kiểu đầu hàng.

“Thôi được, cậu không thích thì thôi vậy, tôi không làm phiền cậu nữa.”

Haruna nghe Yuko nói như vậy thì hiển nhiên là không tin, bản thân thậm chí nghĩ cách để đối phó. Thế nhưng Haruna không ngờ hôm đó Yuko lại ngoan ngoãn không phá cô thật, mà hôm đó cũng vừa vặn là ngày tên Riku dẫn cô ra mắt với ba hần ta.

Thật vớ vẩn, ông đang bị thằng con ông dắt mũi có biết không? – Trước mặt lão già đó, Haruna khinh bỉ nghĩ thầm trong lòng.

Ngày cuối cùng.

Tên Riku nói với Haruna rằng muốn cùng cô đi uống chúc mừng, hần đã hào phóng bao trọn cả một quán bar ở Shibuya, vốn Haruna không muốn đi nhưng vì hần nài nỉ dữ quá, cô nể tình dù gì cũng là ngày cuối hần thuê cô rồi nên đành miễn cưỡng đồng ý.

Trong một quán bar rộng lớn nhưng tuyệt nhiên chỉ có hai người ngồi rót rượu cho nhau, khung cảnh thật khiến cho người ta có chút lạnh sống lưng, tử lượng Haruna không thấp nhưng cũng không cao, uống được vài ly thì cô tỏ ý không muốn uống nữa, tên Riku thấy thế thì lại bắt đầu nài nỉ Haruna.

“Sao nhanh vậy? Mới có vài ly thôi mà?” – Mùi rượu nồng nặc phả ra từ người hần khiến cho cô rất rất khó chịu.

“Chúng ta đi ăn tối ăn mừng không được sao?”

“Lỡ muốn trọn cả một quán bar này rồi, bây giờ đi không phải là đốt tiền sao?”

Haruna khinh bỉ nhếch miệng cười, ý đồ của hần ta, cô biết rõ. Haruna định ấn vào chiếc bông tai NYAN của mình để gọi vệ tới giải quyết thì bất chợt một tiếng “Rầm” lớn vang lên, sau đó một bóng người nhỏ nhắn đi vào, kể đến là cả một đám người mặc đồ đen hung tợn.

Không cần nói Haruna cũng nhận ra được đây là ai.

“Tôi đã nói với cậu tên này không có gì tốt đẹp hết rồi mà.” – Yuko nở một nụ cười nửa miệng.

“Các người là ai? Sao lại dám tự tiện xông vào đây? Vệ sĩ đâu!? Vệ sĩ đâu hết rồi!?” – Tên Riku hung tợn đứng dậy quát.

“Âm lượng nhỏ lại một chút thôi, nhức đầu quá.” – Yuko nhăn mặt. – “Cái đám vệ sĩ vô dụng của anh, tôi đã cho bọn chúng ngủ sớm hơn thường ngày một chút rồi.”

“Cô nói cái gì?”

“Bây giờ là đến lượt anh đây.”

Yuko nói nhẹ tênh, khiến cho tên Riku đó có phần không kịp phản ứng.

“Đánh!!!!” – Yuko khoanh tay nghiêm mặt ra lệnh, lập tức đám người mặc đồ đen đằng sau bay đến đánh đấm tui bụi vào tên Riku khiến cho hắn chỉ kịp la oai oái rồi nằm hằn xuống đất chịu đòn.

Trong khi đám hộ vệ của mình xử lý tên kia thì Yuko nhẹ nhàng đi đến quầy Bar, nghịch ngợm gì đó không rõ, vài phút sau thì chuyển hướng sang Haruna.

“Cậu say rồi, uống nước chanh giải rượu đi.”

“Tôi chưa say, không cần.” – Haruna vẫn bướng bỉnh như ngày thường.

“Nè, tôi vừa mới cứu cậu đó, tôi thậm chí còn pha nước chanh cho cậu nữa. Cậu nể mặt tôi một chút có được không?”

“Tôi chưa kịp gọi người thì cậu đã đến rồi thôi.”

“Không cần biết, miễn là tôi cũng đã cứu cậu rồi, ly nước chanh này, cậu uống xem như là cảm ơn tôi đi.” – Yuko bất mãn nói. – “Dù sao thì người cậu cũng đầy mùi rượu, tôi khó chịu lắm.”

Haruna khi nghe thấy Yuko bảo mình hôi mùi rượu thì lập tức mặt nóng cả lên, cô giật mạnh ly nước trong tay Yuko và uống một hơi hết sạch.

“Vừa lòng cậu chưa!!”

Khi ý thức Haruna vẫn còn tỉnh táo, điều cô duy nhất nhớ rõ chính là nụ cười gian manh của Yuko từ từ nở trên môi.

Đúng vậy, làm gì có vụ Oshima Yuko này lại ân cần như thế cơ chứ? Haruna bắt đầu cảm thấy cả người nóng bức khó chịu, cổ họng khô khốc, hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn, không cần nói cô cũng biết Yuko đã bỏ thứ gì vào ly nước chanh vừa nãy rồi. Haruna cực lực kiềm chế bản thân, hay tay bấu chặt vào mặt sofa, móng tay thậm chí muốn cắm xuyên thủng cả chiếc ghế.

“Cậu...” – Haruna gằn giọng nhìn Yuko.

“Bình tĩnh nào.” – Yuko liếm môi cười. – “Đi thôi, ở đây ngọt ngào quá.”

Nói rồi Yuko bế cả người Haruna lên đi ra khỏi quán bar, không ngờ người nhỏ con như thế mà lại khỏe cực kỳ. Khi Yuko đi ngang qua tên Riku đó còn đạp thêm một cái vào mặt hắn.

Đặt Haruna lên xe, Yuko ra lệnh cho quản gia chở về nhà, thân nhiệt cô mèo lúc này đã nóng đến muốn bốc hỏa, cả người mềm nhũn không còn sức lực, chỉ có thể tựa người vào Yuko để không bị ngã.

“Ồ... Chết... Tiệt...” – Haruna nghiêng răng cắn chặt môi khó khăn bật ra từng tiếng.

Yuko thấy bộ dạng khổ sở của Haruna thì lại nở nụ cười gian manh thường trực của mình, thuốc tốt có khác, thật hiệu quả. Cô nâng mặt Haruna lên thì thầm.

“Bình tĩnh nào NyanNyan, chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhỏ...”

5. Chương 5

Haruna kể từ lúc bị Yuko cho uống xuân dược thì ý thức cũng dần trở nên mờ lung, cơ thể mềm nhũn vô lực dựa hẳn vào người Yuko. Haruna chỉ biết lúc này cơ thể cô đang rất nóng và khó chịu, cảm giác như muốn giải phóng thứ gì đó nhưng lại không tài nào làm được. Cảm nhận được hơi thở lạnh lạnh của Yuko cứ phả đều đều vào mặt có đôi chút ngứa ngáy, cô khẽ đẩy người Yuko ra thì lập tức cũng bị kéo lại ôm vào lòng. Cơ thể của Haruna lúc này rất mất cảm, chỉ cần một đụng chạm nhỏ thôi cũng sẽ kích thích tột độ hệ thần kinh đang căng cứng của mình, vậy nên khi bị Yuko mạnh bạo ôm thì Haruna đã phải cắn chặt răng để ngăn lại những phản ứng vô cùng xấu hổ của cơ thể.

“Buông... Ra...” – Haruna cố lắm mới phát ra được tiếng nói.

“Ngoan ngoan nằm yên đi, càng bướng bỉnh thì càng khó chịu đó.”

“Đồ chết tiệt...”

“Hôm nay cậu chửi tôi bao nhiêu lần thì sau này tôi sẽ phạt cậu bấy nhiêu lần đó nha.” – Yuko nhếch miệng cười gian manh.

Haruna bây giờ cũng không còn hơi sức đâu để mà cãi cự với Yuko nữa, càng ngày cô càng cảm thấy khó thở hơn, Haruna lúc này hận không thể bóp chết cái người đã chế ra thứ thuốc chết tiệt này.

Một lúc lâu sau, cũng không biết là bao lâu, xe cuối cùng cũng dừng lại. Haruna mơ hồ để cho Yuko bế cô đi đâu đó, trong vô thức cô có nghe loáng thoáng vài câu nói như là...

“Yuuchan về rồi à con? Con ăn tối chưa?”

“Ô? Cô gái nào đây?”

“Ngày mai còn phải đi học đó.”

Haruna lúc này đã để sự mệt mỏi khó chịu xâm chiếm hết tâm trí, cô nghĩ là bản thân đã đến giới hạn rồi, nhưng khi cơ thể bị Yuko ném lên một nơi mềm mại và rồi cả người bị một sức nặng đè lên thì Haruna theo bản năng mà mở to mắt, lập tức nhìn thấy rõ mồn một khuôn mặt phồng to của Yuko.

“Cậu lúc này trông cậu dẫn phết.”

“Cậu...” – Haruna trừng mắt lấy tay nắm lấy cổ áo Yuko.

“Bình tĩnh nào, bây giờ cậu có đề tôi ra hành sự thì cũng không giúp được gì đâu. Cậu bắt buộc phải là người nằm dưới thôi. Nhưng mà...”

Yuko hôn nhẹ lên môi Haruna một cái rồi ngồi dậy, bỏ ra ngoài. Lúc này Haruna mới ý thức được cô đang nằm trên một chiếc giường vô cùng mềm mại, nhìn xung quanh thì cô đoán đây chính là phòng ngủ, của ai thì chắc là của cái tên chết tiệt đó rồi. Haruna khó nhọc lấy tay lên che mắt mà thở dốc, không xong rồi, cô sắp ngất thật rồi. Đúng lúc đó thì Yuko mở cửa bước vào, cầm trên tay là hai ly nước.

Yuko đặt chúng lên đầu giường, ôn nhu đỡ Haruna ngồi dậy, sau đó lại lấy gơ ra trước mặt Haruna.

“Bây giờ chúng ta sẽ chơi một trò chơi may rủi.” – Yuko dùng giọng ám muội nói. – “Một trong hai ly nước này có chứa thuốc giải.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Haruna bắn về phía mình thì Yuko bật cười rất tươi.

“Lần này là tôi không có xạ cậu đâu! Cậu có 50% cơ hội, chọn đi.”

Haruna bây giờ không còn lựa chọn nào khác, cô không chấp nhận trò chơi này thì đồng nghĩa với việc cô tự trói tay mình lại mặc cho Yuko làm gì thì làm, nhưng nếu như một trong hai ly nước này thực sự có thuốc giải thì có nghĩa là cô vẫn còn cơ hội.

Haruna nhanh chóng giật lấy ly nước trên tay trái của Yuko mà nốc cạn, sau một lúc vẫn không cảm thấy có thay đổi gì, cô định giật luôn ly còn lại nhưng Yuko đã cao tay hơn một bước, tự mình nốc hết, sau đó còn hướng Haruna cười cười.

“Không được ăn gian.”

Haruna chưa kịp phản bác lại thì một lần nữa bị Yuko đè xuống giường.

“Có vẻ như cậu đã chọn sai ly rồi.” – Yuko cúi xuống hôn Haruna nhưng bị cản một cái đến chảy cả máu, hai tay thì thay phiên nhau đập liên tục vào người cô.

“Cậu bướng bỉnh quá rồi đó!”

Yuko bực mình ghì chặt hai tay Haruna xuống giường, mạnh bạo chiếm lấy cánh môi đầy đặn của cô. Thế nhưng Haruna làm sao ngoan ngoãn như vậy được, cô bất chấp tất cả mà mím chặt môi lại, lưỡi Yuko chỉ có thể cứ vờn qua vờn lại bên ngoài, Yuko mất bình tĩnh lấy tay mạnh bạo nắm lấy đồng phục của Haruna mà

xé ra, lập tức Haruna hét lên một tiếng, lưỡi Yuko nắm lấy cơ hội luồn vào bên trong khuấy đảo cả khoang miệng.

Tác dụng của xuân dược cộng thêm việc bị Yuko kích thích khiến cho lý trí của Haruna có phần lung lay, cô cố hết sức né tránh cái lưỡi và đẩy nó ra nhưng cuối cùng lại giống như đang đáp trả Yuko vậy. Cả hai người cứ dây dưa triền miên một hồi trong căn phòng tĩnh lặng, những tiếng ư a không rõ phát ra trở nên đặc biệt rõ ràng, khiến cho bầu không khí càng trở nên ái muội hơn.

Haruna nghĩ bản thân chắc xong rồi, nhưng lúc này bỗng cô cảm thấy hai mí mắt nặng trĩu, cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo đến mà không hiểu vì sao, chỉ biết khi ý thức vẫn còn một chút thì hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy trước khi chìm vào giấc ngủ đó chính là cái nhướn mày cùng nụ cười ôn nhu của Yuko.

“Ngủ ngon nha mèo nhỏ.”

- O0o-

Sáng hôm sau.

Những tia nắng mặt trời len lỏi qua tấm rèm cửa sổ, chiếu thẳng vào mặt Haruna khiến cho cô phải nhăn mày lại, gãi gờng gì đó rồi xoay người ôm gối ngủ tiếp, thẳng đến khi môi cô bị một vật gì đó mềm mại áp vào thì mới hoảng hồn bật dậy.

“Chào buổi trưa, người yêu.” – Yuko chống cằm nhìn Haruna.

Haruna mở to mắt nhìn Yuko, bộ dáng méo máo như bị cướp mất đồ ăn, cứ như vậy mà không phát hiện ra Yuko lúc này có điểm hơi khác. Nguyên lai là vì Haruna đang mặc trên người một bộ váy ngủ hai dây màu đen, mà ngực của cô thì cũng thuộc dạng khùng, vậy cho nên là cái gì cần nhô ra thì nó nhô ra đủ hết, Yuko nhìn đến nỗi cảm thấy có đôi chút nghẹt thở, liếm liếm cái môi khô khốc của mình, háng giọng một cái.

“Ừm, cậu không cần nhìn tôi với vẻ mặt bất ngờ vậy đâu.”

Haruna uể oải ôm đầu cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra đêm qua, rốt cuộc là cái gì cũng không thể nhớ, chỉ biết là nhiệt độ cơ thể mỗi lúc một giảm dần theo cơn buồn ngủ, như phát hiện ra điều gì đó, cô đứng bật cả dậy.

“Tôi đã chọn đúng ly rồi?”

Haruna không biết rằng hành động của mình đã khiến cho khái niệm câu dẫn nâng lên một cấp độ mới. Góc nhìn của Yuko lúc này là từ dưới nhìn lên, bộ ngực hoàn hảo cứ thế lấp ló khiêu gợi Yuko không nói, đã vậy cái váy ngủ này còn hơi ngắn, thậm chí còn không tới đầu gối, vậy nên đôi chân thon dài trắng nõn của Haruna phải nói là lộ lộ ra hết, à đúng rồi, còn phần mông nữa, mặc dù là không có thấy nhưng vẫn cảm nhận được độ cong hoàn hảo của nó, Yuko lúc này cảm thấy bản thân thật ngu ngốc khi tối qua đã cho Haruna chạy thoát.

Thấy Yuko chỉ ngồi chống cằm ngây ngốc nhìn mà không trả lời thì Haruna khẽ nhíu mày, nhưng rồi đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, cúi xuống nhìn thì mới biết bản thân bây giờ chỉ mặc có mỗi bộ váy ngủ mỏng đánh, mà cái váy ngủ này rõ ràng không phải là của cô.

“A!!!!!!!!!!!!!!” – Đúng như dự đoán, cô mèo hét lên một tiếng rõ to.

“Tên biến thái!! Hôm qua rõ ràng đã nói là nếu tôi chọn đúng thì buông tha cho tôi mà!!!”

“Cậu bị ngốc à?”

“Gi?”

“Có ai làm tình xong mà còn rãnh rỗi mặc lại đồ không?”

Cô ngốc Haruna bây giờ mới nhận ra Yuko lúc này đúng là ăn mặc đầy đủ quần áo đàng hoàng, còn cô cũng không hẳn là nude, nhưng mà...

“Đồng phục tôi đâu? Tại sao tôi lại phải mặc cái thứ quái quỷ này?”

“Ano, hôm qua tôi hơi mất bình tĩnh nên lỡ tay xé mắt rồi, nhớ không?” – Yuko nhướn mày nhìn Haruna dò hỏi.

“...”

“Được rồi, tóm lại là tôi rất giữ lời hứa, hôm qua chỉ giúp cậu thay đồ chứ không có làm gì nữa hết, giờ thì đi vệ sinh cá nhân đi, còn ăn nữa, đợi cậu dậy sáng giờ làm tôi đói quá.” – Yuko ném cho Haruna một bộ quần áo mới tinh, kèm theo một cái khăn tắm cũng mới nốt, mặt thì hướng về phía phòng tắm ở trong góc. – “Yên tâm tôi chưa có xài qua đâu.”

Nhìn bộ dáng bủi môi giận dỗi của Haruna thì Yuko không tự chủ được mà nở một nụ cười. Nếu như nói hôm qua cô không làm gì hết thì thực sự là nói dối đó, có một mỹ nhân nằm dưới thân mình như thế thì ít nhiều cũng không kiềm chế được đúng không? Ừ thì Yuko có chiếm tiện nghi của Haruna, chiếm cũng hơi nhiều, nhưng mà mấu chốt quan trọng vẫn chưa có vượt qua.

Nếu như là bình thường thì chắc chắn Yuko đã đè Haruna ra ăn sạch hết rồi, nhưng vì lần này Yuko lại cảm thấy cô gái ngơ ngơ này có gì đó rất thú vị và thu hút, cô vẫn còn muốn chơi trò mèo vờn chuột cùng Haruna một chút nữa.

Yuko đang ngồi suy nghĩ xem sau này sẽ làm gì để chọc ghẹo Haruna thì cửa phòng tắm bật mở, mang theo mùi hương thơm phức trộn lẫn giữa sữa tắm và dầu gội, Yuko thỏa mãn hít một hơi thật sâu rồi tỏ ý bảo Haruna lại ngồi kế cô, không ngờ nàng lại ngoan ngoãn đến ngồi thật, thế là cô không ngần ngại gì mà ôm Haruna vào lòng, vùi đầu vào mái tóc có phần ẩm ướt của Haruna mà hưởng thụ.

“Biến thái! Đi ra!”

“Mấy lần trước coi như tôi bỏ qua, nhưng kể từ bây giờ cậu mà mở miệng chửi tôi nữa là tôi sẽ phạt đó.”

“Cậu nói cái vớ vẩn gì vậy?”

“À phải rồi, sau này cậu có thể gọi tôi là Yuuchan, tôi sẽ gọi cậu là... Nyan... NyanNyan.” – Yuko khẽ vuốt vuốt cái bông tai của Haruna.

“Cậu bị bệnh nhà giàu ảo tưởng à? Cậu nghĩ tôi nghe sao?”

“Không muốn cũng phải nghe thôi, bây giờ cậu đã chính thức trở thành người yêu của tôi rồi.” – Yuko nở nụ cười nhàn nhạt nói.

“Cái gì?”

Cô sóc đến gần tú lỏi ra một tờ giấy giơ ngay trước mặt cô mèo. Dù Haruna có mắt nhắm mắt mở mà nhìn đi chẳng nữa thì vẫn nhận ra được tờ giấy quen thuộc này.

“Là hợp đồng, đọc cho kỹ dòng này đây nè, NyanNyan – tức Kojima Haruna bây giờ đã chính thức trở thành người yêu của Oshima Yuko, thời hạn: Suốt đời. Đã ký tên.”

Yuko thích thú không biết phản ứng của Haruna sẽ như thế nào, nhưng không ngờ Haruna chỉ trưng cái mặt lạnh ra mà phán một câu xanh rờn.

“Tôi bỏ việc, hủy hợp đồng đi.”

6. Chương 6

“Tôi bỏ việc, hủy hợp đồng đi.”

Cảm giác như không khí trong phòng rất nhanh bỗng nhiên bị đông cứng lại, khoảng năm mười phút sau vẫn không ai lên tiếng, lúc này có thể nghe rõ tiếng kim chỉ giây cứ tí tắc kêu đều đặn trên chiếc đồng hồ treo tường. Yuko im lặng nhìn chằm chằm vào mắt Haruna, sau đó mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Cậu nói gì?”

“Tôi nói, tôi bỏ việc, trong hợp đồng nói phải bồi thường bao nhiêu?”

Yuko nhếch miệng cười, rồi lại giả vờ nhìn vào tờ hợp đồng tìm tìm kiếm kiếm, sau đó còn la lên một tiếng.

“Thấy rồi, hợp đồng ghi là...”

Haruna im lặng lắng nghe, nhưng thực ra trong lòng cô cũng đang run lên từng đợt. Số tiền cô gửi tiết kiệm trong ngân hàng mấy năm nay cũng không phải là ít, chủ yếu là kiếm từ cái dịch vụ người yêu này, nhưng mà vẫn là rất đáng lo.

“Chuyện NyanNyan có được bỏ việc hay không là do Oshima Yuko quyết định.”

“Gi?” – Haruna mở to mắt nhìn Yuko. – “Đưa tôi xem.”

Cô chồm người qua tính giật tờ hợp đồng nhưng Yuko đã nhanh một bước đem nó đi giấu mất, đồng thời cũng đứng dậy kéo cô mèo ra khỏi phòng, tránh không để cho Haruna phản kháng thêm gì nữa.

“Tôi đói bụng rồi, đi ăn thôi.”

Haruna mặc dù cẩn rắng âm ức nhưng cũng ngoan ngoãn để Yuko kéo xuống lầu, ừ thì lúc này cô cũng bắt đầu thấy đói rồi, thôi thì ăn trước đã, cãi nhau sau cũng được.

Haruna hôm qua vì chịu tác dụng của xuân dược mà trở nên mơ mơ màng màng, vẫn chưa ngấm qua nhà của Yuko. Cô vốn tưởng rằng nhà của đại gia thì sẽ luôn là một căn biệt thự theo kiểu kiến trúc phương Tây, từ cách trang trí cho đến từng vật dụng trong nhà đều toát lên vẻ hoàng gia cổ kính, thế nhưng nhà của Yuko lại khác, khác hoàn toàn.

Tông màu chính của nhà chính là màu trắng, thoát đầu nhìn vào tạo cảm giác rất sáng sủa, sàn nhà được làm bằng gỗ cao cấp, tất cả các vật dụng đều là từ hiện đại cho đến rất hiện đại, nhà được gắn khá nhiều cửa sổ, tất cả đều là cỡ lớn trong suốt, đặc biệt nhất chính là toàn bộ bức tường phía sau nhà đều được làm bằng những tấm cửa kính trong suốt rất to, có thể thấy rõ hồ bơi ở sân sau, một cái lò nướng BBQ cỡ lớn, cộng thêm một bộ bàn ghế dài, có lẽ là được sử dụng khi có tiệc ngoài trời.

Haruna rất thích những kiểu nhà cửa kính như thế này, cảm giác rất sáng sủa, hiện đại, mà không bị ràng buộc.

Người giúp việc thấy hai người từ trên lầu đi xuống thì lập tức đến hỏi có ăn gì chưa.

“Cậu muốn ăn gì?” – Yuko ngược mặt lên hỏi Haruna.

“Cái gì ngon ngon đó.”

“Vậy đi làm cái gì ngon ngon đó cho hai con đi.”

Người giúp việc bỗng thấy có hơi choáng váng.

- O0o-

Ngày hôm sau.

Yuko từ phía xa đã nghe thấy tiếng cãi nhau rất lớn phát ra từ lớp học, một giọng là của Takamina, giọng còn lại thì cô không nhận ra. Bình thường Takamina rất nhu hòa dễ bị bắt nạt mà sao hôm nay xù lông lên thế nhỉ? Yuko nhăn mày thắc mắc vào lớp.

“Sao cậu còn chưa đi mua đồ ăn cho tôi nữa hả!!?” – Acchan đập mạnh tay lên bàn.

“Cậu nói cái vớ vẩn gì vậy! Cậu hết là người yêu của tôi rồi còn gì!”

“Nhưng tôi muốn ăn!”

“Tự đi mà mua! Trong bảy ngày cậu ăn hết của tôi bao nhiêu rồi cậu có biết không? Ăn gì mà ăn như heo vậy!!?”

Takamina nhớ lại chuỗi ngày thảm thiết của mình thì như máu dồn lên não, mặt đỏ hết cả lên, nhịn không được bèn quát lại Acchan.

Sae lúc này cũng không có tâm trạng để mà thương thức màn cãi nhau của hai người, vừa định đứng dậy ra khỏi lớp thì thấy Yuko đi vào, ngay lập tức cô chạy đến choàng cổ Yuko.

“Yuko! Sao hôm qua cậu nghỉ học vậy?”

Yuko gỡ tay Sae ra rồi chỉ chỉ về phía Takamina và Acchan thắc mắc.

“Không có gì. Sao hai người này cãi nhau dữ vậy?”

“Đều là do cậu chứ ai.”

“Gi?”

“Thì cậu tặng cô gái đó cho Takamina, cậu không biết đâu, trong bảy ngày qua cô ta ăn muốn hết nguyên cái Shibuya này luôn rồi.” – Sae nói bằng một giọng thê lương.

“Takamina là đại gia mà.”

“Vấn đề chính là đại gia cũng không chịu nổi bao tử của cô ta.”

“Hmm~” – Yuko khoan tay gặt gù rồi khẽ lẩm bẩm đi đến chỗ ngồi của mình. – “Sao còn chưa đi học nữa thế..?”

Sae thấy mấy ngày nay Yuko cứ lạ lạ làm sao ấy, lúc trước không phải rất quan tâm chuyện của Takamina sao, mặc dù lúc nào cũng chọc ghẹo cậu ấy nhưng mỗi khi cô lùn chịu ủy khuất gì cũng đều là người đầu tiên ra giúp, bây giờ Takamina bị hành hạ như thế thì lại phản ứng lãnh đạm như vậy.

Sae tuy thắc mắc khó hiểu nhưng cũng đành nhún vai cho qua, chắc là do cô nghĩ quá nhiều rồi.

Phía bên kia lớp học vẫn như cũ cãi nhau chí chóc.

“Cô là cái đồ &!^@%\$^#&*\$!!!”

“Mau kiếm người khác thuê cậu rồi chuyển trường luôn đi!!”

Chuông trường sắp reo báo hiệu tiết học bắt đầu mà Haruna vẫn còn chưa đến, Yuko thầm nghĩ chắc là cô nàng muốn chạy trốn khỏi cô thật rồi, nhưng mà Oshima Yuko này nhất định sẽ kiếm cho ra Kojima Haruna để mà lôi về dù cho rằng có chạy đi đâu đi chẳng nữa.

Đang mải mê suy nghĩ thì cửa lớp bị kéo ra, Haruna vẫn như cũ thẳng lưng tự tin bước vào lớp, mái tóc nâu bồng bênh cứ đung đưa lên xuống theo từng nhịp bước chân, và cũng vẫn như trước, Yuko ngắm Haruna đến mức không biết trời trăng là gì, một cô gái cực phẩm như vậy thật sự không thể lẫn vào đâu được.

“Cứ tưởng NyanNyan của tôi nghỉ học luôn rồi chứ.” – Yuko mở miệng trêu chọc.

“Ở nhà chơi game không thì cũng chán lắm. Đến đây moi tiền cậu vẫn tốt hơn.”

Yuko thích thú bật cười với câu nói của Haruna, nhin không được mà quay sang nựng má cô một cái.

“Được, moi bao nhiêu tùy thích, người yêu.”

- O0o-

“Yuko!!!” – Sae và Takamina cùng nhau hét lên.

Yuko đang nắm tay Haruna ra khỏi lớp thì bỗng nghe hai người lớn tiếng gọi mình, cô đưa khuôn mặt ngơ ngác quay sang nhìn lại.

“Hmm?”

“Hmm gì mà hmm? Có người yêu mới ít nhất cũng phải nói cho bọn tớ một câu chứ! Không về chung với bọn tớ đã đành, bây giờ thậm chí còn quên mất bọn tớ luôn à?” – Sae và Takamina vung tay loạn xạ nói lên nỗi lòng của mình.

“Hi hi, là tớ sai, các cậu biết tính tớ mà, xin lỗi, đừng giận, đừng giận, sau này nhất định sẽ không như vậy nữa.” – Yuko cười hề hề tạ lỗi với hai đứa bạn, đúng thật là mấy ngày nay cô chỉ quan tâm mỗi Haruna, chỉ quan tâm làm sao để có được Haruna, lỡ quên mất Takamina và Sae, kì thực cũng không đúng cho lắm.

Sau một hồi vật lộn chuyện Yuko phải làm sao để tạ lỗi thì cuối cùng cô cũng có thể đưa Haruna lên xe, vừa mới đóng cửa là đã rất ân cần hỏi muốn về nhà hay muốn đi ăn đi chơi nhưng đáp lại Yuko chỉ là một câu xia xối từ Haruna.

“Đồ đại gái.”

“Hả?”

“Đại gái đến mức quên cả bạn bè.” – Haruna bủ môi.

“Vì là NyanNyan nên tôi mới đại như vậy đó chứ.” – Yuko cười và chồm người qua tính hôn nhưng cô mèò vẫn như trước bướng bỉnh né tránh.

“Tôi muốn ăn đá bào, trời nóng quá đi.”

Mặc dù không hôn được nhưng cô vẫn rất vui vẻ, cái gì quá dễ dàng có được thì cũng sẽ không thú vị nữa không phải sao? Cứ bướng bỉnh như vậy đi, rồi một ngày Haruna cũng sẽ phải trở nên ngoan ngoãn trước Yuko thôi.

“Được, quản gia, bác lái xe đi.”

Chiếc Limo chậm chậm lăn bánh, nhưng chưa đi được bao xa thì bỗng điện thoại Yuko reo, nhìn vào màn hình thì cô hơi nhíu mày một tí, là số riêng tư.

“Alô?”

“Con còn chưa về chuẩn bị sao? Tối nay tại khu nhà hoang Daikko.” – Giọng người phụ nữ bên kia có hơi bất ngờ một chút.

“Vâng. Con về ngay.”

Yuko nhanh chóng ngắt máy, biểu hiện trên mặt lập tức thay đổi. Chết tiệt, xem chút nữa là cô quên mất tối nay có một phiên giao dịch rồi. Dù không muốn nhưng Yuko vẫn phải miễn cưỡng bảo quản gia dừng xe lại, rồi đích thân bắt một chiếc taxi chở Haruna về nhà.

“Xin lỗi, hôm nay tôi quên mất là có việc bận, ngày mai tôi bù lại cho NyanNyan nha.” – Yuko cười nói qua cửa kính với Haruna.

7. Chương 7

Tất cả nữ sinh trường trung học Majihabara đều có một vị thế cao trong xã hội, đều có một chỗ dựa lưng vững chắc đó chính là gia đình dòng họ. Thế nhưng để sống trong cái thương trường luôn phải đấu tranh quyết liệt này thì ít nhiều cũng sẽ đều dính đến xã hội đen, dính đến những việc làm phi pháp, chỉ là độ sâu khác nhau mà thôi.

Tập đoàn Oshima không phải là một tập đoàn lâu đời, chính xác là chỉ mới nổi lên khoảng 50 năm gần đây nhưng lại có một chỗ đứng khá vững mạnh trên thương trường. Điều này không phải là không có cơ sở để cho mọi người nghi ngờ rằng đằng sau việc kinh doanh quản lý các Shopping Mall, các khu vui chơi lớn chính là những việc làm không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

Trắng đen lẫn lộn, chuyện này ai cũng biết, nhưng không một ai lên tiếng, họa chăng chỉ có những người cảnh sát nghiêm minh mới một mực ngày đêm tìm kiếm chứng cứ truy bắt họ. Thế nhưng đã ngồi vào vị trí cao như vậy, làm sao có thể dễ dàng bắt cản được, cho dù không mua chuộc một viên cảnh sát trong tổ chức, cũng sẽ kiếm một người khác chịu tội thay, hoặc là sử dụng hàng vạn mưu kế khác để chạy thoát.

- O0o-

Khu nhà hoang Daikko.

Yuko cùng ba thuộc hạ thân thích nhất chậm chậm rọi đèn pin lấp ló men theo một con đường khá rộng, xung quanh một mảng tối om, thực sự cái ý tưởng giao dịch ở khu nhà hoang vào đêm tối thật tồi tệ, Yuko khê chán nản thở dài. Đi được thêm một khoảng nữa thì Yuko thấy có ánh sáng, không cần phải hỏi cũng biết đó chính là đối tác đang đợi cô.

“Oshima-san, ở đây.” – Người đàn ông trung niên lập tức từ trên ghế sofa đứng dậy vươn tay chào Yuko.

“Thật công phu, cho người đem cả một bộ bàn ghế đến đây.” – Yuko mỉm cười lịch thiệp bắt tay với ông ta.

“Tất nhiên phải như vậy rồi, Oshima-san mời ngồi, mời ngồi.”

Yuko thuận ý ngồi xuống, khoanh tay dựa vào thành ghế thư giãn, ba thuộc hạ trải đều ra đứng xung quanh.

“Tôi không thích vòng vo cho lắm nên tôi sẽ vào ngay vấn đề chính, chúng ta giao dịch được chưa?”

“Tất nhiên rồi.”

“Tiền nong đã xong xuôi hết rồi chứ?” – Yuko đưa ánh mắt sắc bén ra dò hỏi.

Người đàn ông mỉm cười gật nhẹ đầu một cái, rồi kêu vệ sĩ đem ra một cái vali, đặt lên bàn, mở ra, bên trong chứa đầy những cọc tiền giấy 10,000 yên. Yuko thích thú vỗ nhẹ tay, một trong ba thuộc hạ của cô cũng nhanh chóng mở chiếc vali màu đen bên người ra, bên trong chính là chứa đầy những gói bột màu trắng.

Bỗng nhiên...

“Tất cả đứng yên!!! Giơ hai tay lên đầu!!!” – Không biết từ đâu xuất hiện cả một lực lượng cảnh sát hùng hậu.

Yuko bình thần nhìn xung quanh rồi cũng ngoan ngoãn đưa hai tay lên đầu, bộ dáng trông rất chịu hợp tác.

“Các vị cảnh sát có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi thuộc đội cảnh sát phòng chống buôn bán thuốc phiện, bây giờ chúng tôi nghi ngờ hai người đang...” – Một viên cảnh sát khá cao to từ từ đi lại, có vẻ là đội trưởng.

Yuko còn không để cho người đó nói hết câu đã nhảy vào cướp lời.

“Anh cảnh sát chắc là nhầm lẫn ở đâu đó rồi.”

“Im lặng đi! Muốn nói thì về đồn mà nói! Mọi lời nói của cô chính là bằng chứng trước tòa!” – Một tên khác lớn tiếng quát.

“Tôi nghĩ không cần phải mắc công như vậy đâu, cái vali của tôi chỉ toàn chứa bột mì thôi, các anh bắt nhầm người rồi.”

“Cô cho bọn tôi là đồ ngốc à?”

“Không tin thì có thể đến tự mà kiểm tra, nếu như tôi nói đúng thì tôi có thể kiện ngược lại các anh tội vu khống đấy.” – Yuko sắc mặt bắt đầu sa sầm lại.

Tên cảnh sát trưởng đảo mắt một cái, bắt đầu lộ ra vẻ khấn trương, liền lập tức đến bên cái vali của Yuko xé một gói bột ra ném thử.

Quả nhiên là bột mì.

“Không thể nào!” – Hắn cắn răng lầm bầm một tiếng, rồi như người điên mất kiểm soát xé hết từng gói bột này đến gói bột khác để kiểm tra.

Yuko thích thú ngắm nhìn vẻ mặt hoang mang của lũ cảnh sát, mặc khác cũng đang thăm dò cho cái tên cảnh sát trưởng kia bị sặc bột mì.

Người đàn ông trung niên này giờ chỉ im lặng quan sát, quả không hổ danh là Oshima Yuko, kế hoạch lần này thành công trót lọt, trong lòng tăng thêm một phần bội phục.

“Thế nào? Tôi đã nói chỉ toàn là bột mì rồi, bây giờ thả người được chưa?”

“Tất cả nghe lệnh!!! Mau lục soát toàn bộ khu nhà hoang này mau lên!!! Chắc chắn cô ta đang giấu thuốc phiện ở đâu đó!” – Tên cảnh sát cứng đầu vẫn không chịu bỏ cuộc, báo hại đám đàn em phải lấy đèn pin rọi trong từng góc tối tìm kiếm vô vọng.

Yuko khinh bỉ cười một cái, vẫn còn nhiều thời gian, cô ở đây xem chút kịch vui nữa cũng không sao. Nhưng mà... Bây giờ cô thấy nhớ Haruna quá. Hôm nay không đi chơi với nhau được, nhất định ngày mai sẽ bù lại cho hết. Yuko cúi đầu cười, nghĩ đến Haruna là tự nhiên thấy vui vẻ hẳn lên.

Một tên cảnh sát thấy Yuko đang làm mặt lạnh bỗng nhiên cúi xuống cười hì hì thì lập tức chĩa súng sát vào đầu Yuko.

“Đừng có làm trò ở đây, cô chưa thoát được đâu!”

“Đưa cây súng ra xa một tí, tôi khó chịu đấy.” – Yuko trừng mắt liếc, một giây, hai giây, ba giây, tên cảnh sát đó như bị xoáy sâu vào đôi mắt màu hổ phách của Yuko, cả người run rẩy hẳn lên, cây súng cũng từ từ nhích ra xa.

Mấy tiếng lâu sau, khi đã tìm hết mọi góc ngách trong khu nhà hoang vẫn không thấy được gì, tên cảnh sát trưởng đành ầm ỨC thả Yuko ra về. Yuko nở một nụ cười đắc ý trước mặt hắn, sau đó còn không quên nói một câu: “Anh bắt tôi đứng đợi lâu quá nên bị muỗi đốt hết hai cái rồi nè. Lần này tôi bỏ qua, lần sau muốn bắt người thì nên cẩn thận một chút.”

- O0o-

Ngày hôm sau.

Yuko gục lên gục xuống, ngáp ngáp ngáp dài trong lớp. Chết tiệt, hôm qua vì bị mấy tên cảnh sát giữ lại lâu quá làm cho cô ngủ không đủ giấc, đã vậy còn bị muỗi đốt hết hai cái nữa chứ, nếu không phải vì muốn cắt đứt triệt để những kẻ bám đuôi thì Yuko cũng sẽ không mất công như vậy.

Thực ra phiên giao dịch vốn được thực hiện ở một địa điểm khác, Yuko biết bản thân đang bị cảnh sát dòm ngó nên đã âm thầm chuyển kế hoạch. Kết quả là vừa giao dịch thuận lợi, vừa dất mũi được lũ cảnh sát, và điều quan trọng nhất là sẽ không bị bọn chúng theo dõi một thời gian, trước khi Yuko có động tĩnh gì mới.

“Đến giờ ăn trưa rồi, tôi đói bụng. Đi ăn thôi, đừng ngủ nữa, dậy đi!” – Haruna lạnh lùng đập vào đầu, nắm tay nắm chân Yuko mà lôi dậy.

Cô sóc nhăn mặt ngược lên nhìn cô mèo, đúng là ngoài Sae và Takamina ra thì chỉ có Haruna mới dám làm phiền và đánh Yuko như vậy thôi. Nhưng không sao, cô cũng đã rất nhanh lấy lại dáng vẻ tươi cười thường ngày của mình nhìn Haruna, cô cũng không hiểu vì sao bản thân lại nuông chiều Haruna đến như thế, mặc nhiên để cho nàng nắm tay lôi xuống canteen.

Đọc đường đi Yuko cứ mở miệng ra ngáp khiến cho Haruna có hơi khó chịu, nhịn không được định quay qua hỏi thì thấy khoe miệng Yuko bị thương, thế là câu hỏi bị đổi từ hôm qua cậu không có ngủ à thành môi cậu làm sao vậy.

“Cái này hả..? Cái này..” – Yuko khẽ sờ sờ lên vết thương của mình rồi quay sang mặt đối mặt với Haruna, bộ dáng trông vô cùng gian manh, nói. – “Là hôm trước NyanNyan cắn tôi đó, làm tôi chảy máu rồi, có phải nên đền bù lại thiệt hại lại không?”

“V-Vớ... Vớ vẩn! Cậu làm chuyện biến thái nên bị người ta đánh thì có! Đừng có đổ thừa cho tôi!”

Haruna đỏ bừng mặt quay sang hướng khác, tay thì vô thức đẩy mặt Yuko ra, không phải vì ngứa ngùng, mà là vì lúc này trong một chỗ Haruna bỗng cảm thấy gương mặt Yuko cũng có lúc tuy lạnh lùng gian manh nhưng lại rất đẹp, rất sắc.

“A~~ NyanNyan làm rồi mà giờ lại không nhận sao?” – Yuko ôm miệng giả vờ bi thương.

“Đừng có nói vớ vẩn nữa, mau lấy hết tất cả thức ăn cho tôi đi.” – Haruna thông thả ngồi vào bàn, ngược mặt nhìn Yuko như thể việc Yuko hầu hạ cô là đúng rồi.

“Lấy hết? Cậu ăn hết được sao?”

“Ăn hết, tôi ăn hết nguyên cái Nhật Bản này luôn cũng được.”

“Ừm...” – Yuko nhún vai ngoan ngoãn bước đi.

Khoảng mười phút sau thì Yuko quay lại, và cái khay đựng phần ăn thì không có vẻ gì giống như ý của Haruna.

“Lấy hết tất cả thức ăn cơ mà...” – Haruna rất nhanh bĩu môi lên tiếng.

“Ngoan ngoan mà ăn đi, cậu ăn nhiều quá mập ra thì tôi không thích cậu nữa đâu.”

“Vậy thì tôi phải tích cực ăn mới được.”

Yuko phì cười trước sự trẻ con của Haruna, thật sự rất đáng yêu. Cô buông xuống ngồi ngắm Haruna ăn, một lúc sau mới lên tiếng.

“Còn nữa...”

“Sao?”

“Majihabara không tính tiền ăn trưa của học sinh, vậy nên có thể ăn bao nhiêu tùy thích. Nếu như cậu nghĩ rằng cậu ăn nhiều giống như cái cô Acchan kia để chọc tức tôi thì không có tác dụng đâu.”

“Sao cậu biết?” – Haruna mở to mắt nhìn Yuko.

“Cả hai đều làm trong cái dịch vụ thuê người yêu thì ít nhiều cũng phải biết nhau chứ đúng không? Tôi phải để ý cô ta chứ, tránh để cho cô ta dạy hư người yêu của tôi.”

8. Chương 8

Đối với Haruna mà nói, thật lòng ngay từ phút đầu tiên cô chạm mặt Yuko, cô không hề có một chút ấn tượng nào cả. Trong mắt Haruna thì Yuko chính là loại người kiêu hãnh, lòng tự trọng cao, không coi ai ra gì. Toàn những tính cách mà cô ghét.

Giây phút Yuko tuyên bố với cô rằng sẽ cướp lấy cô từ cái tên Riku đó thì trong đầu Haruna chỉ xuất hiện đúng một ý nghĩ: “Chuyện quái gì xảy ra với cô gái này vậy?”

Haruna lơ Yuko, Haruna không quan tâm đến Yuko, Haruna cố gắng hết sức để chạy trốn khỏi Yuko.

Thế nhưng Yuko vẫn vứ bám theo, bằng đủ mọi phương pháp.

Có phải vì lòng kiêu hãnh bị tổn thương không? Haruna nghĩ chắc là vậy rồi.

Nhưng trong khoảng thời gian tiếp xúc thân mật hơn với Yuko một chút thì Haruna cũng nhận ra một vài điều sai. Thật ra Yuko không đáng ghét như cô vẫn nghĩ. Trái lại còn là một người vui tính, và cực kì biến thái.

Hồi đầu thì Yuko rất ra dáng quân tử chiều chuộng Haruna từng li từng tí, những điều Haruna không thích tuyệt đối sẽ không làm, đôi lúc trông còn rất dịu dàng mà chăm sóc hỏi han Haruna. Trái tim dù có lạnh đến đâu thì cũng phải tan ra nhiệt, tảng băng dù có cứng đến đâu thì cũng phải tan chảy, huống hồ chỉ Haruna vốn không phải là một người băng lãnh đến thế, và chính ngay thời điểm Haruna buông bỏ một chút phòng bị thì cũng là lúc Yuko bộc lộ bản tính.

Thời điểm Yuko rờ ngực Haruna lần đầu tiên, vì quá bất ngờ nên cô chỉ kịp hét lên một tiếng và đỏ bừng mặt đẩy tay Yuko ra.

“Cậu làm cái quái gì vậy!!?”

“Hi hi, nhịn không được nên sờ thử thôi mà.”

Phải, chính là một câu trả lời trơ trẽn như thế. Haruna trừng mắt đe dọa Yuko, lúc ấy cô vẫn còn ngây thơ nghĩ rằng dù sao thì Yuko vốn cũng đã rất nuông chiều cô, cái gì cô không thích thì sẽ không tái phạm, nhưng cô đã lầm, đúng thật là Yuko sẽ không bao giờ làm những chuyện Haruna không thích, nhưng lại không phải là chuyện này.

Một lần, hai lần, ba lần, rồi vô số lần khác nữa. Dù cho Haruna có trừng mắt, liếc mắt, đánh đập hay chạy trốn gì đi nữa thì Yuko vẫn sẽ tiếp tục rờ mó toàn cơ thể cô như thế. Bộ dáng sau khi chạm được vào người cô thì trông rất cao hứng mãn nguyện, có lúc Haruna nhịn không được mà phát tiết, Haruna nói rằng nếu bây giờ có cái giường thì Yuko sẽ không ngần ngại mà đè cô xuống đúng không, thực ra thì chỉ là một phút nóng giận mà phun ra câu này thôi, nhưng khi Haruna nhìn thấy ánh mắt rực lửa của Yuko thì ngay lập tức im bặt, sợ hãi mà lảng sang chuyện khác.

Thế nhưng cũng chính vì vậy mà Haruna phát hiện ra một bất ngờ.

Yuko chỉ sờ một mình cơ thể Haruna thôi. Có phải vì cô đặc biệt không?

Hoặc có lẽ cũng chỉ là do Haruna suy nghĩ quá nhiều.

...

“Miichan, lâu rồi không gặp!! Cả em nữa, Chiyuu!”

“Yuko-san!”

...

“A, làm gì vậy!?”

“Chiyuu vẫn sexy như ngày nào nhaa~ Miichan nữa, da em mịn thật đó!”

Và chuyện này vẫn còn tiếp diễn với nhiều nữ sinh khác, Haruna không nhớ hết, chỉ biết là những ai có body hot thì đều là nạn nhân.

Phút giây mà Haruna ngỡ rằng Yuko thực sự xem cô như là một người đặc biệt mà đối đãi thì cũng chính Yuko đã dập tắt đi cái suy nghĩ đó của cô.

“Nè Yuko, nếu như cậu không thích tôi nữa thì có thể hủy hợp đồng mà.”

“Đừng có nói vớ vẩn như vậy a!”

Lúc nào cũng vậy, Yuko đều giận dữ đáp lại một câu như thế.

Haruna thực sự cảm nhận được một điều gì đó từ Yuko nhưng cô không dám chắc, không vấn đề gì khi cô vẫn duy trì mối quan hệ với Yuko như là một người yêu được thuê nhưng bảo cô tiến thêm một bước nữa để trở thành người yêu chính thức của Yuko thì Haruna không dám.

Haruna không còn bài xích lạnh lùng với Yuko nhiều như trước nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó, không hơn không kém. Vậy nên nếu Yuko thực sự có tình cảm với Haruna và muốn có được cô ấy thì cô vẫn còn một đoạn đường dài phía trước.

- O0o-

“Yuko, cậu nghiêm túc thật sao?” – Sae khoanh tay đứng trước mặt Yuko đầy nghi vấn.

“Hm?” – Yuko nheo mắt lại, cô vẫn chưa hiểu ý Sae muốn nói là gì.

“Cậu và bạn gái cậu, Kojima-san ấy, thực sự là nghiêm túc sao?”

“Cậu hỏi vậy là có ý gì?”

“Tớ chưa bao giờ thấy cậu duy trì một mối quan hệ với ai mà lâu như vậy, một Yuko đa tình đâu mất rồi?”

Yuko phì cười, kéo Sae xuống ngồi đối diện với mình, chậm rãi nói: “Tớ vốn rất là chung tình, chỉ là chưa kiếm được người phù hợp thôi.”

“Ý cậu bây giờ đã kiếm được rồi sao?”

Yuko chỉ nhún vai một cái rồi nhẹ mỉm cười khiến cho hai lúm đồng tiền ẩn ẩn hiện hiện, cô chỉ tay về phía Takamina và Acchan.

“Không phải hai người họ lúc đầu rất ghét nhau sao? Bây giờ tuy Takamina vẫn bị hành hạ nhưng trông cậu ấy rất vui vẻ đón nhận còn gì?”

“Cậu muốn nói gì cơ chứ..?” – Sae đầu óc quay vòng vòng, cô vốn là người thẳng thắn, hiển nhiên rất không thích những lúc Yuko nửa úp nửa mở như thế.

“Cậu không đi sinh hoạt câu lạc bộ à?”

“Hả? À ờ... Bây giờ tớ đi nè.” – Sae gãi gãi đầu đứng dậy.

- 00o-

5:30 pm.

Haruna uể oải lếch xác ra khỏi trường, hôm nay hội trưởng câu lạc bộ nấu ăn của cô lại nghĩ ra công thức làm bánh mới, vậy là cả hội phải ở lại thực hành cho đến khi nào đạt thì thôi. Haruna thở dài, chậm chậm bước ra khỏi trường đón taxi về nhà.

“Nee, không đợi tôi về chung sao?” – Yuko từ đằng xa đi lại vẫy tay với Haruna.

Mặc dù vẫn đã luôn biết rằng nếu như không có công chuyện thì Yuko sẽ luôn đợi Haruna về chung, cũng như hôm nay vậy, thế nhưng Haruna vẫn hỏi.

“Cậu chưa về sao?”

“Lúc nào chúng ta cũng về chung mà!” – Haruna đã nói qua rằng cô rất thích nụ cười toe toét tỏa nắng của Yuko chưa nhỉ?

Cả hai người một cao một thấp đứng cạnh nhau cùng đợi taxi, đôi lúc cô gái thấp hơn sẽ tấy má tay chân mà sờ soạng lung tung lên người cô gái cao, cô gái cao sẽ đỏ mặt đẩy tay cô ấy ra, nhưng thập phần lại không hề tỏ ra biểu tình chán ghét.

“Oi~ hai em gái xinh đẹp đang làm gì thế?” – Một đám chơi chơi gồm ba thằng đi lại về phía Haruna và Yuko.

“Mặt trời vẫn còn chưa lặn mà mấy anh.” – Yuko khinh bỉ đáp trả một câu.

Dĩ nhiên là bọn chơi chơi nào ngẩn không thể hiểu được hàm ý của Yuko, bọn chúng nhìn nhau rồi cười phá lên, định chạm tay vào vai Yuko.

“Em nói gì thế?”

Lập tức, “bụp”, “binh”, “bụp”, một tên đã nằm lẩn ra đất, hiển nhiên hai tên còn lại bắt đầu mất bình tĩnh hét lên: “Mày làm cái quái gì thế!?!”, rồi định bay vào đánh Yuko.

Chậc, lũ này nữ nhân cũng đánh luôn à? – Yuko gãi đầu ngán ngẩm nhưng rồi cũng rất nhanh chóng đỡ và né đi những cú đấm, cú đá từ hai tên chơi chơi còn lại, sau đó cô liền tiếp tung ra những ngón đòn vào người bọn hần.

Không nói thì sẽ không có ai biết, nhưng hồi còn ở trung học, Yuko vẫn luôn được mọi người tôn là chị đại Yankee.

“Yuko!!!” – Haruna từ đầu đến giờ chỉ đứng sang một bên để cho Yuko dọn rác dùm mình, nhưng khi thấy Yuko mãi mê đánh hai tên chơi chơi kia mà không phát hiện ra tên đầu tiên đang từ từ đứng dậy và định lấy gậy đánh lên Yuko.

Nhưng tiếng hét của Haruna là không kịp, Yuko vừa mới quay đầu lại là ngay lập tức cây gậy đập thẳng xuống bả vai cô, Yuko thất thế quỵ hẳn xuống mặt đất, cảm giác nhức nhối nơi vai trái cứ từng đợt từng đợt truyền đến trung ương thần kinh, tên chơi chơi kia hiển nhiên thấy thế liền liên tục đập thêm mấy phát nữa, nhưng Yuko đã nhanh chóng dùng tay phải để đỡ lại, mặc dù thế tay của cô cũng đã dần xuất hiện vài vết đỏ và rồi rất nhanh chuyển sang bầm, Yuko nghiêng răng nhin đau, vì cô biết nếu như cô bỏ tay ra thì lập tức nơi đập xuống tiếp theo của cây gậy chính là đầu cô.

Tên chơi chơi đó thấy tay Yuko run lên thì thích thú vô cùng, vừa định đập thêm một phát nữa thì Haruna không biết từ đâu bưng nguyên cái thùng rác công cộng đập mạnh vào đầu hần, khiến hần chỉ kịp hét lên một tiếng rồi lại nằm la liệt dưới đất. Haruna hiển nhiên là đập thêm mấy phát nữa, nhưng rồi hình như cái thùng rác là hơi to, cảm mỗi tay nên cô đã hùng dũng quăng nó sang một bên, đổi lấy là cây gậy lúc này tên chơi chơi đó cầm, tiếp tục quất liên tiếp vào người hần, Yuko chỉ ngồi đó im lặng quan sát mọi thứ, đây thực sự có phải là cô mèo NyanNyan ngơ ngơ ngốc ngốc không vậy?

Haruna cứ đánh cứ đánh cho đến khi có taxi đến, cô nhanh chóng kéo Yuko lên xe và ra hiệu cho bác tài lái đi, ngồi kế Yuko mà cứ cảm thấy vai trái cô ấy run lên không ngừng thì Haruna giấu không được vẻ mặt lo lắng, vội vàng hỏi: “Có sao không thế? Có cần đi bệnh viện không?”

“Không... Không, về nhà là được rồi.” – Yuko mệt mỏi ngã vào lòng Haruna.

“Vậy nhà cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về.”

Yuko một tiếng cũng không thém phát ra, Haruna gọi đi gọi lại mấy lần cũng không nhúc nhích, cô mèo ngốc thì cứ tưởng là Yuko ngủ quên mất, bản thân thì cũng chỉ mới qua nhà Yuko có một lần, mà lại là trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, thành ra chỉ đành biết thở dài kêu bác tài chở hai người đến nhà riêng của cô.

Yuko nghe thấy thế thì không tự chủ được mà nhoẻn miệng cười.

9. Chương 9

Yuko ngoan ngoan im lìm dựa vào người Haruna, để mặc cho nàng diu cô lên nhà, cô khê hê tí tí đôi mắt của mình để xem nơi Haruna đang ở, có vẻ như là một căn hộ của một khu chung cư cao cấp, Yuko thâm nghĩ tiền kiếm được từ cái dịch vụ đó chắc hẳn là nhiều lắm đây.

Cửa thang máy mở ra, Haruna lại diu Yuko đi thém một đoạn ngắn nữa, sau đó cô một tay đỡ lấy Yuko, tay còn lại thì tra chìa khóa vào ổ, “cạch”, vang lên một tiếng giòn tan. Yuko thích thú không biết nhà của Haruna sẽ thế nào đây, chắc là cũng giống như người, sạch sẽ, thơm tho, nữ tính,... Thế nhưng những gì đập vào mắt Yuko suýt chút nữa khiến cô không kiềm chế được mà hét lên một tiếng.

Có vào nhầm nhà không vậy?

Nhưng mà sao nhầm được, vừa mới tra chìa khóa mở cửa rõ ràng cơ mà.

Haruna thì dù có nhìn làm sao cũng nhìn không ra là một người ở dơ, bê bối, thế nhưng đồ đạc trong nhà lại vứt bừa bãi, đồ ăn xong thì không chịu bỏ, còn có một vài thứ Yuko thực sự không biết Haruna có dùng đến không nữa.

Không, Haruna ở cùng với người nhà thì sao, những thứ này có thể là anh chị em cô ấy làm ra lắm chứ, Yuko thâm an ủi, giữ vững hình tượng Haruna trong lòng mình. Thế nhưng một người thông minh nhạy bén như Yuko thì cũng đã rất nhanh nhận ra một điều, Haruna vào nhà và không thém mở miệng chào hỏi gì cả, cũng chẳng thém nói một câu đại loại như “con về rồi đây!”, vậy tức là, Haruna sống một mình sao?

“Gâu gâu!”

“Gâu gâu!”

“Ah~ Usa Mimi~”

Yuko vểnh tai lên nghe, là tiếng chó sủa, cô chưa kịp mở mắt ra xem xét tình hình xung quanh thì bỗng cảm thấy cả thân người chao đảo và ngã bịch xuống đất, là Haruna đã thẳng tay ném cô và chạy đến ôm hai em cún của mình nựng nịu.

Yuko nằm dưới đất mà trưng trưng nhìn vào hai con cún, nhìn cách bọn chúng dụi dụi vào người Haruna, nhìn cái lưỡi nho nhỏ của chúng liếm tay Haruna, không, không, Oshima Yuko, mày không được có cái cảm giác này...!!!

Lỡ diễn thì phải diễn cho trót, Yuko đành giả vờ nằm im, nhưng miệng thì cứ rên rĩ nhằm thu hút sự chú ý của Haruna.

“Ugh...”

“Usa Mimi ngoan, lát chị làm đồ ăn cho hai bé nha~”

“Ugh...”

“Nhột quá, đừng liếm nữa, nhột, nhột!”

“Ugh!!!!!!!” – Yuko lúc này thiếu điều muốn lao vào ném hai cún ra ngoài cửa sổ.

Haruna lúc này mới giật mình quay lại, rồi lại lật đật chạy đến đỡ Yuko dậy, đập đập vào người Yuko, miệng thì không ngừng hỏi có sao không.

“Còn... Còn sống, đừng đập nữa!” – Yuko rít lên khi Haruna cứ nhằm vào cái bả vai trái của cô mà đánh, là ngơ hay là cố tình đây?

“May quá!”

May cái quái gì thế?

Haruna dìu Yuko vào phòng ngủ của mình, lúc đầu tính là để Yuko nằm ở ghế sofa ngoài phòng khách nhưng vì ngoài đó hơi bừa bộn, cộng thêm hai con cún Usa Mimi cứ chạy nhảy lung tung, vì thế nên đành đặc cách cho con sóc Yuko.

“Nằm yên, không được táy máy tay chân đó, tôi lấy thuốc vào xoa cho.”

Yuko im lặng không đáp, xem như đã ngằm đồng ý, Haruna xoay người ra ngoài. Lúc này Yuko mới mở mắt ra mà từ từ chiêm ngưỡng phòng ngủ của Haruna. Màu hồng là màu chủ đạo, ánh đèn ngủ màu cam lờ mờ, mặc dù cũng không ngăn nắp được bao nhiêu nhưng cũng đỡ hơn ngoài kia, xoay sang bên trái thì đập vào mắt cô là bốn cái đồng hồ báo thức được đặt cạnh nhau trên tủ, thế chẳng lẽ là mỗi buổi sáng đều phải nhắm mắt nhắm mũi đập khí thế để tắt đồng hồ sao?

“Cạch”, tiếng mở cửa vang lên, Haruna cầm một tuýp thuốc vào phòng, cô đến bên giường nhẹ nhàng đỡ Yuko dậy, ngáp ngừng một hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì tiếp theo, Yuko nhin không được đành hỏi: “Sao vậy?”

“Chỗ đó... Cậu bị đau ở vai trái phải không? À, ừm... Vậy thì sao mà xoa thuốc đây?” – Haruna áp a áp úng chỉ chỉ vào bả vai Yuko, là vì lúc này Yuko đang mặc đồng phục Majihabara, thành ra chỗ đó được che kín mít, muốn xoa được chỉ có cách cởi đồ ra.

“Ra là nãy giờ cậu ngồi im là vì cái này hả? Cởi áo ra là xong mà.”

“...” – Haruna chỉ mím môi không trả lời.

“NyanNyan không được nhìn người ta đó nha, người ta cởi đó.” – Yuko lúc này giả bộ e thẹn thực khiến cho Haruna muốn ném nguyên tuýp thuốc vào thẳng mặt cô.

“Cậu tự thoa đi!”

Haruna nhét tuýp thuốc vào tay Yuko, sau đó đứng dậy bước ra khỏi phòng nhưng đã bị Yuko kéo lại.

“Được rồi, không chọc nữa, cả hai đều là con gái thì sao phải ngại chứ!” – Yuko kéo lệch một bên áo của mình xuống, cái bra đen huyền cùng vùng bụng bằng phẳng cứ ẩn ẩn hiện hiện. – “Tôi cũng chỉ cởi đến đây thôi.”

Haruna bủ môi lấy lại tuýp thuốc, bóp một ít cho ra lòng bàn tay, nhìn vào chỗ vai bị sưng đỏ lên của Yuko thì trong lòng đồng thời cũng dâng lên một cổ đau xót, cô nhẹ nhàng chạm vào, rồi lại nhẹ nhàng xoa thuốc thật đều. Cảm giác nhức nhối nơi bả vai dần dần được thay thế bởi cái cảm giác lành lạnh the the của thuốc, đầu ngón tay của Haruna cứ thế di chuyển đều đều trên da thịt khiến cho Yuko thoải mái đến mức bật ra tiếng rên the the.

Sau khi đã xong xuôi mọi thứ thì Haruna nhanh chóng kéo cổ áo Yuko lên lại rồi đi ra khỏi phòng, không phải là cô hèn nhát hay gì, chỉ là bầu không khí trong phòng có đôi chút áy náy bất thường. Cố gắng điều chỉnh cho nhịp thở bình thường trở lại, lúc này Haruna mới phát hiện ra là cả hai người chưa ăn gì cả, hai chú cún cũng thế, vậy nên cô vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Dọn thêm một bộ bát đĩa nữa cho Yuko, lòng Haruna cảm thấy vui vui kỳ lạ, bấy lâu nay chỉ có một mình cô ở nhà, cùng lắm thì có Usa Mimi bầu bạn, nhưng có thêm một người nữa thì vẫn hơn.

Yuko đang nằm nghỉ thì bị kéo ra ngoài ăn tối, dù bất đắc dĩ nhưng cô cũng đành đi theo và miễn cưỡng ăn bằng một tay vì dù cho có nài nỉ đáng thương thế nào thì Haruna cũng không chịu đút cô ăn.

Nhìn lại hai con cúm dưới đất lúc này đang vui vẻ được Haruna đút ăn thì Yuko lại nổi lên cảm giác vừa này...

Cái gì đến thì cũng sẽ đến, đúng vậy, rất nhanh đã đến giờ đi ngủ, Haruna nhìn chằm chằm vào giường mình rồi lại nhìn Yuko, lúc này mà đuổi người ta về nhà thì thật không phải, dù gì Yuko cũng là vì cô mà đánh nhau, nhưng mà trong phòng chỉ có một cái giường, không lẽ để Yuko nằm ngoài sofa sao? Bất lực, Haruna đành thở dài nói: “Cậu ngủ trong đây đi, tôi ngủ ở ngoài là được rồi.”

“Ngủ chung đi.”

“Được rồi, cậu không cần phải ngại.”

“Nếu như cậu nhất quyết ngủ ngoài sofa thì tôi cũng sẽ ra ngoài đó ngủ với cậu.” – Lâu lắm rồi Yuko mới có giọng điệu ra lệnh như thế với Haruna.

“Yên tâm tôi không làm gì đâu.”

Nàng ngơ Haruna cứ thế tin theo và leo lên giường nằm kế Yuko, mắt cô cứ mở thao thao thao thao, cô đợi cho đến khi cảm nhận được hơi thở đều đều của Yuko bên cạnh, đoán chừng là Yuko đã ngủ rồi mới dám nhắm mắt, nhưng chưa tới năm phút sau Haruna cảm thấy có gì đó nặng nặng đè lên người mình, ở cổ thì lại cảm thấy ướt át nhột nhột làm sao ấy, còn có phần dưới đùi...

“A!! Cậu làm gì vậy h-.. Umm..”

Lời còn chưa nói hết thì Yuko đã chặn miệng Haruna lại bằng chiếc lưỡi điêu luyện của mình, đầu lưỡi linh hoạt khám phá mọi góc ngách trong khoang miệng và hiển nhiên là không quên mời gọi người bạn tình. Yuko hét nút rồi lại liếm, chậm chậm nhẹ nhàng, không nông không sâu kích thích cánh môi dưới và chiếc lưỡi ướt át của Haruna. Yuko thật sự là một người có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, vì thế chỉ một chốc ngắn là Haruna đã گیر ở đầu hàng.

Tiếng thở phập phồng đút quăng, những tiếng rên khê trong vô thức trở nên đặc biệt rõ ràng.

Tay Yuko cũng không yên phận mà di chuyển lên xuống khắp người Haruna, bàn tay hư hỏng đó cuối cùng mới dừng lại khi nắm được chiếc quần lót, thời điểm Yuko định một tay cởi nó ra thì...

“Dừng..!” – Haruna khó nhọc nói qua từng ngụ hôn, rồi cô cố sức đẩy Yuko ra. – “Đang bị..”

Yuko hơi khó tin nhìn vào mắt Haruna, nhưng rồi cô cũng đồng ý dừng lại, cúi người xuống nhẹ hôn vào má cô nàng một cái rồi nằm trở lại trên giường, xoay người ôm Haruna mà từ từ chìm vào giấc ngủ.

Haruna lúc này nhịp tim đập nhanh đến mức không biết là bao nhiêu cái trong một phút nữa, mặt cô nóng hết cả lên, cả hai lỗ tai cũng đỏ bừng, rốt cuộc là vừa này cô mới nói gì thế này? Tại sao lại là “đang bị”? Nghe giống như là muốn làm nhưng bị kẹt hoàn cảnh ấy! Đáng lẽ ra phải là “Dừng lại tên biến thái!” Các kiểu chứ! Không phải rõ ràng hồi ấy còn bài xích không cho Yuko chạm vào người sao? Vì sao khi này lại có cảm giác đó?

Haruna khê để tay lên tim mình, nơi đang thổn thức không ngừng, rốt cuộc cô đối với Yuko là ghét, hay là...

- O0o-

Sáng hôm sau.

Yuko và Haruna mơ mơ màng màng đánh răng rửa mặt, vệ sinh thân thể để chuẩn bị đến trường, Yuko nhìn một lượt phòng khách của Haruna rồi lên tiếng: “Sau này tôi sẽ qua làm osin không công cho cậu.”

“Hả?”

“Đi học thôi.” – Yuko mỉm cười kéo Haruna ra khỏi nhà và đóng cửa lại.

Cô sóc hơi khó chịu khi từ hôm qua đến giờ chỉ mặc có một bộ đồ, khi đã cùng cô mèo ngồi yên trên xe buýt thì lập tức lấy di động ra gọi cho quản gia của mình.

“Ngay bây giờ bác đem cho cháu một bộ đồng phục nha, cháu đợi ở trước cổng trường...” – Đang nói thì Yuko như nhớ ra điều gì đó, khóe miệng cong lên một chút, lộ ra dáng vẻ lạnh lùng tàn ác. – “Còn nữa, cháu muốn nhờ bác việc vặt này...”

10. Chương 10

Hôm nay là một ngày mưa.

Mưa, làm người ta liên tưởng đến nỗi buồn, nỗi cô đơn...

Thế nhưng nó cũng khiến cho người ta dấy lên cảm giác lạnh lẽo rùng rợn.

Một nỗi sợ hãi mơ hồ.

- O0o-

Ở một góc vắng nào đó...

Mưa không lớn, nhưng cũng không nhỏ, từng giọt nước mưa thi nhau rơi lộp độp trên đường, nhiều xuống từ những tán lá, bắn vào mặt cay xè,... Trong khung cảnh phủ một tầng sương mù, tiếng mưa rơi rì rào lẫn át hết những âm thanh khác, hình ảnh một thân ảnh cao to ngã rạp xuống đất và thét lên một tiếng đau đớn trong góc tối này vẫn đặc biệt rõ ràng.

Tên đó ôm chặt lấy bả vai của mình, không ngừng phát ra tiếng kêu đau đớn, mưa thì vẫn cứ rơi xối xả vào người, lúc này chẳng biết đâu là nước mưa đâu là nước mắt của hắn nữa.

Yuko từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên tư thế đứng nghiêm một chỗ, khuôn mặt lạnh lùng tàn ác lặng lẽ quan sát mọi việc trước mắt, bên cạnh hiển nhiên có một thuộc hạ cầm dù che cho cô.

“Mới có nhiều đó thôi mà đã chịu không nổi rồi sao?” – Chất giọng thanh mỏng đặc trưng của Yuko nhẹ nhàng vang lên trong màn mưa lạnh lẽo.

“Mày... Mày... Chính là con nhỏ hôm qua...”

Đúng vậy, tên nam nhân đang nằm dưới đất chính là tên chơi chơi hôm qua lấy gậy đánh Yuko. Theo quan niệm của Yuko thì những tên tép riu rác rưởi này không xứng đáng để tâm, thế nhưng cũng theo quan niệm vốn có của cô thì những ai dám cả gan đụng đến Oshima Yuko này, bất kể là lớn mặt đến đâu hay chỉ là đám tiểu nhân lóc nhóc, cô cũng tuyệt đối không bỏ qua. Nói cách khác, việc phạm đến gia tộc Oshima, hay chính xác hơn là Oshima Yuko, dù chỉ là việc nhỏ thôi nhưng cũng sẽ không hề có lợi ích gì cả.

Cũng chính vì điều này mà các gia tộc khác trở nên khá e ngại với việc làm mất lòng Oshima gia, vậy nên không nghi ngờ gì việc dù cho Oshima không phải là gia tộc quyền lực nhất nhưng cũng có một chỗ đứng khá vững chắc trên thương trường.

Yuko nhếch mép nhìn tên chơi chơi đang bắn những tia nhìn căm hận về phía mình, khẽ lấy tay lau đi một vài giọt nước mưa trên mặt, chậm chậm nói: “Không cần phải vội, hôm nay tao nhất định sẽ trả lại gấp 10 lần những gì mày đã làm hôm qua.”

Lập tức sau đó là những tiếng thét đau đớn đến tận xương tủy một lần rồi lại một lần nữa vang lên trong màn mưa xối xả.

- O0o-

Cũng vào thời điểm đó, tại thư phòng ngôi biệt thự của gia tộc Kojima cũng đang xảy ra một chuyện chấn động.

“Sao? Cha nói gì?”

“Ta nói, ta đã tìm thấy đứa con gái thất lạc 10 năm của mình.”

Thư phòng không hẳn là lớn lắm, thế nhưng bầu không khí nghiêm trọng trong đây vẫn cảm nhận rõ ràng hơn bao giờ hết. Những tách trà hảo hạng được pha sẵn đặt trên bàn nhưng chẳng có ai tha thiết gì, đặc

biệt là hai cô gái một lớn một nhỏ trong phòng, họ chỉ chăm chăm nhìn về phía người đàn ông trung niên đang ngồi đối diện.

“Đây không phải là chuyện có thể nói đùa được đâu cha à...” – Cô gái với mái tóc ngắn màu đen lên tiếng.

“Các con nghĩ ta lú lẫn rồi hay sao mà đem chuyện này ra đùa?”

Cô nhất thời cứng họng, đành im lặng không nói gì nữa.

Người đàn ông trung niên cũng trầm mặc một hồi, rồi lại khẽ lấy tay ôm lấy mặt mình cảm thán, từ vẻ mặt cho đến từng hành động, cử chỉ, lời nói đều không giấu được sự vui mừng, nhẹ nhõm.

“Công sức bấy lâu của ta... Cuối cùng cũng không uổng phí...”

Trong thư phòng lúc này có ba người, trừ hai người trên ra thì còn một cô gái nữa, cô gái này mang vẻ mặt tinh nghịch tràn đầy năng lượng, dường như chỉ mới là học sinh trung học, suốt từ đầu đến giờ chỉ im lặng lắng nghe nhưng bây giờ cũng là nhện không được mà phải lên tiếng: “Chị ta bây giờ thế nào? Ý con là sinh hoạt...”

“Bây giờ Haruna đang học ở trường Majihabara.”

“Majihabara!!?” – Cả hai cô gái cùng nhau thốt lên. – “Làm sao có thể!!?”

“Điều này chính ta cũng thắc mắc, dường như là con bé được một cái dịch vụ gì đó bảo hộ cho nên mới có thể vào học được ngôi trường danh giá này... Chuyện này... Đợi khi nào ta đón con bé về rồi sẽ hỏi lại cậu kễ sau.”

“Thật sự đó là chị Haruna sao?” – Cô gái có dáng vẻ tinh nghịch vẫn không thể tin được.

“Jurina con vẫn chưa hiểu ta à? Một khi ta đã tuyên bố điều gì thì còn có thể sai sao?”

“V-Vâng...”

Người đàn ông trung niên nở ra một nụ cười hiền hòa, chấp tay vào nhau đặt lên bàn, ông ta nhìn thẳng vào mắt hai người đối diện.

“Mariko và Jurina, mặc dù hai đứa chỉ là con nuôi của ta nhưng ta vẫn đã luôn yêu thương như con ruột. Lần này khi ta đón Haruna về để đoàn tụ gia đình, ta mong rằng các con cũng sẽ mau chóng hòa thuận.” – Nói đến đây thì nụ cười bỗng nhanh chóng vụt tắt, thay vào đó là khuôn mặt lạnh băng không chút lưu tình. – “Ta tuyệt đối không muốn nghe hay thấy việc các con chia rẽ nhau ra ngay trong một mái nhà. Các con hiểu ý ta rồi chứ?”

Mariko và Jurina không hẹn mà cùng nhau rùng mình một cái, liền vội gật đầu đáp ứng.

“Được rồi, không còn việc gì nữa, hai con về phòng đi.”

“Vâng.”

Hai cô gái một lớn một nhỏ cùng nhau lui ra, thế nhưng không ai về phòng riêng của mình mà lại kéo nhau xuống phòng khách. Hiện giờ thì ai cũng mong sự trở về của vị đại tiểu thư Kojima Haruna, nhưng là với những tâm trạng khác nhau. Mariko ngồi đối diện Jurina, tay cứ mân mê cái kendama, mặc dù vẻ mặt bên ngoài vẫn như trước bình tĩnh không gợn sóng nhưng trong lòng cô lúc này không hiểu sao lại dấy lên nhiều cảm xúc khó chịu mơ hồ.

Cái viễn cảnh đứa con gái ruột của ông Kojima bỗng chốc trở về và cướp lấy hết những gì cô đã gầy công dựng lên chưa bao giờ tồn tại trong tâm trí Mariko. Thế nhưng nếu điều đó xảy ra thật thì sao? Mariko rùng mình. Cô thực sự không muốn nhớ lại những tháng ngày trước khi cô được ông Kojima nhận làm con nuôi.

Khác với Mariko, Jurina lúc này vẫn chỉ là một đứa nhóc trung học hiểu chiến chưa hiểu hết sự đời, cô không hề lo xa cho thân phận của mình, điều cô quan tâm bây giờ là không biết dung mạo vị đại tiểu thư này như thế nào mà thôi.

“Nè Jurina, em nghĩ Haruna này là một người như thế nào?”

“Ừm... Em không biết. Nhưng để vào học được Majihabara thì cũng đáng nể thật đó.”

“Không có địa vị quyền lực thì tuyệt đối không có cơ hội này, làm sao cô ta có thể..?” – Mariko đang cố tìm ra một lý do.

“Chị lo xa quá làm gì? Cha sẽ đón cô ta về nhà nhanh thôi, lúc đó tha hồ mà tìm hiểu kỹ hơn.” – Jurina nở một nụ cười ma mãnh. – “Mà, chị Mariko, em xí Haruna-san trước nhé.”

“Ý em là gì?”

“Em có cảm giác Haruna-san là một người rất đẹp đó, giống như là kiểu người hoàn toàn hợp với khẩu vị của em, vậy nên em nói trước với chị rồi đó.”

Mariko nheo mắt lại nhìn Jurina, khẽ nhếch miệng một cái.

“Để xem sao đã.”

- O0o-

Ngày hôm sau. Trường nữ sinh trung học Majihabara.

“NyanNyan~” – Yuko vừa vào lớp là ngay lập tức bỏ nhào đến ôm chầm lấy Haruna.

“Đi ra!”

“NyanNyan xin lỗi mà~ Hôm qua có việc nên không về chung với NyanNyan được, hôm nay tôi bù lại cho nhaa~” – Yuko vẫn như cũ dính sát vào người Haruna, đầu thì không ngừng cọ qua cọ lại ở nơi dễ chịu, giọng nói thì nhào nhẹt lấy lòng. Sae và Takamina đứng một bên chứng kiến toàn bộ thì chỉ muốn phun ra hết bữa sáng của mình thôi.

“Yuko đã yêu thật sự rồi sao?”

“Tớ chưa bao giờ thấy cậu ấy có bộ dáng này cả.”

“Cái dịch vụ của chú cậu thật sự lợi hại đó Sae.”

“Cậu cũng thế còn gì? Suốt ngày Acchan Acchan.” – Sae khinh thường bĩu môi nhìn Takamina.

Cứ thế hai người chụm đầu lại xì xầm to nhỏ to nhỏ.

Giờ ra về.

Yuko và Haruna nắm tay nhau ra khỏi cổng trường, nhưng cả hai chưa kịp tìm đến chiếc Limo quen thuộc thì bỗng bị một nhóm người mặc đồ đen vây quanh, Yuko ngay lập tức nhận biết được tình hình, chỉ có Haruna là vẫn ngơ ngơ chưa hiểu chuyện.

“Sao hôm nay cậu kêu nhiều người tới đón quá vậy Yuko?”

“Tôi không có quen mấy người này.”

“Ế?” – Đúng như dự đoán, Haruna quay sang Yuko với bộ mặt ngây ngốc.

Một tên mặc đồ đen tiến lại gần, Yuko ngay lập tức bật cao cảnh giác, thế nhưng hắn lại bất ngờ gặp người, cúi đầu kính cẩn.

“Tiểu thư Kojima, ông chủ chúng tôi muốn đón cô về nhà, mời cô lên xe.”

“Hả?” – Lần này đến lượt Yuko trưng bộ mặt ngây ngốc ra hỏi ngược lại.

“Tiểu thư vui lòng lên xe ạ.” – Tên mặc đồ đen vẫn như trước cúi đầu kính cẩn nói.

“H-Hình như các anh nhầm tôi với Kojima nào đó rồi, tôi không phải tiểu thư gì hết.” – Haruna quơ tay loạn xạ, lắp bắp nói, đây là lần đầu tiên cô gặp phải hoàn cảnh như vậy, kỳ thực là có chút không quen.

“Nhưng...”

“Ông chủ các người là ai?” – Yuko bắt đầu tỏa ra khí chất lấn át người khác của mình.

“Chúng tôi không trả lời những câu hỏi không liên quan đến nhiệm vụ.”

“Kêu ông chủ các người ra đây nói rõ mọi chuyện đi.”

“Lúc này ông chủ không có ở đây.”

“Vớ vẩn thật, các anh đang bắt người trái phép đây, tôi báo cảnh sát nhé?”

“Thật xin lỗi, nhưng lệnh ông chủ đã ban, chúng tôi không thể nào làm khác, vậy nên...” – Tên mặc đồ đen lại đứng thẳng người, giơ tay lên hất nhẹ một cái, lập tức những tên còn lại xông vào bắt cả Haruna và Yuko đem nhét lên xe, đúng vậy, chính là dùng vũ lực, Yuko thì có thể chống cự được nhưng Haruna rất nhanh bị thất thế, vì thế cô cũng đành chấp nhận không đánh nữa.

“Này, đem luôn cô gái này đi sao?”

“Không, chúng ta chỉ cần đem Kojima tiểu thư trở về thôi.” – Tên mặc đồ đen đẩy Yuko ra lại khỏi xe.

Haruna thấy vậy thì như mèo xù lông, bắt đầu phản kháng liên tục.

“Các anh bị điên à? Bắt người trái phép có biết không hả? Không nói không rằng lôi tôi lên xe là thế nào? Cái gì mà Kojima tiểu thư, vớ vẩn! Tôi không đi, cho tôi xuống xe!”

“Tiểu thư... Việc này là không thể được...”

“Cho tôi lên xe!” – Yuko gầm lên giận dữ. – “Nếu các anh kiên quyết muốn đem NyanNyan đi thì nhất định phải cho tôi đi theo nữa!”

“Một là cho Yuko đi theo tôi, hai là thả tôi ra!!!” – Phía bên trong Haruna cũng cùng một ý kiến như thế, bản thân cô không hiểu vì sao lúc này lại có cảm giác tin tưởng Yuko rất nhiều.

“Tiểu thư đã nói như vậy thì... Được rồi.”

Thế là chiếc xe bắt đầu lăn bánh, rồi tăng tốc chạy băng băng trên đường, không ai nói với ai một câu nào trên xe, trong bầu không khí lạnh lẽo bất thường này, Yuko chỉ biết nắm chặt tay Haruna lại để trấn an.

“Đừng lo.”

Lời vừa dứt, Yuko cũng lập tức đứng hình, trước mắt cô lúc này, chẳng phải là biệt thự của gia tộc Kojima sao? Đùng nói là...

11. Chương 11

Chiếc xe hơi sáng bóng dừng trước cổng biệt thự, đợi khoảng một phút sau thì cánh cổng tự động mở ra, xe lại tiếp tục chạy theo con đường mòn dẫn vào. Yuko nhìn xung quanh, một khu vườn rộng lớn với hàng tá loài cây loài hoa khác nhau, xa xa còn có đài phun nước, hòn non bộ, ghế dựa, xích đu, v.. V... Rốt cuộc thì nơi ở của dòng họ Kojima lớn đến mức nào đây?

Xe chạy thêm được một lúc nữa thì cuối cùng cũng dần giảm tốc độ và dừng hẳn lại, trước mặt chính là đại sảnh biệt thự Kojima. Yuko trợn mắt nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, từ trái sang phải, từ phải sang trái, đây thực sự là một ngôi biệt thự sao? Lớn như vậy cũng là lần đầu tiên thấy, rốt cuộc thì mấy người có ở hết được căn biệt thự này không thế!?

“Đến nơi rồi, mời tiểu thư xuống xe.” – Một tên mặc đồ đen kính cẩn cúi đầu mở cửa xe cho Haruna.

Haruna nuốt nước bọt nhìn tòa biệt thự, rồi lại nhìn Yuko, luống cuống không biết phải làm sao, nhưng rồi ngay lập tức cô nhận được cái mỉm cười trấn an từ Yuko, tâm trạng liền dần trở nên ổn định, hít một hơi thật sâu và bước xuống. Khi Yuko định theo sau Haruna thì bị một tên mặc đồ đen chặn lại, Yuko liền lập tức thay đổi sắc mặt, hung hăng nắm lấy cổ áo hắn trừng mắt đe dọa.

“Lúc này đã giao ước như thế nào hả?”

Tên đó lập tức tái mặt, mồ hôi cũng không tự chủ được mà bắt đầu nhiều thành giọt, cô gái này cùng lắm chỉ là một tiểu thư học trường Majihabara thôi, vì sao lại có thể có được một khí thế áp người như thế?

Nhưng tiếc rằng hắn cũng chỉ là một tên hộ vệ bình thường, suốt ngày chỉ biết chạy Đông chạy Tây theo lệnh của ông Kojima, làm sao mà biết được cô gái trước mặt hắn bây giờ chính là Oshima Yuko lừng lẫy trong thương trường cơ chứ?

“K-Không... Tôi xin lỗi...”

Yuko hừ lạnh một tiếng rồi đẩy hắn sang một bên, bản thân nhanh chóng leo xuống xe rồi đi ngang hàng với Haruna.

Trong đại sảnh lúc này đầy ắp người, tuy vậy tất cả đều chỉ được thẳng lưng đứng nghiêm cung kính, chỉ có ba người là được ngồi trên chiếc ghế sofa được bọc bằng da báo đắt tiền, đó chính là ông Kojima, Mariko và Jurina.

Yuko không còn lạ gì cảnh tượng này, vì mỗi lần gia tộc Kojima có việc quan trọng là đều tề tựu đủ người như vậy, mặc dù Yuko không ngạc nhiên, nhưng Mariko và Jurina khi thấy Yuko thì vẻ mặt nào động một phen.

Ông Kojima ngồi xoay lưng lại với cửa ra vào, vì thế vẫn chưa biết được sự hiện diện của Yuko, nhưng khi thấy vẻ mặt của hai người con gái mình có gì đó kỳ lạ thì ông cũng xoay người lại xem tình hình thế nào, kết quả là cũng chỉ có thể bất ngờ thốt lên hai từ.

“Oshima... Yuko?”

“Tại sao cô ta lại ở đây..?” – Mariko và Jurina thì thầm.

“Chào chú, Kojima-san.” – Yuko lịch sự cúi đầu chào ông Kojima. – “Lâu quá không gặp.”

Việc có mặt Yuko ở đây là ngoài dự tính của ông Kojima, thế nhưng không vì thế mà không khí trở nên căng thẳng mà ngược lại, ông Kojima còn thêm vui vẻ mời Yuko ngồi xuống cùng dùng trà với mình.

“Oshima-san, tuy ta chưa biết lý do vì sao cháu lại có mặt ở đây, nhưng mà dù sao cũng đã đến rồi, chắc cháu không ngại ngồi xuống dùng trà chung với ta chứ?”

Ông Kojima hướng Yuko nở nụ cười thân thiện rồi ngay lập tức dời tầm nhìn lên người cô gái này giờ đứng kế bên Yuko, Kojima Haruna.

“Haruchan!” – Ông không giấu được vẻ hạnh phúc trên mặt mà thốt lên. – “Đúng thật là con rồi!”

“...”

Thời điểm khi ông Kojima bỗng chốc gọi tên Haruna thì cô giật thót cả người lên, người đàn ông trước mặt cô là ai vậy? Ăn mặc sang trọng, dáng đi khỏe khoắn, giọng nói trầm thấp, cùng với cái khí chất lãnh đạo đang tỏa ra vô cùng rõ ràng, Haruna nhớ rõ bản thân không hề quen biết một “đại nhân vật” nào như vậy cả.

“Nào nào, con không cần bất ngờ quá, bình tĩnh ngồi xuống cái đã.” – Ông Kojima kéo Haruna xuống ngồi kế bên người, đối diện Mariko và Jurina, xét theo hướng ngồi của Haruna thì Yuko lúc này ngồi ở bên trái bàn.

Mariko và Jurina từ này đến giờ chỉ nhâm nhi tách trà trong tay nhưng thật ra vẫn đang luôn thầm đánh giá Haruna, đẹp, là từ đầu tiên hiện lên trong đầu. Thế nhưng khác với suy nghĩ lúc đầu rằng đại tiểu thư Kojima Haruna là một người thông minh nhạy bén, lúc này hai người họ chỉ cảm thấy cô gái này là một người ngơ ngơ ngốc ngốc.

Ngốc như vậy, thì không phải sợ gì nữa nhỉ? – Mariko thầm nghĩ. – Nhưng cũng phải cẩn thận, lỡ như cô ta đang giả vờ.

Trước đây mình chỉ có quan hệ với những người thông minh sắc sảo, bây giờ chuyển mục tiêu sang ngơ ngốc cũng không tệ. – Jurina thích thú với dự định của mình.

Thế nhưng... Còn vị khách không mời kia là sao đây?

Bản thân Mariko và Jurina luôn có một loại cảnh giác đặc biệt với Yuko, người con gái này có vẻ như điều gì cũng có thể hoàn thành tốt, vừa âm áp vừa lạnh lùng, vừa hảo tâm vừa tàn độc, đây chính là loại người

hoàn hảo xét về mặt trên thương trường. Ông Kojima đã từng nói nếu như có thể, ông thực sự muốn Yuko trở thành con nuôi của mình. Ông rất quý đứa trẻ này, đây cũng được xem là một trong những lý do Yuko trở thành “khách quý” trong gia tộc Kojima.

“Kojima-san, chuyện này là thế nào?” – Yuko là người đầu tiên bắt đầu cuộc hội thoại.

“Ừmm, ta sẽ nói rõ mọi chuyện, nhưng trước hết thì cháu cho ta biết vì sao cháu lại đi chung với Haruna được không?”

“Cháu ra về chung với Haruna, bỗng dưng có một đám người bu lại đòi đem cô ấy đi đâu đó nên cháu đi theo thôi.”

Ông Kojima chống cằm trầm ngâm một lúc, bình thường ông sẽ không bao giờ chấp nhận câu trả lời qua loa như thế, nhưng đây là Oshima Yuko, vậy nên ông cũng không chất vấn gì nhiều, nhanh chóng phẩy tay cho qua, ông cũng chưa từng thiên vị một người ngoài nào nhiều đến như thế.

“Được rồi, hôm nay ta yêu cầu mọi người có mặt đông đủ như vậy là vì ta muốn thông báo một điều quan trọng, cô gái này...” – Ông Kojima nhẹ nhàng chỉ vào Haruna. – “Là con ruột của ta, đại tiểu thư Kojima Haruna!”

“Ế!?” – Ngay lập tức cả đại sảnh không hện mà cùng nhau thốt lên.

“Việc này sau khi sắp xếp được ngày thích hợp, ta sẽ mở một buổi tiệc thông báo cho toàn thể các đối tác của chúng ta biết sau.”

“Là thật sao?” – Yuko nhin không được mà lên tiếng. Có biết bao nhiêu người khác mang họ Kojima, sao lại có thể trùng hợp đến như vậy chứ!

“Oshima-san, trước đây ta chưa từng quyết định sai điều gì, bây giờ cũng vậy, và sau này cũng vậy.” – Ông Kojima ôn tồn lên tiếng, cái chất giọng trầm thấp thường làm cho người ta phải chú ý nhiều hơn là tông giọng ngang và cao. – “Tất cả những dữ liệu ta thu thập được, mặc dù không nhiều, nhưng đều có độ chính xác là 100%, và Kojima Haruna đích thực chính là con ruột của ta.”

Haruna run rẩy cả người, tất cả những chuyện này là thật sao? Mọi chuyện xảy ra nhanh quá, cô thực sự không tiếp thu hết được. Yuko thấy vậy thì lập tức nhích người qua nắm lấy tay Haruna trấn an, hành động này thu hết vào ánh mắt của mọi người xung quanh, nhưng không có ai lên tiếng.

“Mẹ con khi nghe ta nói rằng đã tìm lại được con thì vui lắm, lập tức bắt vé bay về nước, sẽ về đây nhanh thôi.”

“Chúng ta thực sự có lỗi với con... Đã để con một mình nhiều năm như vậy... Bây giờ con muốn gì ba mẹ cũng sẽ thực hiện để bù đắp lại cho con...”

Mọi người chỉ im lặng lắng nghe, không ai lên tiếng và cũng không thể lên tiếng.

“Nhưng mà có một điều ta thắc mắc.” – Ông Kojima ngừng lại một chút, hớp một ngụm trà đặc nóng hổi, rồi từ từ tiếp chuyện. – “Theo ta biết thì khoảng mấy năm trước, tức là khi con vẫn còn đang học trung học, con kiếm được một việc làm, rồi sau đó con nhanh chóng bỏ viện mồ côi mà lên Tokyo, mua hẳn cho mình một căn nhà, cuộc sống quá sức là dư giả, rồi mấy tháng gần đây con được chuyển vào học ở Majihabara, cũng là nhờ công việc đó làm thủ tục tay chân, rốt cuộc thì công việc đó là cái quái gì vậy?”

“Kojima-san không biết sao?” – Yuko mở to mắt đầy nghi vấn.

“Ta chỉ biết nó thuộc dòng họ Miyazawa, mà Miyazawa thì rất kín tiếng trong chuyện làm ăn, họ thường dùng công việc này để che lấp một công việc thực sự đằng sau, muốn điều tra họ cũng phải mất khá nhiều thời gian.”

Cũng phải thôi, chẳng ai nghĩ cái dịch vụ này lại có thể hoạt động thành công như vậy cả. – Yuko thâm nghĩ.

“Công việc đó là gì mà sao lại chi trả nhiều đến như thế?”

“...” – Haruna chỉ mím môi im lặng, không nói gì.

“Được rồi, mọi chuyện đột ngột quá nên con vẫn chưa quen, việc này để từ từ vậy.” – Ông Kojima thấy thế thì khẽ thở dài, nhẹ lấy tay xoa đầu cô con gái của mình. – “Bây giờ đây đã là nhà của con rồi, quản gia sẽ dẫn con lên phòng, nếu như không hài lòng điều gì thì cứ nói, ta sẽ sửa phòng lại theo ý con, đồ đạc quần áo thì con có thể sai người hầu đi mua cùng con.”

“Không cần đâu... Ừm... Tôi không ở đây có được không? Tôi muốn về nhà...”

Khi Haruna nói câu này ra thì mọi người ai cũng sửng sốt, mặc dù căn hộ chung cư cô đang ở cũng thuộc khu cao cấp nhưng so với nơi này thì chẳng là gì cả, vì sao lại từ chối?

“Nhưng ta thực sự muốn con về ở chung với ta.”

“Kojima-san đã nói là sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của Haruna mà.” – Yuko nhẹ nhàng lên tiếng, lời nói nhẹ như bông nhưng lại có tác động rất mạnh.

“Được... Được rồi... Nhưng nếu như con đổi ý thì con có thể sang đây ở bất cứ lúc nào, ta vẫn sẽ luôn chào đón con. Bây giờ để ta kêu người hộ tống con về.”

“Kojima-san sẽ không phiền nếu hộ tống cháu về chung với Haruna chứ?”

Ông nhìn Yuko một cái rồi gật đầu, phất tay ra lệnh với thuộc hạ của mình.

“Chuyện ta muốn thông báo với mọi người đã xong, bây giờ các người mau hộ tống tiểu thư và Oshima-san về đi.”

“Vậy cháu xin phép.”

Có vẻ như đường về ngắn hơn đường đi, hoặc cũng chắc là do Yuko và Haruna cảm thấy thế thôi. Bởi vì lúc này trên xe chỉ có ba người, không giống như vừa nãy, cả một đám người vây xung quanh cô sóc và cô mèo, thật không thoải mái chút nào.

“Nè Yuko, chuyện này là thật sao?” – Haruna bĩu môi lên tiếng.

“Tôi cũng không tin đâu, nhưng mà Kojima-san đã tuyên bố như vậy thì chắc chắn phải là như vậy đó.”

“Tôi lúc nào cũng cô đơn, ý là cô đơn về mặt tình cảm gia đình ấy, nhưng mà đột nhiên dùng một cái như thế này thì có hơi...”

“NyanNyan quyết định không về ở chung là đúng đấy.”

“Sao?”

Yuko chặc lưỡi một cái, hơi nhíu mày lại, rồi bỗng nhiên quay người sang đê Haruna xuống ghế, mặt trông rất nghiêm túc.

“C-C-Cậu làm cái gì vậy...!?! Đang trên xe, phía trước còn có người...” – Vì hành động bất ngờ của Yuko nên Haruna đỏ hết cả mặt, nói chuyện cũng lú cả lưỡi.

“Để một cô gái ngây ngốc như cậu vào trong một đại dòng họ như vậy, tôi thực sự không yên tâm.”

“Ý cậu là sao?”

“Tôi không muốn cậu bị hỏng chỉ vì phải toan tính ngày đêm. Giàu sang, địa vị, cái giá phải trả để duy trì nó đắt lắm đó.” – Yuko nói xong thì theo thói quen cúi đầu xuống đặt lên môi Haruna một nụ hôn, lúc này cô bỗng nổi lên cảm giác ích kỷ chỉ muốn đem nhốt Haruna lại cho riêng mình thôi.

Oshima Yuko nên làm như vậy, vì Matsui Jurina đã bắt đầu nhắm đến Kojima Haruna rồi.

12. Chương 12

Biệt thự Kojima.

Mariko chậm rãi đi lên lầu, ngang qua ô cửa sổ trên tường, hôm nay là một ngày nắng đẹp. Ánh nắng mặt trời rọi vào cô như rót mật, Mariko hơi nhíu mày lại, chợt cô nhìn thấy một vài sợi tóc đen của mình bị

dát vàng bởi những tia nắng lấp lánh ngoài kia. Mariko khẽ lấy tay nghịch vài sợi tóc, nhớ đến mái tóc nâu vàng ngày trước của mình, cũng đã khá lâu rồi khi cô nhuộm lại tóc đen nhỉ?

Mariko đứng trước thư phòng, gõ cửa hai cái rồi bước vào.

“Con vào đây.”

Cửa vừa mở, đập vào mắt chính là thân ảnh một người đàn ông trung niên đang cặm cụi với đồng hồ sơ tài liệu trên bàn, thế nhưng ông ta vẫn ngẩng đầu lên cười với Mariko một cái rồi mới tiếp tục trở lại công việc.

“Cha không cần phải tự thân làm mọi việc mà, nên dành chút thời gian nghỉ ngơi.” – Mariko thở dài đặt một tập hồ sơ mỏng lên bàn. – “Đây, tài liệu cha cần.”

“Chỉ là thói quen khó bỏ thôi.”

Mariko ngồi tựa đầu vào thành ghế sofa, nhắm mắt thư giãn, trông cô hôm nay có vẻ hơi mệt mỏi.

“À Marichan, còn một việc nữa ta nhờ con đâu?”

“Nằm chung trong tập hồ sơ vừa nãy luôn đấy ạ.” – Mariko mở hờ đôi mắt của mình mà chỉ lên bàn.

Quả như dự đoán, ông Kojima lập tức dừng lại hết mọi việc đang làm, cẩn thận mở tập tài liệu, tìm kiếm một hồi thì cuối cùng rút ra một tờ giấy, đọc thật kỹ từng câu từng chữ trong đó như thể không muốn có một chút sai sót gì, sau đó mới thở hắt ra nhẹ nhõm.

“Đây rồi... Giấy xét nghiệm DNA... 99,999% trùng khớp.”

“Cái này là vì tò mò thôi, cha không trả lời cũng được, nhưng mà... Làm sao mà Kojima-san lại bị lạc thế?”

- 00o-

Đại dòng họ Kojima đã từ rất lâu là một gia tộc danh giá và quyền lực nhất trong cả hai giới hắc và bạch. Thế nhưng để đạt được vị trí cao như thế thì không thể nào chỉ dựa vào sức của bản thân, tuy nhiên làm thế nào để cho các gia tộc khác cùng hợp tác với mình mà không sợ bất cứ mối nguy nào? Con người là loài động vật ích kỷ, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, chính vì vậy mà nhiều gia tộc đã lợi dụng nó để chi phối và áp đặt sự thống trị lên các gia tộc nhỏ hơn.

Thống trị bằng sự tham lam.

Thống trị bằng nỗi sợ hãi.

Các gia tộc khác nếu không phải vì tiền thì cũng vì lo sợ cho cái mạng sống nhỏ bé của mình, vì thế đã luôn răm rắp nghe theo lời của gia tộc Kojima. Đúng vậy, sự thống trị tuyệt đối đã đưa đại dòng họ Kojima lên một vị thế cao như vậy.

Thế nhưng điều này cũng chính là một con dao hai lưỡi. Nếu như một người có thể vượt qua sự ích kỷ của bản thân thì điều này sẽ chẳng là gì cả. Chế độ độc quyền của gia tộc Kojima đã vô tình kích hoạt quả bom nổ chậm trong chính dòng họ mình. Và mười năm trước cũng là thời điểm quả bom phát nổ.

Một trong những gia tộc ngoài kia đã không thể chịu nổi sự áp bức tàn độc đó, họ đã âm thầm đâm sau lưng ông Kojima, bằng cách đưa những chứng cứ về các hoạt động phi pháp của gia tộc cho phía cảnh sát. Khi ông bà Kojima đang cùng nhau ở nước ngoài du lịch thì hay tin ngôi biệt thự trước kia của mình bị phục kích, khi đó Haruna chỉ mới tám tuổi. Người quản gia đời trước chỉ vì muốn bảo vệ cô mà đã liều mạng đem cô chạy thoát ra khỏi cuộc đấu súng thăm sát lúc bấy giờ. Sau khi đã đem Haruna đến một nơi an toàn, người quản gia mới quay đầu xe chạy về yểm trợ cho các thuộc hạ trung thành khác của ông Kojima, thế nhưng thật không may, họ toàn bộ đều phải bỏ mạng.

Phải mất đến năm năm ông Kojima mới có thể giải quyết êm xuôi hoàn toàn chuyện này và khôi phục lại uy quyền của dòng họ. Lúc bấy giờ ông mới nhận ra rằng việc trở thành gia tộc quyền lực nhất bằng sự thống trị không phải là một lựa chọn tốt. Cái giá phải trả cho sai lầm này là quá lớn, tài sản, danh tiếng đều bị tổn thất, nhưng điều quan trọng nhất chính là Haruna đã bị thất lạc. Không một ai biết rõ cuộc người quản gia trước đã đem Haruna đi đâu cả.

Đa số tất cả những người đi theo ông Kojima bây giờ đều là con cháu của những thuộc hạ đời trước, nhưng bây giờ họ không theo ông vì bị thống trị mà chính là vì lòng tin, bao gồm cả Shinoda Mariko và Matsui Jurina, đây mới chính là sợi dây liên kết bền vững nhất.

- O0o-

Ông Kojima dứt lời kể đã một lúc lâu nhưng Mariko vẫn giữ im lặng, một lát sau cô mới lên tiếng: “VẬY... Khi nào cha định sẽ công bố chuyện này cho các đối tác của chúng ta?”

“Ta nghĩ là sớm thôi, nhưng có vẻ như Haruna, con bé vẫn chưa quen với việc này...”

“Cha sẽ không ép cô ấy chứ?”

“Tất nhiên rồi, việc này ta sẽ xem xét lại sau.”

Mariko gật đầu một cái rồi cũng xin cáo lui ra ngoài. Cô băng quơ nhìn đồng hồ đeo tay, đã quá giờ tan học của Jurina rồi mà vẫn chưa thấy người đâu, Mariko nhớ lại thì hôm qua Jurina có nói rằng sẽ bắt đầu dành thời gian của mình để theo đuổi Haruna, theo đuổi sao? Mariko nhếch miệng cười. Được rồi, cô sẽ theo dõi Haruna thông qua Jurina, để xem vị đại tiểu thư này rốt cuộc là người thế nào. Dù gì bây giờ cũng đã là người một nhà, cũng nên tìm hiểu nhau một tí.

- O0o-

Yuko nắm tay Haruna cùng nhau ra về, thế nhưng một lần nữa chưa kiếm được chiếc Limo quen thuộc của mình thì cả hai đã phải quay đầu lại bởi vì một tiếng kêu.

“Chị Haruna!”

Jurina ở phía sau đang vẫy tay khí thế với Haruna, kế bên là chiếc Mercedes chuyên dùng để đưa đón cô.

Haruna nheo mắt lại nhìn, hình như cô đã gặp qua cô bé này ở đâu rồi, nhưng không nhớ rõ là ở đâu, vậy nên cô vẫn đứng nguyên người ở đó mặc cho Jurina cứ gào thét tên cô mãi không thôi.

“Sao thế?” – Yuko nắm tay Haruna đi lại hỏi. – “Lâu lắm rồi mới thấy em ghé sang đây đó.”

“Hai chị lại đi chung sao?” – Jurina hơi nhíu mày lại.

“A!” – Haruna bất ngờ reo lên. – “Em là cô bé ngồi đối diện với tôi hôm qua!”

Cô nhóc khi thấy đàn chị nhận ra mình thì vui mừng ra mặt.

“Đúng rồi đúng rồi! Chị Haruna có nhớ tới em thật là tốt quá!”

“Em đến đây làm gì? Bất tôi đem về nữa à?”

“Không! Tất nhiên là không rồi! Trên danh nghĩa thì bây giờ chúng ta là chị em rồi nên em muốn thân thiết hơn với chị thôi!”

“A, vậy sẵn tiện em đi chung với bọn tôi đi, Yuko với tôi đang định đi ă-...”

Haruna ngơ ngốc chưa kịp nói hết câu đã bị Yuko cắt lời.

“Không. Chúng tôi hẹn hò riêng với nhau, tôi không thích bị làm phiền đâu, xin lỗi em, Jurina.” – Rồi Yuko xoay người nắm tay kéo Haruna đi thẳng để một mình Jurina tức tối ở lại.

Ngày hôm sau, và ngày hôm sau nữa, Jurina vẫn thường xuyên đợi Haruna tan học để có một buổi hẹn. Thế nhưng lúc nào cũng bị Yuko ôm Haruna đi mất trước khi cô kịp làm gì. Jurina vốn là một đứa trẻ hiểu thẳng, việc Yuko cứ ngăn cản chuyện cô tiếp cận Haruna thì cô càng muốn có được Haruna nhiều hơn, và cuối cùng cơ hội của cô đã đến.

Hôm nay Yuko có việc vì thế không thể về cùng Haruna được, khi Jurina thấy cô mèø bước ra khỏi cổng trường một mình thì cô đã lập tức chộp lấy cơ hội, dùng mọi lời ngon tiếng ngọt để mời nàng đi chung với mình.

Haruna một phần vì thấy có chút cảm tình với Jurina, phần còn lại là vì thấy tội cho cô vì lúc nào cũng bị Yuko dội gáo nước lạnh vào mặt, nên đã đồng ý.

Jurina cũng rất chiều theo ý của cô, cô muốn đi đâu liền dẫn đi theo đó, cô muốn ăn gì thì lập tức cô được ăn ngay, vui chơi cả ngày cuối cùng cũng phải về nhà, nhưng có lẽ mục đích chính hôm nay của Jurina bây giờ mới bắt đầu.

Sau khi chiếc xe đậu ngay dưới tòa chung cư của Haruna, Jurina đã nắm tay cô lại ngay thời điểm cô định mở cửa xe bước lên nhà.

“Chị Haruna.”

“Hm? A, cảm ơn em rất nhiều vì hôm nay nha.” – Haruna cười.

“Nếu chị thích thì ngày nào em cũng dẫn chị đi.”

“Cảm ơn em.”

“Nhưng mà...” – Jurina ra vẻ dăm chiêu xoa xoa cái cằm của mình. – “Em có chuyện muốn hỏi chị.”

“Sao?”

“Chị và Yuko-san rốt cuộc là quan hệ gì?”

Haruna nhất thời không trả lời được, quan hệ giữa cô và Yuko là gì? Cô không biết nữa. Người yêu được thuê sao? Bề ngoài thì chắc là vậy nhưng có vẻ không đúng lắm.

“Chị được Yuko-san thuê vì cái dịch vụ tình yêu gì đó đúng không?”

Haruna dùng đôi mắt to tròn của mình nhìn Jurina một hồi rồi cũng gật đầu. Cô nghĩ bản thân chắc đã bị cái đại dòng họ này điều tra hết rồi nên cũng không cần phải ngạc nhiên điều gì nữa.

“Yuko-san luôn nói yêu chị à?”

“Ừm.” – Gần như ngày nào cũng nói câu này với cô nhưng Haruna một chút cũng không cảm thấy phiền.

“Thế tại sao hai người không trở thành người yêu chính thức? Vì sao vẫn còn giữ cái dịch vụ này làm gì?” – Jurina bắt đầu thực hiện bước đầu tiên.

“Cái đó...”

“Nếu như hai người thực sự có tình cảm với nhau thì chẳng cần cái dịch vụ này làm gì.”

“Tức là đâu đó vẫn có một khoảng cách.”

“Chị thử nghĩ kỹ lại xem, chị đối với Yuko là như thế nào?”

Nhìn cách Haruna lúng túng thì khóe miệng Jurina càng ngày càng cong lên, cô đã có được câu trả lời mà cô cần.

“Yuko-san thật ích kỷ khi chỉ giữ chị cho riêng mình.”

“Chị biết Yuko-san vốn rất đào hoa mà nhỉ?”

“Hủy cái hợp đồng với chị ta đi, em sẽ chịu trách nhiệm hết cho.”

“Mà quan trọng hơn là, đến với em đi, em tự tin rằng mình tốt hơn Yuko-san đó.”

Haruna nhìn Jurina với biểu hiện “Em vừa mới nói cái quái gì vậy?” Trên mặt. Sao dạo này nhiều chuyện bất ngờ với đột ngột xảy ra thế? Muốn luyện cho não cô tiếp thu nhanh hơn sao?

Jurina thích thú ngắm nhìn biểu hiện của Haruna, cô gái này thực sự là bị ngờ đó a

~“Thôi cũng trễ rồi, em tiễn chị lên nhà.”

“K-Không, không cần, được rồi...” – Haruna nhanh chóng gạt tay Jurina ra, mở cửa và một mạch chạy vào thang máy chung cư, bấm số và lên nhà. Cô không biết cuộc hẹn hôm nay với Jurina là tốt hay xấu nữa.

Chị đối với Yuko-san là như thế nào?

13. Chương 13

Về đến nhà, Haruna mệt mỏi ném cặp sách qua một bên, nhanh chóng vào phòng tắm, UsaMimi thậm chí còn chưa kịp chạy đến quần lấy cô.

Từng lớp từng lớp quần áo nặng nề dần được trút bỏ, Haruna quay đầu sang thì đập ngay vào mắt chính là hình ảnh phản chiếu của cô trong gương, mái tóc nâu bông bênh mềm mại, chiếc mũi cao thanh tú mà nhiều người vẫn hằng mơ ước, đôi mắt to tròn đặc trưng, đôi môi đầy đặn quyến rũ, tất cả tạo nên một khuôn mặt đẹp đến gần như là hoàn hảo.

Haruna khẽ vuốt lấy mặt mình, rồi lại dờn tầm nhìn xuống phía dưới cơ thể, cô cảm thấy mình thực sự rất may mắn. Cơ thể cân đối, làn da trắng ngần, Haruna đã được ưu ái rất nhiều từ khuôn mặt cho đến vóc dáng, có phải vì vậy mà ai cũng muốn có được cô không?

Haruna lấy tay kiểm tra nhiệt độ nước, rồi mới nhẹ dẫm mình vào trong ấy. Cô từ từ nhắm mắt, nghĩ lại về buổi hẹn lúc nãy với Jurina. Có phải con bé hiểu nhầm điều gì đó không? Cái cách mà Jurina đối xử với cô, đứa ngốc cũng nhận ra đó không phải là kiểu quan tâm lo lắng như chị em, đã vậy khi nãy còn nói ra câu nói kia nữa chứ. Lý do Haruna đi với Jurina, một phần là vì thấy tội nghiệp, phần còn lại là vì cũng không có ác cảm với con bé, nhưng điều đó không có nghĩa là Haruna thích Jurina, tất cả chỉ là do Jurina nghĩ như vậy thôi. Như con bé đã nói thì không phải bây giờ hai người họ đã trở thành chị em rồi sao? Hành động như vậy liệu có hơi kỳ quặc không?

Nhưng đó không phải là điều Haruna cảm thấy bận tâm. Chỉ cần cô nói rõ ràng là cô chỉ xem con bé như em gái là được. Điều cô bận tâm là cái khác.

Chị và Yuko-san vì sao vẫn còn giữ cái dịch vụ này?

Chị đối với Yuko-san là như thế nào?

Hủy cái hợp đồng đi.

Đến với em đi.

Haruna giận.

Ngày trước, Yuko cũng bảo Haruna hủy hợp đồng để đến với cô, cũng dùng đủ mọi phương pháp có thể để có được Haruna, và Yuko đã thành công. Lúc ấy Haruna cũng không nghĩ gì nhiều, vì đây dù gì cũng là công việc của cô, được một đại gia như Yuko thuê là sướng quá rồi còn gì!

Thế nhưng hôm nay Jurina lại một lần nữa gọi lại cái cảnh tượng đó. Người giàu luôn mắc bệnh muốn chiếm đoạt sao?

Điều này vô tình đã làm cho Haruna bị tổn thương, cô có cảm giác như mình chỉ là một món hàng để họ giành qua giành lại mà không cần biết cô nghĩ gì. Đúng thật là một nhân viên của dịch vụ tình yêu thì không có quyền lựa chọn ai là người yêu của mình, mà là chính những người đó chọn ra cho mình nhân viên nào để làm người yêu. Haruna biết chứ, nhưng vẫn cảm thấy giận.

Đang mải mê suy nghĩ thì bỗng nhiên chiếc Iphone của cô reo inh ỏi bên ngoài phòng khách, Haruna chỉ kịp quần lấy chiếc khăn tắm màu trắng rồi vội vã bước ra ngoài.

“Alô?”

“A Haruna à, là ba đây, con ăn uống tắm rửa gì hết chưa?”

“Ừm... Tô... Con hôm nay đi với Jurina-san, ăn uống no nê rồi.”

“Juju sao? Đạo này con bé hay về nhà trễ là vì đi với con à?”

“Vâng...” – Mới có hôm nay thôi mà. Haruna thầm nghĩ.

“Thật tốt quá, các con thân với nhau nhanh hơn ba tưởng. Vậy... Con nghỉ ngơi đi, có gì cứ nói với ba đừng ngại, nhớ rằng, bây giờ con đã là đại tiểu thư của dòng họ Kojima rồi.”

“Vâng. Tạm biệt... Ba.”

Đã từ rất lâu rồi Haruna không có nói hai từ “ba” và “mẹ”, mà dạo gần đây thì ông Kojima thường xuyên gọi điện tán gẫu một chút với cô như thế, cô nghĩ có lẽ đã đến lúc nên nói hai từ này thường xuyên hơn rồi.

Haruna quăng điện thoại xuống sofa, bản thân cũng nằm ườn ra trên đó, đại tiểu thư dòng họ Kojima à? Vậy tức là cô vừa có quyền vừa có tiền rồi. Cũng tức là cô không cần cái dịch vụ này nữa, lúc trước cô đồng ý công việc này là vì cô cần tiền, bây giờ dư giả rồi thì bỏ việc cũng chẳng sao nhỉ? Bỏ rồi thì cô sẽ như là một cô gái bình thường, được quyền lựa chọn người mình yêu, quan trọng là sẽ không còn bị ép buộc bởi cái hợp đồng vợ vắn nữa.

“Gâu gâu!”

“UsaMimi~” – Haruna nở nụ cười khi thấy hai em cún của mình cứ dụi dụi đầu vào người, mấy cái suy nghĩ căng thẳng bận tâm kia bỗng nhiên bay đi hết, đem một Haruna ngơ ngơ đáng yêu vô tư trở lại.

- O0o-

Trường nữ sinh trung học Majihabara. Phòng thay đồ thể dục.

“NyanNyan~ Mới không về chung có một hôm thôi mà nhớ chết đi được!” – Yuko vừa tròng cái áo thun vào người vừa thao thao bất tuyệt. Mắt thì vẫn như cũ dán chặt vào Haruna, chỉ đợi thay luôn cái quần thể thao nữa thôi là Yuko sẽ lập tức bay vào sơ múi body của Haruna.

Không biết vì sao mà mỗi khi đến tiết thể dục thì Haruna và Yuko luôn là người ra sau cùng, thật khó để cho Sae, Takamina, thậm chí là Acchan không có những suy nghĩ đen tối về cảnh tượng hai người riêng tư trong một căn phòng.

Lúc này cũng vậy, Yuko đợi cho người cuối cùng đi ra thì lập tức khóa cửa phòng thay đồ lại và chạy đến ôm Haruna từ phía sau, hai tay thì như cũ bắt đầu từ eo di chuyển từ từ lên hai khóa dây dạn ở phía trên.

“Ồ biến thái!”

“Của NyanNyan lúc nào cũng là nhất hết!” – Yuko vừa nói vừa di chuyển tay trên từng bộ phận cơ thể Haruna. – “Da thịt mềm mại giống như là bánh pudding vậy đó, nhưng mà phần lưng thì đặc biệt săn chắc. A~ Đúng là rõ mãi không ngán a~”

Haruna thẳng thừng đẩy cái mặt hưởng thụ của Yuko ra, dùng dùng sát khí đi thẳng đến cửa nhưng lại bị chặn mất.

“Hôn một cái trước đi.”

Yuko ôm Haruna kéo sát lại vào người, khuôn mặt hai người mỗi lúc một gần hơn, thẳng đến khi Yuko chuẩn bị áp môi mình lên đôi môi quyến rũ của Haruna thì vù một cái, gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào mặt, Haruna đã né nụ hôn của cô.

“Sao vậy NyanNyan?” – Yuko nghiêng đầu hôn lại một lần nữa, rồi lại lần nữa, vẫn đều không thành công.

Bình thường Haruna sẽ không cho Yuko hôn trước những chỗ đông người, nhưng đối với những nơi vắng vẻ thì tuyệt đối không cự tuyệt cô, thế nhưng lúc này vì sao lại như thế?

Sắc mặt Yuko dần trở nên đông đặc lại, không còn cái vẻ mặt biến thái hưởng thụ lúc nãy nữa, nếu như là người khác thì Yuko đã không ngần ngại mà thẳng tay tát cho một bạt tai vì tội bướng bỉnh, thế nhưng cô chưa bao giờ, và cũng không bao giờ có thể xuống tay đánh Haruna. Vậy nên Yuko chỉ có thể kéo Haruna ngồi xuống ghế, mặt đối mặt, và nghiêm túc hỏi: “Cậu sao vậy? Bình thường vẫn đều cho tôi hôn mà?”

“Nè, giận hả? Giận gì thì nói đi tôi không tái phạm nữa.” – Yuko lấy tay chọt chọt vào người Haruna, đối với một người vốn cao ngạo như Yuko thì đây quả là hi sinh lớn lao lắm rồi đó.

“Cậu thực sự thích tôi sao?” – Haruna bỗng bất ngờ ngẩng đầu lên hỏi.

“Hả? Thích hả?” – Yuko ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ. – “Ừmmm, không, hết thích rồi. Tôi yêu cậu.”

Rồi cô hướng Haruna nở một nụ cười âm áp, nếu là bình thường thì Haruna nhất định sẽ xiêu lòng nhưng bây giờ không phải lúc.

“Vậy cậu còn giữ cái hợp đồng đó làm gì?”

Yuko hơi nhíu mày lại, Haruna hôm nay bị sao thế? Mới hôm qua vẫn còn bình thường mà? Hôm qua... Hôm qua? Đừng nói là hôm qua vì cô không về chung với Haruna nên nhóc Jurina đó đã làm gì đó nhé?

“Hôm qua cậu đi với nhóc Jurina sao?” – Yuko vốn là người rất giỏi trong việc tìm kiếm nguyên nhân.

“Ừm.”

“Con bé đã nói gì với cậu?” – Yuko ôm chặt lấy hai vai Haruna, bắt cô ấy nhìn thẳng vào mắt cô. Con nhóc Jurina này, mặc dù Yuko cũng công nhận nó là một con bé tài giỏi lấu cá, lại cũng rất nỗ lực để giúp ông Kojima, nhưng xét chung tổng thể thì nó vẫn không phải là một người có thể hoàn toàn tin tưởng.

“Nè, tôi hỏi cậu trước mà! Vì sao vẫn còn giữ cái hợp đồng đó làm gì?”

“Vậy NyanNyan nghĩ sao?”

“Cậu đào hoa như vậy mà lại nói yêu tôi, đối xử với tôi như là một người yêu thực sự, nhưng thực ra tôi cuối cùng cũng chỉ là người yêu được thuê thôi, nếu không thích nữa thì có thể hủy hợp đồng và bỏ tôi bất cứ lúc nào!”

Yuko nghiêng răng kèn kẹt, cổ bình tĩnh nặn ra một nụ cười méo mó.

“Tôi nói cho cậu biết, một khi tôi đã không thích rồi thì tôi sẵn sàng từ bỏ, có hợp đồng hay không thì cũng như nhau thôi.”

“Cậu...”

Yuko đột nhiên đứng dậy, vẫn giữ nguyên cái biểu cảm lạnh băng mà tiến lại gần phía Haruna, rồi lại ngồi xuống đùi Haruna, hai chân kẹp lấy eo cô, một tay nâng mặt Haruna lên, tay còn lại thì để yên vị trên vòng eo mảnh khảnh của nàng. Dưới sự đụng chạm bất ngờ thì Haruna theo bản năng giật thót lên một cái, rồi vùng vẫy yếu ớt, cuối cùng vẫn là đành chấp nhận để yên.

“NyanNyan có yêu, không, không cần yêu, có thích tôi không?”

Haruna chỉ nhìn Yuko mà không trả lời.

“Nếu như tôi hủy cái hợp đồng đó thì NyanNyan có còn chịu làm người yêu của tôi nữa không?”

“Oshima Yuko này, trước giờ muốn gì đều được nấy, tất cả những gì tôi muốn đều tự nguyện dâng hiến cho tôi.” – Yuko chậm rãi vuốt ve sườn mặt Haruna, mi mắt khẽ sụp xuống, giấu đi những cảm xúc trong đôi mắt màu hổ phách trong veo. – “Nhưng chỉ có duy nhất một mình NyanNyan là không như vậy. Lý do tôi có được cậu bên mình chính là nhờ cái bản hợp đồng tưởng chừng như vô dụng kia.”

“Có lẽ là tôi không hấp dẫn như mình tưởng, vẫn có người không hề cảm thấy một chút gì với tôi... Đừng nói đến yêu, NyanNyan dường như ngay cả thích tôi cũng không có...”

Haruna nghe câu này xong thì không biết vì sao cơ thể tự phản ứng, hay cũng chính là do bản thân cô phản ứng, lấy tay níu chặt lấy áo Yuko, lắc nhẹ đầu như ngầm phản bác lại lời Yuko vừa nói.

“Yuko...”

“Nếu như NyanNyan không thích, thì tôi sẽ không làm. Đây gần như trở thành một điều trong quan niệm sống của tôi rồi. Vậy nên bây giờ tôi tuyên bố rằng cái bản hợp đồng đó chính thức vô dụng.” – Từng lời từng chữ của Yuko vang lên rõ ràng trong căn phòng kín mít, nhưng rồi bỗng nhiên chúng nhỏ dần nhỏ dần trong những câu sau. – “Bây giờ tôi không còn thuê NyanNyan nữa...”

Haruna chỉ biết nhìn Yuko, nhìn thẳng vào đôi mắt hổ phách đó. Cô không nghĩ rằng Yuko lại làm như thế, cô chỉ muốn biết lý do thôi, dù cho Yuko có trả lời hay không cũng được, nhưng cô không ngờ Yuko thực sự trở nên nghiêm túc như vậy.

“A~ tôi nghĩ là chúng ta nên cúp luôn tiết thể dục này rồi. Đúng không bạn cùng lớp?” – Yuko đứng dậy rời khỏi người Haruna, lại bên chiếc cửa sổ mà nhìn xuống sân thể dục, nhưng đôi mắt cô thực sự đang hướng về một phía xa xăm nào đó.

14. Chương 14

Tối thứ sáu. 8h. Căn hộ chung cư cao cấp của Haruna.

Tiếng chuông cửa vang lên đều đều, kéo Haruna ra khỏi chương trình Variety Show mà cô đang chăm chú xem trên tivi. Quái lạ? Giờ này ai còn tìm mình nữa nhỉ? Haruna trầm nghĩ. Tiếng tivi bật cũng không quá lớn, mà đây là khu chung cư cao cấp mà, tường cách âm hết rồi, có bật volume quá mức thì cũng chẳng vọng sang nhà kế bên được. Bình thường cô ăn ở rất tốt, không gây thù với hàng xóm, ngược lại họ còn rất quý cô, vậy nên sẽ không có chuyện họ qua đòi mạng cô đâu nhỉ? Ừmm... UsaMimi thì mỗi buổi sáng vắng nhà đều có gửi sang cho cô hàng xóm trông dùm, không lẽ bọn chúng quậy quá nên sang mắng vồn? Không thể nào... Mới nãy còn cười với mình nói rằng UsaMimi rất ngoan mà? Vậy thì là ai? Và lý do gì?

Người bên ngoài có lẽ không đủ kiên nhẫn để đợi cho Haruna suy nghĩ thêm vài điều phong phú khác nữa, liên tục nhấn chuông cửa thúc giục, Haruna cũng đành mang theo vẻ mặt khó hiểu của mình hướng về phía chuông cửa màn hình và xem chút nữa là té ngựa ra đằng sau, là ông Kojima!

Không suy nghĩ vẩn vơ gì nhiều nữa, Haruna lập tức mở cửa, và lần này thì đến lượt ông Kojima suýt nữa ngã nhào.

Đại tiểu thư Kojima Haruna là một con người bù ra bộn như thế này sao? – Câu hỏi có tỷ lệ xuất hiện cao nhất trong đầu của những người lần đầu tiên đến nhà Haruna.

“À... Ừm... Ba, vô nhà trước đã...” – Haruna có hơi ngại ngùng gãi đầu, cô biết lúc này ông Kojima đang nghĩ gì.

“Ừ được.”

Haruna nhanh chóng ném hết những gói snack khoai tây và một vài lon nước ngọt trên chiếc bàn café và ghé sofa vào thùng rác, lau sơ qua một tí rồi cô lại lật đặt chạy vào phòng bếp pha trà, lúc này ông Kojima mới miễn cưỡng ngồi xuống, con gái ông dòm xinh xắn đáng yêu như vậy mà...

Khoảng năm phút sau thì cô bưng hai tách trà nóng hổi đặt lên bàn, nhưng rồi cũng nhanh chóng trở nên luống cuống vì không biết nên ngồi ở đâu, trong phòng khách có một bộ ghế sofa dài, trước nó là một cái bàn café cỡ vừa và một chiếc Smart TV cỡ lớn, vậy nên căn bản là Haruna không thể nào ngồi đối diện với ông Kojima được, chỗ ngồi duy nhất chính là ngồi kế ông ấy thôi, nhưng mà...

“Con gái, xuống ngồi kế ba này. Ngại ngùng gì không biết.” – Ông Kojima nở một nụ cười hiền từ.

“Vâng...”

Haruna ngoan ngoãn ngồi xuống, bất động, ông Kojima thì cứ tự nhiên cầm lấy tách trà lên hớp một miếng, sau đó lại trầm trồ khen ngợi con gái mình pha trà ngon. Haruna cũng chỉ cười cười đáp lại. Không phải là do cô ít tiếp xúc với ông Kojima nên sinh ra khoảng cách, thật ra thì dạo gần đây hai người họ trò chuyện với nhau cũng khá nhiều, nhưng chỉ là qua điện thoại thôi, hôm nay ông bỗng nhiên lên nhà cô thế này thật có chút không thích ứng kịp.

“Haruchan nè, hôm nay ba lên đây là do có chuyện muốn nói với con, mà chuyện này nói qua điện thoại thì không tiện.”

“A...” – Haruna như hiểu ra được.

“Ta sẽ thông báo chuyện đã tìm lại được con cho toàn thể các đối tác của mình biết, con biết mà đúng không?”

“Vâng.”

“Vì chuyện này liên quan trực tiếp đến con nên ta muốn hỏi ý kiến con trước, con sẵn sàng chưa? Nếu không ta sẽ không ép con.”

Haruna từ đầu đã vốn không mấy để tâm đến chuyện này, vậy nên cô cũng không có ý kiến, cô bủ môi một cái rồi gật đầu đồng ý.

Ông Kojima thấy vậy thì mừng rỡ ra mặt.

“Thật tốt quá! Vậy buổi tiệc sẽ được tổ chức vào tối thứ bảy tuần sau, ở biệt thự Kojima, đến lúc đó ta sẽ cho người đến đón con về chuẩn bị nhé!”

“Vâng.” – Haruna cười.

“Vậy ta về trước đây. Tối rồi mà còn làm phiền con, thật có lỗi.”

“A không, không sao đâu ạ!”

“Được rồi, con không cần tiễn ta đâu.” – Ông Kojima mỉm cười, uống nốt phần trà còn lại trong tách rồi từ tốn đứng dậy hướng ra phía cửa, sau đó không quên quay lại nói một câu với Haruna. – “Ta mong là sau này sẽ được uống trà con pha nhiều hơn.”

- O0o-

Trường nữ sinh trung học Majihabara.

“Nè Yuko, thứ bảy này nhà Kojima tổ chức tiệc lớn lắm, nghe nói là muốn thông báo chuyện gì đó.” – Sae vòng tay qua cổ Yuko thao thao bất tuyệt. – “Câu nghĩ là chuyện gì nào?”

“Chuyện sốc lắm đó, các cậu lo mà giữ vững bình tĩnh.” – Yuko cầm tấm thiệp mời trong tay quơ qua quơ lại, cô vốn đã biết chủ đề là gì rồi nên cũng không bất ngờ cho lắm.

“Nè, khách mời là những đối tác của gia tộc Kojima, chẳng phải là nhiều lắm sao? Nhật Bản và thêm hàng tá các công ty nước ngoài nữa, bộ cái biệt thự Kojima lớn đến vậy à?” – Takamina trước giờ chỉ nghe người ta đồn về độ rộng lớn của biệt thự Kojima thôi chứ cô vẫn chưa một lần được thấy tận mắt, vậy nên trí tò mò của cô càng tăng thêm một bậc.

“Ummm...”

Yuko bộ dáng chán chường chống tay lên bàn thờ dài, nhưng tầm mắt thì vẫn như cũ cứ hướng về phía ai đó.

“Nee, hình như có một cặp đôi đang cãi nhau trong lớp thì phải.” – Sae hướng Yuko nở nụ cười gian manh.

“Mấy ngày rồi đó a, có chuyện gì thì từ từ nói chứ, Yuko nhà ta mấy ngày không được động tay động chân rồi có thấy khó chịu không?”

Takamina hiếm lắm mới có một cơ hội chọc ghẹo Yuko, hiển nhiên cô phải nắm bắt cho tốt rồi, thế nhưng cô lùn vừa mới mở miệng nói xong một câu là y như rằng im lặng luôn.

“Các cậu rồi hơi quá nên lo chuyện bao đồng à? Nhây nữa là tố đực cho mỗi người một cái nhé?” – Yuko trên mặt xuất hiện vô số hắc tuyến, tròng mắt đe dọa Sae và Takamina.

“Ồ Yankee!”

Mặc dù mắng thì mắng vậy nhưng hai cô nàng cũng lắng sang chuyện khác. Chọc ghẹo Yuko không phải là một ý hay đâu. Bạn thân thì có cách xử phạt dành riêng cho bạn thân đó.

- O0o-

Thứ bảy. Biệt thự Kojima.

Khoảng sân xanh mướt rộng lớn lúc này đã chật kín người, vậy mới biết rằng quan hệ xã hội của dòng họ Kojima rộng lớn đến mức nào. Một loạt dãy bàn tiệc buffet được sắp theo hình chữ nhật, các loại rượu hảo hạng được chồng chéo lên nhau tạo thành một ngọn tháp, còn có một chiếc bánh kem rất to được đặt ở giữa sân khấu trong vườn.

Khách khứa lúc này có lẽ đã đến đông đủ, mọi người trò chuyện xì xào với nhau, bàn tán về chủ đề của bữa tiệc hôm nay. Không khó để cho Sae và Takamina tìm thấy nhau, bạn thân lâu năm nên giữa họ dường như đã hình thành một loại giác quan mới, chỉ cần ở chung một chỗ, dù rộng lớn thế nào cũng sẽ tìm ra nhau.

Sae vẫn như cũ theo phong cách ăn mặc cá tính, nhiều tiểu thư rất nhanh bị đổ bởi nàng ikemen Sae, mà chuyện này cũng bình thường thôi. Còn Takamina thì mỗi khi có buổi họp lớn là y như rằng vận cho mình

một màu hồng từ đầu đến cuối, cô đã luôn nói rằng bản thân cô hợp nhất là với màu hồng, nhưng người khác thì không nghĩ vậy.

“Cậu có thấy Yuko ở đâu không?” – Sae vừa nhâm nhi ly rượu vừa hỏi.

“Không, vừa nãy tớ có thấy ba mẹ cậu ấy nhưng lại chẳng thấy cậu ấy đâu cả.”

“Chắc là lại đi tán gái nữa rồi.” – Sae thích thú cười hì hì.

“Xin toàn thể tất cả mọi người chú ý! Xin toàn thể tất cả mọi người chú ý!”

Tiếng loa phát thanh khiến cho ai cũng dừng ngay việc làm dang dở của mình lại và hướng về phía sân khấu, nơi ông Kojima ăn mặc lịch lãm đã đứng tự bao giờ.

Ông hài lòng nhìn xuống mọi người, sau đó từ tốn cầm micro lên.

“Đầu tiên xin cho tôi được cảm ơn mọi người vì đã có mặt ở đây.” – Rồi ông cúi đầu xuống thể hiện sự tôn trọng của mình. – “Như đã nói, buổi tiệc hôm nay là để tôi thông báo một việc quan trọng của gia tộc Kojima.”

Mọi người ai cũng chăm chú lắng nghe, sự ồn ào ban nãy bỗng nhanh chóng biến mất. Ai ai cũng cảm nhận được sự hồi hộp tò mò đang trào dâng trong lòng.

“Haruchan, con lên đây đi.”

Tất cả ai cũng hiện lên trên mặt một dấu chấm hỏi to đùng, Haruchan là ai? Thế nhưng họ cũng nhanh chóng dời tầm mắt lên phía bên trái sân khấu. Một cô gái vận một chiếc đầm màu đỏ được thiết kế cầu kỳ kiểu cách đang từ từ bước lên.

Làn da trắng nõn mượt mà được bao bọc bởi chiếc đầm nửa kín nửa hở. Đây là một chiếc đầm cúp ngực, vậy nên những đường cong cơ thể hoàn hảo của Haruna được tôn lên một cách triệt để nhất. Làn váy dài che kín hết đôi chân và chạm hần lên sàn sân khấu, tuy nhiên mọi người vẫn cảm nhận được đôi chân thon dài cân đối của Haruna ẩn sau làn váy, càng làm cho cô trở nên quyến rũ hơn. Haruna nhẹ bước đến bên ông Kojima, nở một nụ cười trên khuôn mặt hoàn hảo của mình rồi nhẹ cúi đầu.

“Xin thông báo với toàn thể mọi người có mặt ở đây. Cô gái này, Kojima Haruna, chính là người con ruột của tôi đã tìm kiếm bấy lâu nay.”

Lời vừa dứt, đám đông bên dưới lập tức phản ứng mãnh liệt, mà có lẽ mãnh liệt nhất chính là Sae và Takamina. Sae thậm chí còn phun ra ngụm rượu mà cô mới cho vào miệng nhưng chưa kịp nuốt lúc này.

“Là Kojima-san sao!?”

“Là thật sao!!!?”

“Thảo nào hôm nay cậu ấy nghỉ học, thì ra là để về chuẩn bị cho bữa tiệc này à?”

Takamina nãy giờ cứ mở to mắt mà ngắm nhìn Haruna, thiếu chút nữa là chảy cả nước miếng rồi, cô thực sự không ngờ chuyện hi hữu như vậy lại xảy ra.

“Nè Takamina, tớ mà méc Acchan là ngày mai cậu nhừ đòn nhé.” – Sae khinh bỉ mắng một câu.

Về phía cô lùn khi nghe đến cái tên “thân thương” đó là da gà da vịt nổi hết cả lên, lập tức thu hồi tầm nhìn của mình lại, chuyển sự chăm chú sang những món buffet tươi ngon trên bàn.

Haruna có chút không quen với sự hào nhoáng này, sau khi đã nâng ly chúc mừng cùng với ông Kojima thì cô cũng nhanh chóng lui xuống sân khấu. Thế nhưng cô chưa đi được bao nhiêu bước thì một loạt người đến mời rượu cô chúc mừng, cũng có người chỉ đến bắt tay xã giao, nhưng nhiều hơn cả vẫn là mời cô cùng khiêu vũ. Haruna cái nào cũng không có từ chối, chỉ duy nhất cái khiêu vũ là ngoại lệ, đơn giản là vì cô có biết khiêu vũ đâu.

Mọi người trong bữa tiệc ai cũng bất ngờ với thông báo này, hiển nhiên họ đều kéo nhau đến gặp vị đại tiểu thư này, và không khiến họ thất vọng, cả nữ nhân lẫn nam nhân, ai cũng đều đã bị Haruna câu mất hồn rồi. Hiển nhiên trong đó có cả Sae và Takamina.

Haruna vì uống hơi nhiều rượu mà đầu óc có chút choáng váng, cô lảo đảo băng qua từng lớp người, đụng phải người ta cũng không ít, cuối cùng cũng đi ra được một góc có thể coi là yên tĩnh nhất trong khu vườn. Thế nhưng Haruna chỉ kịp ngồi xuống ghế nghỉ một chút thì bên tai lại vang lên tiếng nói khá là quen thuộc.

Là ai đây?

“Chị Haruna, hôm nay chị đẹp lắm.” – Là Jurina.

“Jurina à... Cám ơn em.” – Haruna hướng khuôn mặt hơi ửng đỏ vì rượu của mình lên mỉm cười với Jurina.

“Xem ra chị đã uống không ít rượu nhỉ? Cùng em uống thêm một ly có được không?”

Haruna nhẹ gật đầu rồi tiếp nhận ly rượu trong tay của Jurina, một hơi uống sạch, thật là, uống rượu thì phải từ từ thưởng thức chứ.

“Haruna, chị đã suy nghĩ những gì em nói lúc trước chưa?”

“Chuyện gì..?”

“Bỏ Yuko và ký hợp đồng với em.” – Jurina thuộc tuýp người sôi nổi thẳng thắn, một câu là đã thể hiện hết nội dung cuộc đối thoại.

“Jurina nè, chị đã bỏ việc rồi.”

“Sao!?”

“Bây giờ chị không còn là nhân viên của cái dịch vụ đó nữa, bông tai cũng không còn...” – Haruna vén tóc mình sang một bên.

“Chị thích em Jurina, nhưng em không phải là người chị chọn, chị chỉ xem em như là em gái thôi, chị xin lỗi.” – Haruna dịu dàng xoa đầu Jurina rồi đứng dậy bỏ đi đến nơi khác.

Kỳ thực thì Haruna không cảm thấy tội lỗi, Jurina dù sao cũng chỉ là một đứa nhóc chưa trưởng thành hết, đối với chuyện tình yêu hẳn cũng không chín chắn, vậy nên sẽ không thấy tổn thương nhiều, Haruna chỉ sợ con bé vì chuyện nhỏ này mà trở nên bài xích với cô thôi.

Haruna đi lòng vòng được một chút thì cảm thấy choáng váng, vì thế cô đã lỡ tay làm đổ ly rượu lên một người, cô vội xin lỗi và rồi lảo đảo bước tiếp, tiếng nhạc xập xình cứ đập ong ong vào lỗ tai khiến đầu cô muốn nổ tung đi được, Haruna bèn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt lại cho tỉnh táo.

Thế nhưng biệt thự Kojima rộng lớn cực kì, mặc dù đã nhờ người giúp việc chỉ đường nhưng Haruna cũng phải mất khá lâu mới có thể mò ra được cái nhà vệ sinh. Men rượu làm cho tầm nhìn của cô mờ mờ ảo ảo, ý thức cũng trở nên mông mông lung lung, cô mất nhắm mắt mở đẩy cửa nhà vệ sinh ra, nhưng đúng lúc đó lại vô tình làm cánh cửa đập vào mặt người bên trong.

“A xin lỗi, tôi không biết là cô định đi ra...” – Haruna vội rớt rít xin lỗi.

“Không sao không sao...” – Cô gái bị đập trúng thì nhăn mặt xoa xoa cái mũi của mình thảm thảm trong lòng, thời điểm cô định đi ra thì mới phát hiện cái người đập cửa vào mặt cô chính là Haruna, khiến cho cô nhất thời không biết nên biểu cảm như thế nào.

15. Chương 15

Bữa tiệc đã kéo dài mấy tiếng rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, có vẻ như hôm nay mọi người sẽ vui chơi overnight đây.

Haruna sau khi rửa mặt ra thì cũng tỉnh táo được vài phần, một lần nữa bước ra ngoài sân vườn thì choáng với cảnh tượng đang diễn ra. Những tiểu thư công tử lúc đầu vẫn còn giữ dáng vẻ lịch thiệp sang trọng thì bây giờ đang vứt hết hình tượng của mình mà chạy nhảy tung bồng, trong đó có cả Sae và Takamina nữa. Đúng thật là khi có rượu vào thì con người ta mới bộc lộ hết bản chất. Haruna nheo mắt, Sae, Takamina, và hàng tá những con người khác mà cô không biết tên, nhìn một lượt, rồi lại một lượt, lúc này cô mới phát hiện, ngay từ đầu bữa tiệc cho đến bây giờ, cô không hề thấy Yuko.

Cô bỗng cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ mất mát.

Trong khi Haruna đang cố chạy ra khỏi đám đông đang nhảy nhót không biết trời trăng mây đất gì kia thì bỗng nhiên xung quanh tối om, tất cả đèn điện được dùng để thắp sáng khu vườn, thậm chí cả đèn bên trong biệt thự nữa, đều đồng loạt tắt hết. Mọi người bắt đầu trở nên xôn xao cho đến khi nghe được một giọng nói không biết phát ra từ đâu.

“Đúng như ý của tất cả mọi người ở đây, điều thú vị nhất của bữa tiệc hôm nay...” – Đây rõ ràng là âm thanh điện tử, nhưng không khó để cho mọi người nhận ra nó chính là chất giọng trầm thấp quen thuộc của ông Kojima. – “Chính thức bắt đầu.”

Đoàng!

Tiếng súng vang lên chói tai trong không gian tĩnh mịch.

“A!!!!!!!” – Tiếp sau đó là một tiếng thét đau đớn của một người đàn ông.

Đèn bật sáng trở lại.

Thân ảnh nam nhân vạm vỡ nằm bất động dưới đất, máu trên lưng không ngừng chảy lênh láng ra bỗng trở nên vô cùng rõ ràng trong mắt của những vị khách.

Một vài người phản ứng nhanh thì lập tức chạy đến bên nam nhân đó kiểm tra, nhưng ngay lập tức sắc mặt của họ trở nên trắng bệch.

“Ông ta... Chết rồi.”

“Cái gì!?”

Đám đông lập tức trở nên hỗn loạn, những cô tiểu thư hay các cậu công tử say xỉn nhảy nhót tung bừng vừa rồi cũng lập tức tỉnh rượu, bỏ chạy tán loạn cả lên.

“Mọi người bình tĩnh lại nào. Tiệc của gia tộc Kojima không phải lúc nào cũng luôn có một trò chơi bất ngờ sao?” – Âm thanh điện tử đó lại một lần nữa vang lên.

“Trò chơi bất ngờ sao!? Nhưng như vậy chẳng phải hơi bị lố à!?” – Một cô gái mất bình tĩnh hét lên.

Mọi người thấy thế thì cũng bắt đầu lên tiếng theo, nhưng có vẻ như ông Kojima chẳng quan tâm gì đến chúng, tiếp tục lời nói còn dang dở của mình.

“Luật chơi rất đơn giản: Biệt thự Kojima, bao gồm cả khu vườn xung quanh nó, chính là sân chơi của các vị. Tôi đã bố trí bốn ‘sát thủ’ trong sân chơi này, trong vòng hai tiếng đồng hồ, chỉ cần các vị lẩn trốn thành công khỏi họ thì xem như đã chiến thắng. Còn nếu như các vị bị họ bắt gặp thì...”

Đoàng!

Tiếng súng lại vang lên.

“Game Over.”

“Về phần phần thưởng cho trò chơi này thì, các vị muốn gì thì sẽ có được điều đó, gia tộc Kojima sẽ làm tất cả để đáp ứng yêu cầu của các vị.”

“Rất thú vị đúng không?”

Âm thanh điện tử ghê rợn đó cứ vang lên đều đều, không chậm, cũng không nhanh. Nó như một bài nhạc rừng rợn, mặc cho người ta từ chối không nghe nhưng nó vẫn tự nhiên len vào trong lỗ tai họ và khắc sâu vào trong trí não.

“Luật chơi chỉ đơn giản vậy thôi, nếu như không có ai thắc mắc gì thì tôi xin tuyên bố...”

“Trò chơi bắt đầu.”

“Rõ ràng là còn không để cho người ta thắc mắc mà!” – Sae đứng dậm chân tức tối, ly rượu vang trên tay cũng bị ném thẳng xuống đất, vỡ toang.

Phụt!

Đèn lại vụt tắt, khu vườn một lần nữa trở nên tối om.

“Các vị có một phút để tìm nơi ẩn trốn cho mình, tất nhiên là trong bóng tối. Sau một phút thì bốn ‘sát thủ’ của tôi sẽ bắt đầu truy lùng các vị, vì vậy hãy trốn cho kỹ nhé?”

“Tối như thế này thì biết mò đường mà trốn ở đâu cơ chứ!?”

“Kojima!!! Trò chơi này quá lố rồi!!!”

“Đem tính mạng mọi người ra mà đùa sao!? Ông bị điên à!!!”

Đoàng!

Đám đông ồn ào lúc nãy khi nghe tiếng súng thì lập tức im bật, hoảng loạn tìm một chỗ trốn cho mình, trò chơi này, xem ra không tham gia cũng không được rồi.

Haruna từ khi thấy xác của nam nhân kia ngã xuống thì toàn thân bất động từ đó, nhưng cũng nhờ tiếng súng kia mà cô hoàn hồn trở lại. Tay chân bắt đầu hành động trong vô thức, cô chạy, chạy mãi trong màn đêm tối om, chạy cho đến khi không chạy được nữa. Cô ngồi bệch xuống đất thở dốc.

Đèn bỗng vụt sáng trở lại.

“Một phút đã trôi qua, tôi xin thông báo, trò chơi chính thức bắt đầu!”

Haruna giật mình nhìn xung quanh, lúc này cô mới nhận ra hình như cô đã chạy vào trong biệt thự, mà còn chạy vào một căn phòng nữa. Haruna ngồi dựa người vào chiếc bàn vi tính, nghĩ về trò chơi đáng sợ này và rồi khóc trong vô thức. Cô nắc từng tiếng nghẹn ngào, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy chứ? Biết thế cô không đồng ý tổ chức bữa tiệc này cho xong. Ông Kojima có biết là con gái của ông ta đang bị đe dọa không vậy?

- O0o-

Cùng lúc đó. Trong thư phòng biệt thự Kojima.

“Cha à, cha có dọa người quá đáng rồi không?” – Mariko vừa nhâm nhi ly rượu vừa quan sát từng màn hình camera rồi nói.

“Quá đáng sao? Ta thấy như vậy trò chơi mới hấp dẫn chứ?” – Ông Kojima tỏ ra vô tội.

“Con gái cưng của cha đang khóc kìa.”

Mariko nhếch môi chỉ lên chiếc màn hình camera ở giữa, lúc này đang hiện lên hình ảnh Haruna ngồi gục đầu vào hai chân của mình mà khóc nức nở.

“Haruchan...” – Ông Kojima quả nhiên trở nên xiêu lòng. – “Nhưng mà, như vậy thì con bé mới trưởng thành lên chứ...”

“À mà Jurina nó cũng tham gia trò chơi đó cha.”

“Ừ, con bé hiểu động đó, ta hiểu mà.”

“Em ấy có biết bản chất thực sự của trò chơi này không thế?”

“Không, chỉ có ta, con, bốn ‘sát thủ’ và những vị này biết thôi.” – Ông Kojima đắc ý chỉ vào màn hình camera.

Một nhóm người trung niên đang nhậu nhẹt trò chuyện tưng bừng trong một căn phòng rộng lớn, có vẻ như trò chơi đáng sợ này chẳng ảnh hưởng gì đến họ cả. Mariko nheo mắt nhìn kỹ hơn thì mới phát hiện ra những người này đều là phụ huynh của các cô tiểu thư và các cậu công tử có mặt hôm nay.

“Cha đừng nói là...” – Mariko mở to mắt lấp bắp.

“Đúng vậy. Ý tưởng trò chơi lần này thực ra là do họ nghĩ ra đó chứ. Là vì họ muốn thử thách con cái mình một chút, cha chỉ đứng ra hoàn thành ý nguyện của họ thôi.” – Ông Kojima nhún vai. – “Thật ra súng của

bốn ‘sát thủ’ chỉ là những cây súng gây mê thôi, toàn bộ cảnh tượng vừa này, đều là dàn dựng, cả cái người nhiệt tình vào kiểm tra tình trạng của nam nhân kia cũng là dàn dựng nốt.”

“Đây cũng là cơ hội tốt để chúng ta kiểm tra năng lực của các dòng họ khác mà Marichan. Con đừng có tỏ ra chán nản như thế chứ.”

“Vâng.” – Mariko thở dài, những vị phụ huynh này thực sự rảnh hơi nhỉ?

- O0o-

Haruna vẫn còn đang khóc thút thít, lần đầu tiên cô chứng kiến tận mắt cái cảnh tượng kinh khủng đó, bảo cô bình tĩnh thì làm sao được? Đúng là Haruna nếu so với các cô gái khác thì cô bạo gan hơn nhiều, nhưng như vậy thì có hơi quá rồi.

“Đừng khóc nữa, cậu muốn lũ sát thủ đó kiếm ra chúng ta à?” – Một giọng nói lạnh băng vang lên cất ngang tiếng nức của Haruna.

Ai thế?

“Tôi đang núp sau cái bàn vi tính này nè, mau ra đây đi.”

Haruna nhận ra giọng nói này, nhưng có thể nào? Cô cứ ngỡ hôm nay cậu ấy không tham gia bữa tiệc này chứ?

Bỏ suy nghĩ của mình sang một bên, Haruna quẹt nước mắt chạy ra đằng sau bàn vi tính, lập tức thấy ngay cái thân ảnh nhỏ con quen thuộc đó.

“Yu-Yuko...” – Haruna lấp bắp.

“Tôi đã trốn không gặp cậu rồi mà...” – Yuko ôm đầu thở dài. – “Hết đụng trúng tôi thì đổ rượu lên người tôi, hết đổ rượu thì đập cửa nhà vệ sinh vào mặt tôi, thậm chí bây giờ đi trốn cũng gặp.”

“Xin... Xin lỗi...”

“Vào đây.”

Yuko chồm người ra lôi Haruna vào, bây giờ cô mới công nhận chỗ trống dưới cái bàn vi tính này rộng thật, hai người vào ngồi mà vẫn thoải mái phết. Yuko nâng mặt Haruna lên, khe vuốt ve.

“Bình thường cậu đã đẹp, hôm nay thậm chí còn đẹp hơn nữa.”

Yuko đột nhiên mở miệng khen khiến cho Haruna đỏ hết cả mặt lên, khe lấy tay đánh vào người Yuko thẹn thùng.

“Tự nhiên nói cái gì vậy...”

“Cuối cùng thì chúng ta cũng nhất định phải gặp nhau.” – Yuko cười gian manh. – “Nhất định là định mệnh rồi.”

Yuko nhanh chóng áp môi mình lên môi Haruna, cô nhớ cái cảm giác này, nhớ đến phát điên đi được. Cô đã phải cố gắng biết bao để giữ khoảng cách vì bây giờ quan hệ của họ chỉ như hai người bạn cùng lớp, nhưng có trời mới biết rằng Yuko đã phải khó chịu đến như thế nào. Yuko nhớ Haruna, thực sự rất nhớ.

Về phần Haruna khi bị Yuko hôn bất ngờ thì cũng ngoan ngoãn đón nhận, không phản kháng. Thậm chí khi lưỡi cô sọc cứ vờn qua vờn lại ngoài miệng ngỡ ý muốn xâm nhập, cô mèo cũng nhanh chóng chấp nhận.

Hai chiếc lưỡi bắt đầu tìm kiếm người bạn tình của mình, lúc đầu Yuko và Haruna còn nhẹ nhàng, thỉnh thoảng có mút nhẹ một cái, nhưng rồi cả hai nhanh chóng trở nên cuồng nhiệt, tốc độ đẩy lưỡi qua lại cũng tăng lên đáng kể. Không biết là do nhiệt độ phòng bỗng chốc tăng lên hay chính là do nhiệt độ cơ thể của Yuko và Haruna mà bầu không khí xung quanh trở nên nóng bỏng khác thường.

Những tiếng rên rỉ được phát ra rõ ràng hơn qua kẽ miệng của hai người, cả những tiếng mút lưỡi cũng được nhiệt tình tạo ra. Yuko và Haruna ôm hôn nhau cuồng nhiệt, đôi lúc sẽ thả nhau ra để lấy lại hơi thở nhưng rồi cũng ngay lập tức lao vào ngẫu nhiên đôi môi của nhau.

Cả Yuko và Haruna đều cảm thấy nụ hôn này rất tuyệt, tuyệt hơn những nụ hôn trước của cả hai nhiều. Vì họ đã không biết rằng, trong vô thức họ luôn nhớ đến đối phương, và khi được chia sẻ nụ hôn với nhau thì cảm giác nhớ nhung đó lập tức vỡ òa, đó chính là lý do khiến cho nụ hôn này trở nên ngọt ngào và tuyệt vời đến như thế.

“NyanNyan, cậu có biết tôi nhớ cậu lắm không? Nhớ đến phát điên đi được.” – Yuko cắn môi Haruna giận dữ.

Cả hai người cứ thế tiếp tục triền miên một trận mà không biết rằng trong thư phòng biệt thự Kojima lúc này có hai người đang mở to mắt không thể tin được nhìn chăm chăm vào màn hình camera.

“Hai người bọn họ đang làm cái quái gì thế này!?”

16. Chương 16

“Hai người bọn họ đang làm cái quái gì thế này!?”

Ông Kojima ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào màn hình camera, không, có lẽ ông cảm thấy sốc nhiều hơn là ngạc nhiên, mà người đang ngồi phía sau, Shinoda Mariko, cũng chẳng khác là bao.

Ngày đó khi Yuko đi cùng Haruna đến đây đã khiến cho hai cha con để ý rồi, nhưng không ngờ mối quan hệ của họ lại là như thế.

“Chuyện này không thể đùa được đâu...” – Ông Kojima lầm bầm.

“Marichan!”

“Vâng?”

“Lập tức điều tra xem chuyện này rốt cuộc là như thế nào cho ta.”

- O0o-

Yuko và Haruna lúc này vẫn còn đắm chìm trong những nụ hôn ngọt ngào của nhau, cho đến khi một tiếng súng chói tai vang lên đánh sập bầu không khí ái muội.

Yuko ngay lập tức bật cao cảnh giác, trong vô thức cô cũng ôm chặt người Haruna lại hơn, tiếc là vì chiều cao khiêm tốn của mình mà tư thế hai người lúc này có hơi buồn cười một chút, cảm giác như là bị ngược lại ấy. Nhưng cũng chính điều này đã tạo nên nét cơ bản đặc trưng của họ, chỉ riêng họ mà thôi.

“Tiếng súng nghe rất gần...” – Yuko nói nhỏ.

“Yuko...”

Haruna gục đầu trên vai Yuko, nhắm mắt lại điều hòa nhịp thở. Trong phút chốc cô bỗng quên đi mất cái cảm giác sợ hãi kinh hoàng trước đó, có vẻ như thời gian qua cô đã dựa dẫm vào Yuko quá nhiều rồi, đến nỗi Yuko cứ như là một liều thuốc đa dụng dành riêng cho cô vậy. Mà cụ thể trong hoàn cảnh bây giờ, là thuốc khiến cho cô an tâm trở lại.

Chị đối với Yuko-san là như thế nào?

Câu hỏi của Jurina một lần nữa hiện lên trong đầu Haruna.

Haruna khẽ nghiêng mặt sang nhìn Yuko. Những góc cạnh đặc trưng của khuôn mặt trở nên rất rõ ràng, cả cái nốt ruồi bé bé dưới quai hàm nữa. Haruna cảm nhận được rất rõ sự hiện diện của Yuko lúc này, Yuko đang ở đây, thực sự đang ở đây, với cô.

Mấy ngày qua cả hai không hề nói với nhau câu nào.

Không ăn trưa cùng. Cũng không hề về chung.

Trên thực tế, chỉ sau hai tuần nhập học, ở Majihabara không ai là không biết đến Kojima Haruna. Một phần là vì sự xinh đẹp hoàn hảo, phần còn lại là vì cô là người yêu của Yuko. Vậy nên số người hâm mộ

Haruna bỗng chốc tăng lên đáng kể, chỉ cần có thời gian rảnh là y như rằng cô bị vây quanh bởi các nữ sinh trong trường. Nhưng Haruna vẫn luôn cảm thấy trống vắng.

Từ lúc bắt đầu bữa tiệc, Haruna không hề thấy Yuko, cảm giác thất vọng dâng lên rõ rệt. Chính cô cũng không hiểu vì sao.

Và rồi khi được Yuko ôm vào lòng, được Yuko hôn, mọi thứ bỗng như hoàn toàn biến mất.

Haruna biết, dù bản tính của cô có Tsun đến bao nhiêu đi nữa thì cô cũng phải thú nhận rằng, mấy ngày qua rất nhớ Yuko.

Yuko đến với Haruna một cách tình cờ. Đôi lúc chính cô cũng cảm thấy rằng Yuko thật phiền phức, rằng Yuko biến thái chết đi được, nhưng khi thiếu đi cô ấy, Haruna lại cảm thấy trống vắng vô cùng. Yuko bước vào trái tim của Haruna, theo một nghĩa nào đó, và rồi ở luôn trong đó.

Nói cách khác, Yuko đã ở luôn trong cuộc sống của Haruna rồi.

Haruna hơi rùng mình bởi dòng suy nghĩ đang chạy mãnh liệt trong đầu.

Chị đối với Yuko-san là như thế nào?

Là...

Yêu.

Haruna nghiêng răng nắm chặt vai áo Yuko khiến cho cô nàng phải quay đầu lại hỏi nhỏ: “Sao thế?”

“Không... Chắc do tôi say rượu rồi...”

Say rượu sao? Men rượu làm cho người ta mất tỉnh táo hay khiến cho người ta ngộ ra được điều mà khi tỉnh táo lại không thấy được?

“Trò chơi này di chuyển càng nhiều thì càng có nguy cơ bị bắt, nhưng không di chuyển một chút gì cũng không phải là cách hay. Vừa nãy tiếng súng nghe rất gần, có lẽ tên sát thủ đó sẽ đến phòng này kiểm tra nhanh thôi...” – Yuko giải thích rõ ràng từng lời từng chữ với Haruna, nhưng cô cũng chẳng biết nàng ngộ có tiếp thu hết không nữa. – “Vậy nên, dù muốn dù không cũng phải ra khỏi đây trước đã.”

“Mà cậu say rượu rồi có đi nổi nữa không? Mất công lại đụng trúng người khác nữa.” – Yuko châm chọc.

“Chết tiệt! Dừng ở đây được rồi đó.” – Một điều chắc chắn là men rượu sẽ khiến cho những lời chửi thề tuôn ra dễ dàng hơn.

“Được rồi, NyanNyan không đi nổi thì tôi công cho.”

Yuko hơi nhếch mép lên một chút, sau đó mới từ từ nở ra một nụ cười hoàn thiện. Đẹp. Hoàn hảo. Nụ cười đó đã thành công trong việc khiến cho má của Haruna hơi ửng đỏ lên một chút.

“V-Vớ vẩn, lùn như cậu công để tôi té rớt hàm răng ra à?” – Kojima Haruna’s Tsundere Mode – ON.

“Công không nổi thì ôm cậu chịu bị bắt chung vậy.” – Yuko lại cười hì hì, đúng cái kiểu cười nhe răng quen thuộc.

“Bắn chết người đó đồ điên.”

“Vậy không lẽ NyanNyan bảo tôi bỏ NyanNyan lại sao?”

“Không thể nào, cậu biết mà.”

“Vì tôi yêu cậu, NyanNyan.”

Câu nói này qua tai Haruna bỗng trở nên đặc biệt ôn nhu và dịu dàng. Ngay cả cái nụ cười kia cũng thật ấm áp dễ chịu.

Cậu là đồ chết tiệt! Oshima Yuko.

Đoàng!

Lại thêm một tiếng súng nữa vang lên, lần này Yuko và Haruna không chần chừ nữa mà nắm tay nhau chạy thẳng ra hướng Tây của khu biệt thự Kojima – hướng ngược lại với tiếng súng.

Hai tiếng súng, tức là đồng nghĩa với việc có hai người chơi đã say giấc nồng, theo đúng nghĩa đen.

Trò chơi này không giới hạn người thắng cuộc, tức số người chiến thắng có thể sẽ nhiều hơn một, cũng có nghĩa là số phần thưởng mà gia tộc Kojima phải đáp ứng cũng sẽ khá nhiều, nếu xét theo trường hợp hi hữu nhất. Thế nhưng ông Kojima lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm chuyện đó nữa, lúc này ông chỉ biết dán mắt vào từng màn ảnh camera, nơi phản chiếu lại hình ảnh cô con gái cưng của mình thôi.

Vừa nãy khi thấy Yuko và Haruna hôn nhau ông Kojima đã muốn bùng nổ lên rồi, vậy mà lúc này còn chứng kiến hai tụi nó chọc ghẹo nhau rồi còn tỏ tình với nhau nữa chứ! Ông Kojima không phải loại người cổ hủ, nhưng công bằng mà nói thì ông chỉ vừa mới kiểm lại Haruna về thôi, con gái mình mà mình còn chưa kịp chăm sóc đã bị người khác đe dọa cướp mất, thế là thế nào!!?

Mặc dù ông Kojima cũng rất quý Yuko, nhưng chưa phải là lúc này! Đợi khi nào ông chăm sóc con gái mình đầy đủ trước đã, đợi khi nào ông hoàn thành tốt bổn phận của một người ba trước đã! Đến lúc đó Yuko và Haruna muốn yêu muốn cưới gì thì cũng duyệt tất!

Kojima-san à, chú có phải là con nít không thế?

17. Chương 17

Trò chơi của gia tộc Kojima đã bắt đầu được khoảng 30 phút, và đã có hai người phải rời cuộc chơi. Tuy thế số người chơi vẫn còn khá nhiều, và đều là những người con của các gia tộc có tiềm năng. Ai cũng biết rằng Kojima gia rất trọng lời nói, nếu như đã nói phần thưởng dành cho người thắng cuộc là bất cứ điều gì họ muốn thì chắc chắn chính là như vậy. Và cũng sẽ chẳng ai bỏ qua cơ hội béo bở này cả.

Nhưng vấn đề chính là họ có đủ tỉnh táo để nhận ra lỗ hổng của trò chơi và bình tĩnh để thoát khỏi những ‘sát thủ’ hay không.

- O0o-

Sae đứng dựa lưng vào tường thờ dốc, lúc này cô đang trong một căn phòng. Bản thân cô cũng chẳng biết đây là phòng gì nữa, căn biệt thự thì quá lớn, phòng ốc hiển nhiên cũng có quá nhiều, đến nỗi cô phải nghi ngờ liệu chúng bình thường có được sử dụng đến không hay bị bỏ trống biết bao nhiêu lâu rồi.

Cái trò chơi quái quỷ này thật khiến cô tức chết đi được. – Nếu như mình chiến thắng thì phần thưởng mà mình muốn chắc chắn sẽ là dẫn cho ông Kojima một trận. – Sae nghiêng rặng thâm nghĩ.

Hai phát súng vừa rồi làm cho tim Sae giật thót cả lên, dù bề ngoài cô rất mạnh mẽ nhưng cuối cùng thì cô vẫn là một cô gái, và đặc biệt Sae rất sợ những chuyện bạo lực như vậy. Nhưng thay vì lo cho bản thân mình thì Sae lúc này lo nghĩ đến Takamina nhiều hơn. Vừa nãy mạnh ai nấy chạy, cô cũng không để ý đến Takamina, bây giờ thì tốt rồi, tan rã mỗi người một nơi, tình trạng ra sao cũng chẳng biết.

“Nếu như Yuko cũng tham gia trò chơi này thì chắc chắn cậu ấy sẽ chiến thắng...”

Trong vô thức Sae bỗng bật ra một câu nói, nhưng điều cô không ngờ đến chính là Oshima Yuko ngay từ đầu thực chất đã luôn có mặt trong trò chơi này rồi. Và nhiệm vụ của cô thì khó gấp bội so với các người chơi khác: Vừa phải lẩn trốn, vừa phải bảo vệ cho cô nàng người yêu của mình – Kojima Haruna.

- O0o-

“Y-Yuko... Đừng chạy nữa..! Đừng...” – Haruna đứng ôm bụng nói không ra chữ, tay phải với với lên không trung, định nắm tay Yuko lại, nhưng không tới, vì cô sóc chuột chạy quá nhanh đi thôi. – “Nghĩ một lát đi... Tôi mệt quá!”

Yuko nghe tiếng than vãn của cô mèo thì cũng chậm dần tốc độ bước chân lại, đôi lông mày theo thói quen nhướn lên một tí mỗi khi biểu hiện sự kinh ngạc, cô quay lại nhìn Haruna.

“Hình như chúng ta chỉ vừa mới chạy có một tí thôi mà...”

“Cậu làm như tôi có khả năng vận động tốt như cậu ấy!”

Yuko khẽ thở dài lắc đầu, cô quên mất. – “Xin lỗi...” – Cô nhẹ nhàng đi lại xoa đầu Haruna, sau đó cô ôm cả người nàng vào lòng, vuốt nhẹ phía sau lưng. Trong Yuko lúc này dịu dàng cực kì. – “Ôm NyanNyan lúc nào cũng dễ chịu hết.” – Yuko thì thầm.

“Hm?”

Có vẻ như đêm nay Kojima Haruna và Oshima Yuko có những hành động thân mật với nhau hơi nhiều nhỉ?

“Thôi được rồi. Cậu không chạy được nhiều thì ta kiếm đại một chỗ kín đáo rồi nấp cho đến hết thời gian vậy.”

“Chẳng hạn như là chỗ này.” – Yuko vươn tay chỉ về phía mé mé bên trái của Haruna, cô mèo ngẩng đầu lên thì mới để ý, khoảng chừng vài bước nữa thì hai bên hành lang họ đang đi có rất nhiều phòng xen kẽ đối diện với nhau.

“Đến phòng gần nhất thôi.”

Nói rồi Yuko nắm tay kéo Haruna đứng dậy. Yuko cẩn thận từng bước một, cố gắng không phát ra tiếng động. Cô cũng không biết là vì ảnh hưởng của trò chơi này hay là vì nó vốn đã im ắng như thế, chỉ cần một tiếng động nhỏ thôi cũng sẽ vang vọng hết mọi góc ngách, đó chính là điểm Yuko rất không thích ở những tòa nhà to lớn như thế này.

Cô sóc khẽ lấy tay mở cánh cửa ra, không khóa. Đây là một căn phòng với kích thước vừa phải, không to cũng không nhỏ. Đồ đạc được bài trí rất gọn gàng, nhưng có lẽ thứ Yuko quan tâm nhất chính là chiếc giường đôi được đặt trong phòng.

“Nee NyanNyan, chúng ta vào đúng phòng rồi!” – Yuko thích thú nhe răng cười tà ý rồi thuận tay nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

“Đúng phòng?” – Haruna ngỡ ngàng vẫn chưa tiêu hóa được lời nói của Yuko. – “Ý cậu là sao?”

Yuko mỉm cười chỉ vào chiếc giường, thì thầm vào tai Haruna khiến cho cô nàng đỏ mặt lên vì bất ngờ.

“Một căn phòng với một chiếc giường, và chỉ có hai chúng ta trong đây, cậu nghĩ ý tôi sẽ là gì đây?”

“Cậu...”

Haruna chưa kịp nói ra thêm một từ nào nữa thì đã bị Yuko đẩy vào tường mạnh bạo hôn, sự va chạm khiến cho vai và hông Haruna truyền đến cảm giác đau đớn, cô khẽ rên một tiếng nhỏ.

Vẫn là nụ hôn mãnh liệt vừa mới xảy ra cách đây mấy phút trước, nhưng lần này mức độ đã tăng thêm một bậc khi Yuko bắt đầu cố tình tạo ra những tiếng động ái muội, và hai bàn tay của cô thì bắt đầu vuốt nhẹ trên cơ thể Haruna.

“Yu...”

Haruna rất muốn nói gì đó nhưng không thể. Đầu lưỡi Yuko như một người cầm quyền trong khoang miệng cô, nó không cho lưỡi cô có cơ hội để phát ra một âm nói tròn trĩnh, càng không cho phép lưỡi cô chạy thoát khỏi nó.

“Cậu nghĩ rằng sau bao ngày không được chạm vào cậu thì tôi sẽ hài lòng chỉ với những nụ hôn này thôi sao?”

Haruna dùng hết sức cắn mạnh vào môi Yuko đến nỗi bật máu, và như dự đoán, Yuko nhăn nhó kêu lên một tiếng rồi buông cô ra, tay vô thức sờ lên miệng vết thương. Môi Yuko lúc này được tô lên một màu đỏ tươi, không phải bằng son môi, mà chính là bằng máu của mình. Có vẻ như Haruna đã dùng lực hơi quá rồi.

“X-Xin lỗi...” – Cô mèo ý thức được hành động của mình liền vội đến bên Yuko xem xét vết thương.

“Cậu lại cắn tôi.” – Cô sóc nhăn nhó lấy lưỡi liếm môi, cảm giác đau rát truyền đến từng cơn rõ rệt, nhưng điều này đồng thời cũng làm cho Yuko bình tĩnh trở lại.

“Xin lỗi, đáng lẽ ra tôi phải biết kiểm chế hơn...” – Yuko ngồi phịch xuống giường xoa xoa mái tóc của mình. Đáng lẽ ra cô phải ý thức được tình cảnh hai người lúc này, chỉ là mấy ngày qua cô thực sự nhớ Haruna, thực sự rất muốn chạm vào người Haruna...

Đoàng!

Cái âm thanh chói tai này một lần nữa lại vang lên. Nhưng nó cũng sẽ không làm cho Yuko trở nên quá lo lắng nếu như không có người chạm vào cánh cửa phòng của họ lúc này.

Yuko và Haruna lập tức đứng hình, nín thở nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Cạch. Một tiếng giòn tan vang lên.

“Cẩn thận!!!!” – Yuko lập tức đẩy Haruna nằm xuống sàn khi tinh mắt nhìn thấy khẩu súng trên tay của người đàn ông đó. Là một trong bốn ‘sát thủ’.

Đoàng!

Rất nhanh một phát súng nhắm vào Haruna đã được bắn ra, nhưng vì Yuko vẫn nhanh hơn một bước nên viên đạn (thực ra là thuốc ngủ) đã trượt mục tiêu và ghim thẳng vào tường. Quả không hổ danh là ‘sát thủ’, ra tay nhanh như chớp.

“NyanNyan chạy ra ngoài mau lên!!!”

Yuko gào thét lớn nhất có thể để kéo Haruna ra khỏi cơn choáng vì tiếng súng ở quá gần, mặt khác cô cũng nhanh chóng đá vào đầu gối của tên ‘sát thủ’ đó và khống chế hắn. Thế nhưng hắn đã trải qua rất nhiều khóa đào tạo đặc biệt của gia tộc Kojima, chỉ một động tác nhỏ là có thể thoát khỏi thế tấn công của Yuko, tiếp tục lạnh lùng giơ súng lên.

“Chết tiệt!”

Ở lâu trong căn phòng nhỏ bé này với một tên sát thủ thật không phải là một ý kiến hay, Yuko nhanh chóng cúi người xuống để né phát súng tiếp theo của hắn, rồi lăn qua một tay ôm lấy Haruna, tay còn lại thì vớ lấy nắm cửa, dùng hết sức đập cửa vào mặt tên đó, rồi lập tức chạy ra ngoài, càng xa càng tốt.

“NyanNyan! Bình tĩnh lại..! Bình tĩnh lại!” – Vừa chạy Yuko vừa trấn an Haruna.

“Yu-Yuko...”

Haruna mở to mắt thờ đốc, lời nói cũng chữ được chữ mất. Vừa nãy nếu như Yuko không hành động nhanh thì viên đạn đã ghim thẳng vào cô rồi.

“Bình tĩnh lại!”

Đoàng!

Một viên đạn lạnh lùng xẹt qua mặt Yuko, và rồi ngay lập tức bình hoa phía trước họ vỡ tan. Chết tiệt! Vừa nãy cô ra tay chưa đủ mạnh để hắn choáng lâu thêm một chút hay sao?

“NyanNyan!! Chạy đi! Để tôi cầm chân hắn!” – Khi ra đến đại sảnh của khu biệt thự thì có rất nhiều lối đi khác nhau, Yuko lập tức đẩy Haruna ra một hướng khác, nếu không cả hai sẽ càng nguy hiểm hơn.

“Mau chạy đi!!! Trốn thật kỹ vào!! Nếu không tôi sẽ không tha cho cậu đâu!!!” – Mắt Yuko hằn rõ vô số những tia máu, dây thần kinh của cô lúc này đang căng ra hết cỡ, cô chỉ cần biết rằng Haruna phải được an toàn, nhất định phải được an toàn!

Đoàng!

Những viên đạn vô tình cứ thế một viên rồi lại một viên được bắn ra, Yuko lập tức cúi người xuống núp dưới chiếc ghế sofa bằng da báo. Mắt vẫn hướng về phía Haruna.

“Chạy nhanh lên!!!”

Haruna run rẩy cắn môi nhìn Yuko rồi cũng xoay người chạy thật nhanh.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tiếng súng vang lên mỗi lúc một gần hơn. Yuko cảm nhận được rõ sự vỡ vụn của những đồ vật mà chúng xuyên qua, cô nhìn sang trái rồi sang phải, bên nào cũng có lối đi, nhưng đường để tiến qua thì quá trống trải, không có bất cứ một đồ vật to lớn gì đủ để cô núp cả. Yuko cắn răng, nín thở chờ đợi hành động tiếp theo.

Đoàng!

Cô lấy hai tay ôm đầu để ngăn không cho bản thân bị choáng, nhưng khi mở mắt ra thì cô cảm nhận được cái bóng của kệ sách trước mặt mỗi lúc một to ra.

Rầm!

Yuko hét lên một tiếng đau đớn. Thì ra những phát súng vừa nãy của tên ‘sát thủ’ đó chính là để bắn rớt kệ sách, buộc Yuko phải ló người ra, nhưng rất tiếc, lần này cô đã chậm một bước, kệ sách đó mặc dù không ngã thẳng xuống người, nhưng lại đè gãy mất cổ tay phải của cô.

“A... Chết tiệt...” – Yuko thở hồng hộc nhìn cổ tay mình, với sức lực một bàn tay còn lại thì cô không thể nào đủ sức để nâng giá sách lên và lấy tay ra. Cô ngược mặt nhìn tên ‘sát thủ’ đang chĩa nòng súng lạnh băng về phía mình, lên đạn, và...

Đoàng!

18. Chương 18

“Chạy nhanh lên!!!”

Yuko... Yuko!

“Tôi bảo cậu chạy nhanh lên!!!”

Đoàng!

A...

Mình đang làm gì thế này? Mình đang làm gì thế?

Đừng! Làm ơn! Cái thứ tiếng rợn người đó làm ơn đừng vang lên nữa!

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Xoảng!

Rầm!

“Y-Yuko..?”

Tiếng thét của Yuko đã kéo sự tỉnh táo trong Haruna trở lại, cô lập tức dừng bước chân, không tốn thêm một giây suy nghĩ nào nữa mà quay phắt lại, chạy ngược về hướng Yuko.

Mình đã nghĩ gì mà bỏ Yuko lại một mình thế này?

“Chị Haruna!”

Haruna đang dùng hết sức để chạy về thì bỗng nhiên cô nghe một giọng nói vang lên bên tai, chưa kịp nghiệm ra là ai thì đã bị một bàn tay nắm cô lại và kéo vào trong một căn phòng.

Haruna toan hét lên thì bị người đó bịt miệng lại, giơ ngón trỏ lên ra hiệu cho cô im lặng.

“Là em.”

“Jurina?” – Haruna mở to mắt nhìn cô bé nữ sinh trung học kể bên mình.

“Hay thật, không ngờ lại gặp chị ở đây.”

“Bây giờ chưa phải lúc, đợi chị một lát.”

Haruna cắn môi rồi đẩy Jurina ra, lúc này cô chẳng có tâm trạng gì mà quan tâm đến con bé cả. Cô lo lắng cho cái người nhỏ bé ngoài kia nhiều hơn. Nhưng khi Haruna chuẩn bị đứng dậy chạy đi thì một lần nữa bị Jurina kéo ngược lại.

“Em làm cái quái gì vậy!?” – Haruna mắt kiên nhẫn quát.

“Em hỏi chị mới đúng! Ngoài đó đang có một sát thủ chị có biết không?”

Jurina cũng nóng máu mà hét lên, cô nắm chặt cổ tay Haruna như đang chắt vắn, cô thực sự không hiểu vị đại tiểu thư này rốt cuộc nghĩ cái gì. Lúc thì trông như lạnh lùng vô tâm, nhưng lăm lăm lại đa cảm cực kì. Diễn hình như là lúc này, vẻ mặt Haruna đờ cứng lại, cảm giác như là cô đang rất mất bình tĩnh, hay nói đúng hơn là đang rất lo lắng một điều gì đó.

Nhưng đó là điều gì mới được?

Jurina toan mở miệng hỏi thì bỗng lại thêm một tiếng súng vang lên. Họ không hẹn mà cùng nhau lặng người. Một phút, hai phút, rồi năm phút sau, tuyệt nhiên cả hai không nghe thêm một tiếng động nào nữa. Không gian xung quanh lặng như tờ... Đôi mắt Haruna mất kiểm soát mà đảo qua đảo lại liên tục, cô thực sự đã mất hết bình tĩnh cùng kiên nhẫn rồi, mạnh bạo gạt tay Jurina ra và một mực đẩy cửa chạy ra ngoài.

“Yuko!!!”

Yuko?

Lại là chị ta!

“Chết tiệt!”

Jurina nghiêng răng đầy giận dữ, phải rồi, điều Haruna lo lắng lúc này chính là cái tên Oshima Yuko đó. Ha, cứ tưởng rằng chị ta hôm nay không tham gia bữa tiệc, nhưng bây giờ thì mọi chuyện thú vị hơn nhiều rồi.

“Chị ở lại đây cho tôi! Chị không được ra ngoài đó!”

Một lần nữa cô nhóc mạnh bạo nắm tay Haruna lôi ngược trở lại phòng. Tại sao những người có vóc dáng nhỏ bé đều khỏe thế nhỉ? Hai người cứ dây dưa qua lại cho đến khi Haruna tặng cho Jurina một cái bạt tai vào mặt, rất đau.

“Em bị điên à!? Sao em cứ thích làm mọi việc theo ý mình thế?” – Dường như đêm nay Haruna không còn là một Haruna băng lãnh lạnh lùng thường ngày nữa.

“Câu đó tôi hỏi chị mới đúng! Chị định ra ngoài đó chờ chết à!?” – Jurina lúc này cũng giận không kém, nhưng cô vẫn cố kiềm chế lại, cô không bao giờ muốn xuống tay đánh những cô gái đẹp.

“Yuko đang ở ngoài đó!!!”

“Phải rồi! Yuko đang ở ngoài đó! Thì sao chứ? Chị ta quan trọng đến như vậy à!?” – Jurina nắm vai Haruna, mặt đối mặt, gần đến mức chóp mũi hai người chạm vào nhau, cô điên cuồng hét lên.

Cả hai cứ thế to tiếng cãi vã, ai cũng không còn giữ được bình tĩnh, họ thậm chí chẳng thèm quan tâm đến tình cảnh hiện tại. Những người chơi khác ở gần khu vực đó cũng nhanh chóng di chuyển sang nơi khác, họ không muốn chỉ vì màn cãi nhau đờ hơi của hai người này mà phải kết thúc trò chơi.

“Nói tóm lại là tôi sẽ không cho chị ra ngoài đó!”

“Vì sao cơ chứ!? Chuyện này thì liên quan gì đến em?”

“Không liên quan sao? Rất là liên quan đó!” – Sự ngông cuồng của Jurina ngày càng rõ rệt. – “Chị còn nhớ lúc trò chơi chưa bắt đầu không? Chị đã nói với tôi rằng người chị chọn không phải là tôi, rằng tôi chỉ là đứa em gái, mặc cho tôi đã thể hiện tình cảm của mình với chị nhiều thế nào...”

“Đúng vậy! Người chị chọn chính là cái tên Oshima Yuko đó!”

Jurina hét lên làm cho cả người Haruna bất động, cô mở to mắt nhìn chăm chăm vào Jurina, lúc này trên mặt cô là một biểu cảm rất phức tạp, cô không hiểu. Đứa trẻ này, thực sự để tâm chuyện này sao?

“Em thực sự... Bị ảnh hưởng bởi chuyện này sao?” – Haruna không chắc chắn chậm chậm mở miệng hỏi.

“Đúng vậy! Lòng tự trọng của tôi không cho phép chuyện đả kích này!”

Thì ra là vậy. Đến cuối cùng cũng chỉ là vì sự tự tôn. Haruna nhẹ thở phào một hơi.

“Jurina à, không phải thứ gì em muốn cũng đều có được đ-...”

“Tôi biết!” – Cô nhóc lập tức ngắt lời, như là cô rất không muốn nghe, như là cô rất ghét câu nói đó. – “Tôi biết rất rõ là đằng khác!”

“Vậy tại sao...”

“Đừng nói nữa!”

Jurina ôm ngực thở dốc, dừng, cô không muốn nhớ lại cái chuyện khốn kiếp đó nữa đâu. Cô đã phải gồng mình quên nó suốt bao năm qua rồi, cô không muốn phải nhớ đến nó nữa...

“Tóm lại là... Tôi sẽ không cho chị ra ngoài đó... Còn về việc của Oshima Yuko, chỉ cần chị thắng trò chơi này là có thể tra hỏi Kojima-san thoải mái, thậm chí là bắt ông ta đền mạng.”

“...”

Haruna không nói nên lời, sao đứa trẻ này có thể nói ra những lời này một cách bình thường như vậy? Cô bỗng chốc rùng mình một cái, cô không biết mình đang ở cùng với người gì nữa.

- O0o-

Hai tiếng tử thần dần dần trôi qua, cái giọng nói điện tử cuối cùng cũng vang lên báo hiệu trò chơi kết thúc.

“Trò chơi đã kết thúc, những người ‘sống sót’ vui lòng tập trung ra sân khấu ngoài vườn trong vòng 20 phút.”

Haruna lảo đảo bước ra ngoài căn biệt thự, theo sau là Jurina lúc này đã bình tĩnh lại được phần nào, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh băng, thật khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi không dám đến gần.

Trời lúc này đã dần chuyển sáng, Haruna mơ hồ bước đi, một hồi cũng đến sân khấu. Xung quanh cô lúc này đã có lác đác vài ba người, Haruna đảo mắt nhìn một lượt, rồi một lượt, rồi lại một lượt nữa. Có vẻ như 20 phút cũng sắp trôi qua, số người thắng cuộc đã hội tụ đông đủ. Nhưng Haruna lúc này chẳng có tâm trạng gì để mà tận hưởng chiến thắng, một phần vì cô đã kiệt sức rồi, phần còn lại vì lo lắng cho cái con người nhỏ bé kia.

Yuko chết tiệt! Cậu đâu rồi hả? Mau ra đây đi!

Haruna thầm mắng câu này không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn là cần môi thất vọng.

“20 phút tập hợp đã trôi qua. Mọi người có mặt đông đủ rồi chứ?” – Ông Kojima ôn tồn lên tiếng.

Haruna một lần nữa nhìn xung quanh, không có quá nhiều người, nhưng vẫn là không thấy cái bóng dáng nhỏ bé đó. Cô có cảm giác rằng chuyện này dần vượt quá khả năng chịu đựng rồi.

“Bây giờ tôi sẽ đọc tên từng người có mặt ở đây, và hiển nhiên, cũng là những người thắng cuộc trò chơi đêm nay.”

Và rồi từng cái tên được xướng lên. Chậm rãi. Rõ ràng.

“Miyazawa Sae.”

“Matsui Jurina.”

“Itano Tomomi.”

“Kasai Tomomi.”

“Takahashi Minami.”

“Yokoyama Yui.”

“Yamamoto Sayaka.”

“Kojima Haruna.”

“...”

Ông Kojima hơi ngập ngừng nơi phút cuối, rõ ràng là...

“Mau bàn đến phần thưởng đi thôi, đừng kéo thời gian nữa.” – Sayanee bực mình lên tiếng khi thấy ông Kojima cứ ngập ngừng không nói thêm lời nào.

“Ừm... Được rồi. Tôi xin tuyên bố người thắng cuộc trong trò chơi này chính là tám người đang có mặt ở đ-...”

“Là chín người!”

Một giọng nói vang lên cắt ngang lời nói của ông Kojima.

Haruna ngã khụy xuống đất. Run rẩy.

Giọng nói này, chính là...

“Người cuối cùng trong top chín người chiến thắng, Oshima Yuko – có mặt.” – Thân ảnh nhỏ bé nhưng mạnh mẽ đó từ từ tiến về phía sân khấu, hay nói đúng hơn, là tiến về phía Haruna.

19. Chương 19

“Oshima Yuko, có mặt.”

Yuko một mực giữ vững dáng vẻ bình thản từng bước từng bước tiến lại về phía Haruna lúc này đang khụy hẳn xuống mặt đất. Có vẻ như tinh thần cô mèo cực kì không ổn định, là vì quá sốc, hay quá vui mừng đây? Mà thôi cái nào cũng được cả, vì ngay cả Yuko cũng chẳng dám tin rằng bản thân cô thực sự còn nguyên vẹn mà đứng ở đây.

Yuko ôm chặt lấy Haruna, đồng thời cũng tựa hẳn cả người vào lưng cô ấy, khẽ nhắm mắt tận hưởng cái ôm, đêm nay Oshima Yuko thực sự biết từ một mỗi nghĩa là gì rồi.

“Ngốc quá, sao lại khóc?” – Yuko thì thầm chỉ vừa đủ để Haruna nghe thấy. – “Từ khi nào mà NyanNyan của tôi mít ướt thế này?”

Haruna cuối cùng cũng khóc ra thành tiếng. Từng tiếng nấc phát ra từ cổ họng mỗi lúc một to hơn khiến cho Yuko có đôi chút bối rối, cô chưa từng thấy qua cô mèo hoảng loạn như thế này bao giờ.

Bảy người chơi còn lại và cả ông Kojima đều im lặng trở mắt nhìn hai con người kia. Vô số câu hỏi to đùng hiện trên khuôn mặt của họ, nhưng chẳng ai lên tiếng thắc mắc cả.

“Oshima Yuko tiếng tăm lẫy lừng mà lại gặp nhiều khó khăn khi tham gia một trò chơi đơn giản thế này sao?”

Jurina lạnh lùng lên tiếng, rõ ràng là chịu không được khi nhìn thấy cảnh hai người họ ôm ấp trước mặt mình, nhưng công bằng mà nói thì trong lòng cô lúc này cũng bị lấp đầy bởi sự tò mò khó hiểu.

Làm thế nào mà Yuko có thể thoát khỏi tình cảnh lúc ấy?

Yuko chỉ im lặng nhìn Jurina, không đáp lại câu nói đầy mỉa mai đó, cái ánh nhìn không lạnh không nóng ấy khiến cho cô nhóc càng thêm khó chịu, trong bụng cứ như có hàng trăm hàng ngàn con kiến bò quanh, thực tức chết đi được!

“Cổ tay thì bị gãy, trên mặt thì bị xước, và...” – Tài quan sát của Jurina lúc nào cũng vượt trội hơn so với người khác. – “Bị thương ở môi?”

Những người chơi khác không hện mà đồng loạt đều nhìn về phía Yuko, soi mói cả người khiến cho cô có chút không được tự nhiên, vô thức liếm môi một cái, lại đụng trúng cái vết thương kia, cảm giác lạnh sống lưng lập tức ập đến. Thường thì những vết thương thế này rất nhạy cảm mà.

Nếu như Yuko chỉ quan tâm đến vết thương trên miệng thì Haruna lại để ý đến cổ tay cô nhiều hơn. Cô mèo gần như là lập tức ngừng khóc, nhìn cô sóc đầy lo lắng, mặc dù trên mặt vẫn còn lấm lem nước mắt. Yuko biết là tình cảnh này không phù hợp với một nụ cười chút nào nhưng quả thực cô không nhận được.

“Cổ tay cậu bị gãy sao?” – Giọng nói của Haruna pha chút giọng mũi vì cổ họng cô đang bị nghẹn lại do mới khóc xong.

“Ừm... Nhưng không sao mà, chuyện nhỏ thôi.”

“Không sao? Gãy cổ tay là khó chữa nhất cậu có biết không?”

Thật là, cái con người nhỏ bé này đang cố chứng tỏ điều gì đây? Rõ là mệt mỏi muốn chết, vậy mà vẫn cố tỏ ra rằng bản thân không sao? Càng nghĩ Haruna càng thấy tức, da mặt cô cũng dần dần đỏ lên. Haruna biết, Yuko vì mình nên mới bị thương, vậy nên cô càng không thể chịu được.

“Được rồi mà, không sao mà. Cậu đừng có giận dữ như vậy đi...” – Đêm nay Haruna đối với Yuko mà nói thì thực sự rất khác, rất rất rất khác đó. Cô tự hỏi liệu còn mặt trái nào của Haruna mà cô vẫn chưa khám phá ra hay không.

“Được rồi mọi người. Ổn định nào.” – Cuối cùng ông Kojima cũng lên tiếng. – “Nếu như không có gì thay đổi nữa thì tôi xin tuyên bố tất cả chín người ở đây là những người thắng cuộc đêm nay.”

“Trước khi lắng nghe những ước muốn phần thưởng của mọi người thì tôi muốn giải thích điều này đã.”

Giọng nói điện tử đều đều phát ra rồi dừng hẳn lại. Nói thật, những người chơi ở đây đã mệt mỏi đến chẳng thiết phải nghe thêm lời nói vô nghĩa nào nữa, cái họ muốn chính là mau mau nói ra phần thưởng của mình, được chấp nhận, và rồi nhanh chóng về nhà đánh một giấc ngon thôi.

Ai ai cũng trưng ra bộ mặt chán ghét nhất của mình, chờ đợi ông Kojima giải thích điều quái quỷ gì đó, nhưng đợi mãi gần một phút sau vẫn chẳng nghe thấy gì. Yamamoto Sayaka, người trông có vẻ là tính táo nhất trong tám người còn lại, mắt bình tĩnh hét lên: “Này! Rốt cuộc là ông muốn nói cái g-!?”

Sayanee chưa kịp dứt câu thì cô đã bị những tiếng bước chân mỗi lúc một gần làm phân tâm. Dường như là có cả một đoàn người rất đông đang tiến lại đây. Và hẳn là những người chơi khác cũng nhận ra điều này.

“Cái quái gì nữa đây?” – Sae nhăn mặt.

“Thật xin lỗi vì đã nói dối mọi người, thật ra loại đạn được sử dụng trong trò chơi này chỉ là thuốc ngủ mà thôi, chẳng có gì đe dọa đến mạng sống cả.” – Giọng nói của ông Kojima bất ngờ vang lên.

“Và nhân tiện thì các bậc phụ huynh của quý vị đang tiến đến đây đó. Hãy sà vào lòng ba mẹ mình sau một đêm một mối đi nào.” – Ông Kojima cố tình biểu hiện nhiều cảm xúc hơn trong câu nói này, thế nhưng chỉ khiến người ta nổi da gà mà thôi.

Tất cả những người thắng cuộc đang có mặt trong vườn lúc này đều há hốc mồm ngạc nhiên vì độ chơi khăm của ông Kojima, à không, có vẻ như là trừ Yuko. Cô chỉ phản ứng cho đến khi nghe được tiếng gọi của ba mẹ mình.

“Yuuchan!” – Ông bà Oshima lo lắng chạy đến bên con gái cưng. – “Làm gì mà thương tích đầy người thế này hả con?”

“...” – Yuko chỉ im lặng dựa đầu vào lòng ba mẹ mình để thư giãn chứ không trả lời.

“Được rồi, bây giờ mỗi người chiến thắng sẽ lần lượt lên nói cho tôi biết phần thưởng mà họ muốn là gì. Tất cả mọi người có mặt ở đây sẽ làm chứng.”

Ông Kojima từ tốn bước lên sân khấu, nói đồng dạng vào chiếc micro. Không còn là cái giọng nói bị chỉnh sửa bởi điện tử kia nữa.

“Tất nhiên là ước muốn đã nói ra rồi thì sẽ không được sửa lại.”

Một tràng vỗ tay lớn vang lên, mà các phụ huynh của những người thắng cuộc là vỗ to nhất.

“Được rồi, mời người đầu tiên.”

Lời vừa dứt, lập tức Haruna nhảy tót lên sân khấu và nói rõ to: “Mau chữa lành cái cổ tay cho Yuko a!”

Haruna là người đầu tiên lên nói phần thưởng của mình thì đã khiến cho mọi người bất ngờ rồi, đằng này cái phần thưởng mà cô muốn còn khiến cho người ta bất ngờ nhiều hơn.

Yuko ở dưới nhìn cô nàng mèo đáng yêu của mình mà không nhịn được cười, người gì đâu mà ngốc đến mức dễ thương như thế!

“Đ-Được rồi...” – Ông Kojima nhất thời cứng họng trước cái phần thưởng không thể nào giản dị hơn của cô con gái.

Nhưng thật tệ là Haruna đã từ chối cái bắt tay của ông Kojima. Khoảnh khắc đó trái tim ông như có ngàn con dao đâm vào, đâm vào rồi lại đâm vào, liên tục, và càng ngày càng sâu hơn. Ông Kojima cũng tự nhận bản thân đã có tuổi rồi, không chịu nổi những đả kích nặng nề như vậy đâu. Nhìn con gái của mình lạnh lùng bước xuống sân khấu mà ông chỉ muốn khóc đầy một dòng sông thôi.

“Mời người thứ hai...” – Ông Kojima mếu máo.

Cuối cùng, tổng kết lại, Yuihan và Sayanee muốn có một bản hợp đồng dài hạn với dòng họ Kojima, Takamina ao ước có được giống cà chua hảo hạn độc quyền của một công ty thuộc sở hữu của ông Kojima, Sae thì chỉ cần ông Kojima đền bù lại những tổn hại tinh thần cho cô bằng một chuyến du lịch bảy ngày trên vùng đảo ‘thiên đường’ mà ông mới mua năm ngoái. Wtomo cũng muốn một chuyến du lịch chỉ dành riêng cho cả hai, địa điểm do ông Kojima tự quyết định, nhưng phải bất ngờ mới được. Chỉ còn Yuko và Jurina.

Có vẻ như cô nhóc muốn đợi đàn chị lên nói phần thưởng của mình trước thì phải. Thông minh như Yuko chắc chắn đã biết được con bé này sẽ muốn thứ gì đó gây trở ngại cho cô.

Nhưng Oshima Yuko từ lâu vốn đã thích những kẻ đối đầu với mình như vậy, vì dù sao thì cuộc đời cũng cần phải có một chút thử thách, một chút khó khăn chứ. Cô khẽ nhếch miệng cười rồi ung dung đi lên sân khấu, tiến về phía ông Kojima.

“Cháu muốn một chuyến đi chơi chỉ dành riêng cho cháu và NyanNyan.”

“NyanNyan?” – Ông Kojima tỏ vẻ khó hiểu.

“À, là Kojima Haruna.”

Thật ra thì Yuko muốn nói xin chú giao NyanNyan cho cháu, nhưng mà có vẻ hơi đường đột quá, Yuko muốn ông Kojima tình nguyện giao Haruna cho mình cơ.

Gần như là lập tức, Jurina cũng đồng ý nói trên sân khấu: “Con cũng muốn tham gia vào chuyến đi đó.” – Và chuyến đi đó ở đây có nghĩa là gì thì ai cũng biết rồi.

Nét mặt Yuko đanh lại, màu mắt cũng chuyển sang u tối hơn, mí mắt cô khẽ sụp xuống, rồi lại nghiêng đầu nhìn xuống dưới sân khấu. Tâm mắt cô không chút dao động mà hướng thẳng vào một người con gái cao ráo dưới kia.

Và cô gái đó cũng đang nhìn chăm chăm vào Yuko, như thể đợi một câu trả lời.

20. Chương 20

Thời gian vốn trôi qua rất nhanh, thậm chí tiết trời cũng đã sắp vào Đông. Không còn những tia nắng mặt trời gay gắt, cũng không còn cái cảm giác oi bức mỗi buổi trưa hè nữa. Những cơn gió se lạnh dần lùa tới, kéo theo một vài chiếc lá lìa cành bay một vòng trên không rồi rơi hẫng xuống đất. Yuko dựa người vào thành ghế phụ của chiếc Limo láng bóng, tầm mắt cô đặt vẫn lơ lửng trên cảnh vật bị giạt lùi theo một tốc độ nhất định bên ngoài cửa kính.

Một con mèo hoang nằm lim dim ngủ trên thành hàng rào của một ngôi nhà kiểu Nhật chính gốc. Những khi có gió lạnh thổi qua thì nó mở miệng ngáp dài lưỡi biếng một cái, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, rồi lại cuộn tròn mình ngủ tiếp. Yuko cười, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bình thường mọi học sinh muốn đến trường đều phải đi tàu điện ngầm, mặc dù không tiện lợi lắm nhưng đây lại là cách di chuyển nhanh nhất, nếu như nói riêng

trường nữ sinh trung học Majihabara thì chỉ cần tầm khoảng ba mươi phút là sẽ đến nơi. Thế nhưng Yuko chưa bao giờ đi tàu điện ngầm, lý do là vì cô không thích lúc nào cũng phải chen chúc lên cái nơi đầy rẫy đủ mọi loại người, và cả những thứ mùi nước hoa mờ mờ hỗn tạp trộn lại với nhau.

Mặc dù đi bằng phương tiện cá nhân thì thời gian đến trường sẽ lâu hơn nhưng Yuko chưa bao giờ cảm thấy như vậy cả. Cô lúc nào cũng ngủ gật trong xe mỗi khi đến trường, và phải luôn nhờ người quản gia đánh thức. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tất cả học sinh đều phải vượt qua kỳ thi học kỳ hai mới được nghỉ Đông, vì vậy mà ai cũng nỗ lực học, cho dù không đạt điểm cao nhất, thì cũng phải đủ điểm qua môn. Ngay cả các giáo viên trong trường cũng ra sức mà giảng dạy, vì chỉ cần một học sinh không đạt chuẩn thôi, họ cũng sẽ phải hi sinh kỳ nghỉ của mình để ôn thi lại. Chỉ khi đến gần các kỳ nghỉ trong năm thì Yuko mới cảm nhận được cái bầu không khí học tập nghiêm túc trong lớp, nhưng có vẻ như có một người không hề chịu ảnh hưởng gì từ nó.

Tiếng chuông trường đều đều vang lên, mọi người đồng loạt cất tập sách vào rồi nhanh chóng ra khỏi lớp giải stress một chút. Suốt mấy tiết học Yuko đều chăm chú nhìn vào sách tham khảo, cộng với việc không được ngủ đủ giấc nên khi cô hướng tầm mắt ra nơi khác thì lập tức một cơn choáng nhẹ ập đến. Cô khẽ nhăn mày một cái, rồi liên tục chớp chớp đôi mắt hổ phách, một lúc sau cảm thấy đỡ hơn mới đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

“NyanNyan, đến giờ ăn trưa rồi, dậy đi thôi.” – Yuko khom người xuống mặt ngang mặt với Haruna, khẽ lung lay đôi vai của cô mèo.

Sau cái lần ở phòng thay đồ thể dục thì Haruna và Yuko không hề nói với nhau một câu nào, chiến tranh lạnh cứ thế kéo dài cho đến khi họ tham gia vào trò chơi của ông Kojima thì kết thúc. Mặc dù mối quan hệ của họ vẫn không rõ ràng, nhưng vẫn tốt hơn là không có gì.

Haruna bủ môi rồi mở mắt, cô ngẩng đầu lên một chút để nhìn Yuko, nhưng không nói gì cả.

“Cậu có muốn ăn trưa hay không đây?” – Yuko giả vờ nghiêm khắc.

“Ăn mà...”

Cuối cùng thì Haruna cũng lười biếng ngồi dậy, vươn vai một cái rồi từ từ thu dọn tập sách. Cuốn tập toán của cô mở toan ra trên bàn, Yuko khẽ liếc vào, trong ấy đầy ắp các hình vẽ con mèo Harunyan, nếu không nhờ cái nhãn tập bên ngoài thì chắc Yuko cũng sẽ lầm tưởng đây là tập mỹ thuật luôn ấy chứ!

“Nè, rốt cuộc thì này giờ trong tiết toán cậu làm gì vậy?” – Yuko nhin không được mà thốt ra câu hỏi.

“Hm?” – Haruna gấp quyển tập lại ngay trước mắt Yuko, bỏ vào cặp, rồi ngược mặt ngu ngơ.

“Sắp thi cuối kỳ rồi đó.”

“Tôi biết mà.”

“Cậu không lo sao?”

“A~ Đói bụng quá đi, đi ăn thôi.”

Haruna đứng dậy bước ra khỏi lớp, vẫn là cái bộ dáng Nữ vương đó, Yuko nhướn mày thầm nghĩ vì sao cô nàng này có thể ung dung như thế. Không lẽ NyanNyan học quá giỏi rồi nên không cần ôn tập gì nữa? Nghĩ đi nghĩ lại, Yuko vẫn cảm thấy giả thuyết này quá mơ hồ.

Yuko vươn tay phải ra toan mở cửa lớp thì bỗng dừng lại khi trông thấy miếng băng bó quanh cổ tay. Gãy cổ tay vốn rất khó chữa trị, Yuko bây giờ hầu như chẳng thể cầm nắm đồ vật nặng, vận động cổ tay thì gần như bằng không, thậm chí viết bài cũng rất khó khăn.

Nhắc mới nhớ, phần thưởng mà Yuko muốn trong trò chơi đó, một chuyến đi chơi chỉ dành riêng cho cô và NyanNyan, sẽ được tổ chức trong kỳ nghỉ Đông này.

Sau khi đã lấy phần ăn trưa thì Yuko và Haruna tìm cho mình một chỗ ngồi thích hợp, sau đó cả hai cùng dùng bữa. Yuko húp một miếng súp miso, liếm liếm môi về thỏa mãn. Vị súp lúc nào cũng ngon hết.

“NyanNyan, nếu như không qua được kỳ thi này thì sẽ không được nghỉ Đông đó.” – Bất chợt Yuko lên tiếng.

“Ừm.” – Haruna đáp lại qua loa rồi tiếp tục bữa ăn của mình.

“Không những vậy mà còn phải vào trường ôn thi lại nữa.”

“Ừm.”

“Rất là nhàm chán.”

“Sao hôm nay cậu nói nhiều quá vậy a!” – Cô mèo cuối cùng nhịn không được ngẩng mặt lên nói. Hàng lông mày hơi nhíu lại, cả hai bên má cũng ửng hồng lên một chút.

Dễ thương quá đi~ – Trong lòng Yuko không ngừng cảm thán.

“Cậu cũng không muốn vậy đúng không? Tôi cũng không muốn.” – Cô sóc cầm chiếc muỗng quơ quơ trước mặt. – “NyanNyan mà bị bắt thi lại thì xem như kỳ nghỉ Đông của tôi cũng xong luôn.”

“Vì sao?” – Haruna bĩu môi.

Yuko nhướn mày một cái, rồi đưa cổ tay phải lúc này đang quấn một lớp băng dày cho Haruna xem. Nàng há miệng như đã ngộ ra điều gì đó, rồi lại cúi đầu rầu rĩ, Yuko thật chỉ muốn ôm Haruna vào lòng mà hôn lên đôi môi đang chu chu ra kia thôi.

“Xin lỗi...”

“Không phải lỗi của cậu.” – Yuko lập tức cắt ngang. – “Nhưng nếu như cậu không nghỉ Đông cùng với tôi thì chính là lỗi của cậu đó.”

“Nhưng là tôi thực sự học không vô...” – Haruna cắn môi giậm dỗi, cô vốn đã không thích học hành rồi. Mặc dù cô cũng không muốn người ta bảo mình ngốc nhưng dù cố học thế nào cũng chẳng khá hơn bao nhiêu được.

“Tôi sẽ kèm NyanNyan.” – Yuko mỉm cười tự tin hướng Haruna nói.

“Hả?”

“Từ hôm nay mỗi buổi tối tôi sẽ qua nhà kèm NyanNyan học.”

“Thật không?” – Nàng ngây ngốc hỏi lại. Phải rồi ha, Yuko rất giỏi mà.

“Ừm. Quyết định vậy đi.”

“Được. Quyết định vậy đi.”

- O0o-

9h tối. Nhà của Haruna.

Cũng đã được hai tuần kể từ lúc Yuko nhận qua kèm Haruna học, mà cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi là kỳ thi sẽ đến. Hôm nay cũng như mọi ngày, Yuko giảng bài cho Haruna, Haruna tự mình giải lại những bài tập liên quan, Yuko trong thời gian chờ đợi thì ngồi chơi đùa với UsaMimi, hoặc chỉ đơn giản là ngắm nhìn vầng trăng xung quanh, ngắm nhìn Haruna chăm chú làm bài.

Yuko chống tay lên bàn nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Haruna. Rất quyến rũ. Dời tầm mắt xuống một chút là đến chiếc cổ trắng ngần, Yuko thật chỉ muốn đưa tay ra vuốt ve. Đang mãi mê thì bỗng Haruna ngẩng mặt lên, xoay qua hỏi Yuko về bài toán đang giải. Vì mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ nên Yuko giật mình một cái, lập tức cụp mắt xuống, hai lỗ tai cũng hơi nóng lên. Cảm giác cứ như là làm việc xấu mà bị bắt quả tang ấy. Yuko gãi gãi đầu ngược ngược rồi cũng nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho Haruna, Haruna chỉ ô lên một tiếng cảm thán rồi lại tiếp tục giải bài tập. Yuko hơi dịch người ra, ngồi thẳng lưng, cố đem tầm mắt mình đặt lên những nơi ‘vô hại’ khác như cái cửa sổ, chiếc tivi, phòng bếp,... Nhưng cuối cùng Yuko vẫn không điều khiển được mắt mình, nó lại như cũ tìm đến khuôn mặt Haruna.

Nhưng thật bất ngờ, khi ấy Haruna cũng vừa vặn hướng tầm nhìn về phía Yuko. Hai ánh mắt gặp nhau, có bất ngờ, có ngỡ ngàng, nhưng phút đầu chẳng ai nói gì cả. Cả hai chỉ im lặng nhìn nhau, một lúc sau không hẹn mà cùng phì cười.

“Ano... Tôi muốn nghỉ một chút.” – Haruna nghiêng đầu nói.

“Được rồi. Nhìn chung thì cũng rất ổn rồi, có thể vượt qua được kỳ thi. Không ngờ NyanNyan khi tập trung cũng giỏi phết đó!” – Yuko thật lòng nói ra suy nghĩ của mình.

“Làm gì có.”

Cả hai lại tiếp tục chìm vào im lặng, Yuko trầm nghĩ không biết có phải do bản thân cô hay không mà cảm thấy hôm nay bầu không khí có chút gì đó khác lạ bất thường. Yuko đang ngồi nắm nắm vạt áo thì bỗng Haruna lên tiếng.

“Ừm... Mấy ngày nay cậu không những kèm tôi học mà còn dọn nhà dùm tôi nữa... Thật ngại quá.” – Nhưng có vẻ như câu nói này cũng không khuấy động được gì nhiều hơn.

“Có gì đâu chứ. Là tôi tự nguyện mà. Là bởi vì NyanNyan của tôi nên tôi tự nguyện hết.” – Yuko mỉm cười nói với Haruna, trong lời nói chứa đựng sự kiên định rất rõ.

“Yuko thật sự yêu tôi sao?”

Trong vô thức Haruna đã bật ra câu hỏi này. Cô cũng không biết vì sao, chỉ là lúc này cô mong nghe được điều đó từ Yuko.

Và quả nhiên, Yuko đã không làm cô thất vọng.

“Oshima Yuko yêu Kojima Haruna.”

Thậm chí Yuko còn nói rõ ra như thế.

Lời vừa dứt, Haruna lập tức chồm người đến hôn Yuko, vì không kịp đề phòng nên Yuko ngã xuống sàn nhà, kéo theo người Haruna đè lên, nhưng không vì thế mà nụ hôn bị gián đoạn.

Haruna bất ngờ chủ động khiến cho Yuko có chút chưa kịp thích ứng, nhưng rồi cô cũng không ngăn được cảm giác nhộn nhạo trong lòng mà tích cực đá lười qua lại với Haruna. Trong lòng Yuko bỗng dâng lên một cỗ cảm giác khó hiểu, mong chờ có, vui vẻ có, hài lòng có, hạnh phúc có, thích thú có, không hiểu vì sao Yuko nghĩ rằng đêm nay sẽ xảy ra một chuyện mà cô đã hằng mong muốn bấy lâu.

21. Chương 21

Thời tiết đang dần chuyển lạnh. Ngoài đường mọi người không ngừng chà sát tay mình lại vào nhau hoặc bỏ hẳn cả hai tay vào túi áo khoác để giữ ấm. Trong nhà thì chắc hẳn ai cũng đang vui vẻ tận hưởng cái cảm giác ấm áp lan tỏa toàn thân dưới chiếc bàn sưởi, cùng với một cốc trà hay café nóng, và ngồi xem chương trình TV yêu thích.

Thế nhưng trong căn hộ này, mọi thứ diễn ra có vẻ không giống lắm.

Yuko nằm hẳn ra trên sàn, hai tay nắm chặt lấy thắt lưng Haruna, miệng và lưỡi hai người cùng hoạt động hết công suất. Tuy rằng điều hòa có bật hơi cao một chút, nhưng trong phòng khách rộng như vậy thì cũng chẳng là gì cả, Yuko và Haruna vẫn cảm thấy xung quanh mình nóng lạ thường.

Mãi một lúc lâu sau cả hai mới buông nhau ra. Yuko tóc tán loạn trên sàn nhìn chằm chằm Haruna khó hiểu, khuôn mặt cũng đã ửng đỏ lên vì nụ hôn cuồng nhiệt lúc nãy. Nhịp thở cả hai đều bị rối loạn.

“S-Sao tự nhiên lại...” – Yuko mấp máy môi.

Haruna im lặng không đáp. Cô khẽ liếm môi một cái rồi lại cúi xuống định tiếp tục nụ hôn.

“Đừng!” – Yuko cắn môi quay mặt sang một bên, đồng thời lấy hai tay chặn vai Haruna lại. – “Nếu tiếp tục nữa thì tôi sợ sẽ không kiềm chế được mắt...”

Sự mất mát trong ánh mắt Haruna rất nhanh đã tan biến khi cô nghe được câu nói ấy của Yuko, mặc dù âm giọng Yuko thật sự rất nhỏ. Haruna hiểu ý Yuko muốn nói là gì, nhưng không hiểu sao cô vẫn muốn đùa dai một chút.

“Cậu nói gì? Kiểm chế gì?”

Nói đoạn Haruna lại cúi mặt xuống thêm một chút nữa, lúc này khoảng cách giữa hai khuôn mặt gần đến nỗi chóp mũi có thể chạm vào nhau. Mùi thơm thoang thoảng đặc trưng của dầu gội cao cấp nhẹ nhàng bay vào mũi Yuko, khiến cho cô trong một giây đã nhắm mắt lại hưởng thụ.

“Nguy hiểm lắm đó. Lần này không giống như lần trước đâu.” – Yuko nói trong khi mắt vẫn đang nhắm.

“Lần trước?”

“Cái lần mà NyanNyan nằm trên giường của tôi ấy.”

Lông mày Haruna hơi giãn ra vẻ như đã hiểu.

“Ừm, đúng là không giống mà...” – Haruna khẽ lẩm bẩm.

“Cậu đang quyến rũ tôi sao?”

Haruna nghiêng đầu nhìn Yuko, cô không đáp lại, nhưng với khóe miệng đang dần vẽ lên một nụ cười kia thì Yuko có thể hiểu được rằng câu trả lời là “Đúng vậy”.

“Chết tiệt!” – Yuko nghiêng răng. Cô mạnh bạo đẩy Haruna ra và đứng dậy. Sau đó không nói không rằng lại tiếp tục ôm cả người Haruna lên và tiến thẳng vào phòng ngủ. Cũng may là cửa phòng chỉ khép hờ chứ không đóng, Yuko chỉ cần lấy chân đạp một cái là xong.

Sau khi dùng hết sức để ném Haruna lên giường thì Yuko khóa cửa, sau đó chống hai tay xuống nhìn thẳng vào mắt Haruna. Tuy vậy nhịp thở có hơi dồn dập một chút vì vừa nãy dùng sức hơi nhiều. Cô mèo thầm nghĩ cô sóc nhỏ con mà khỏe thật.

“Cậu có biết chuyện này nghĩa là gì không?”

Haruna hơi mở to mắt ra một chút. Cô biết chứ, biết rất rõ. Cô thậm chí còn có thể thấy được một ngọn lửa đang bùng hực cháy trong mắt Yuko. Và rồi Haruna cũng không biết lấy đâu ra cái dũng khí để ôm cổ Yuko và kéo lại thật gần, khi lỗ tai Yuko chỉ còn cách miệng cô chừng 1cm, Haruna mới lên tiếng.

“Được mà.”

Hơi thở ấm nóng của Haruna phả vào tai tạo cảm giác nhột nhột, nhưng Yuko chẳng thể cảm nhận được gì cả vì thần kinh cô vốn đã đông cứng lại kể từ khi câu nói của Haruna chấm dứt.

Cảm giác được Yuko chỉ nằm yên đó không động đậy thì Haruna có chút bực mình, cô lại chủ động kéo Yuko vào một nụ hôn cuồng nhiệt khác.

Yuko dần dần lấy lại ý thức khi cảm nhận được đầu lưỡi ướt át của Haruna đang không ngừng kích thích trong khoang miệng cô. Cô điên cuồng mút lấy nó, khoái cảm này Yuko lần đầu tiên mới cảm thấy, cả người cô vì thế mà run rẩy cả lên.

Yuko như hổ đói cắn mút mạnh bạo lên cái cổ trắng nõn nà của Haruna, để lại trên đó biết bao nhiêu là dấu hôn đỏ rực, kèm theo vài tiếng rên đau của Haruna. Hai tay Yuko bắt đầu làm công việc của mình đó là lột bỏ đi các lớp chương ngại vật trên người Haruna ra. Đồng thời cô cũng tự cởi đồ.

Từng lớp quần áo nặng nề được quăng tán loạn lên sàn. Trên giường lúc này chỉ còn lại hai cơ thể đang quấn lấy nhau.

Yuko một tay nắn bóp lấy một bên ngực Haruna, tay còn lại thì vuốt ve khắp người cô. Miệng và lưỡi được Yuko tận dụng một cách triệt để khi không ngừng cắn mút lấy nhũ hoa của Haruna. Yuko cố tình ép sát cơ thể mình lên người nàng và ma sát lên xuống. Sự đụng chạm da thịt diễn ra khắp người khiến cho Haruna nhin không được mà ngứa đầu lên, bật ra một tiếng rên khê trong cổ họng.

“Ừm... Yuko..”

Yuko rất giỏi trong việc làm tình. Đầu lưỡi di chuyển linh hoạt quanh bầu ngực Haruna. Để lại nhiều đường ướt át trên đó. Hết cần rồi lại mút, lâu lâu lại day day hai đầu nhũ hoa, bên còn lại cũng không vì thế mà bị bỏ rơi, tay Yuko xoa xoa bóp bóp đều đặn, lúc thì xòe cả năm ngón tay ra mà chà sát vào nó. Mặc dù có hơi khó chịu nhưng cảm giác thỏa mãn vẫn lấn áp nhiều hơn. Haruna vì thế mà không ngừng rên mỗi lúc một lớn.

Nhiệt độ cơ thể cả hai người sớm đã tăng lên rất cao, ngực cũng không ngừng phập phồng lên xuống để lấy hơi thở. Mắt Haruna lúc này đã bị một lớp sương mỏng làm mờ, trong khi Yuko vẫn đang hứng hực cháy. Yuko đã rất muốn chạm vào người Haruna rất lâu rồi, cảm giác đúng như cô nghĩ, thật sự rất tuyệt. Chỉ đơn giản là đụng chạm như vậy thôi cũng khiến phía dưới Yuko nhộn nhạo cả lên.

Sau khi dạo đầu đủ lâu, cuối cùng Yuko cũng di chuyển tay xuống dưới thân Haruna. Cô liếm đôi tai hơi to của nàng, tay thì đang vuốt ve phần đùi non, di chuyển lên một chút nữa, Yuko đã đụng đến cửa mình Haruna. Cảm giác ướt át nơi ngón tay được cảm nhận rất rõ. Yuko không nhịn được mà nở một nụ cười ranh ma.

“NyanNyan hư quá đi.”

Haruna hơi nhú mày tỏ vẻ không hiểu, Yuko bèn đưa ngón tay mình lên, trên đó dính một lớp mỏng chất dịch màu trắng. Haruna thấy vậy ngay lập tức đỏ mặt, cảm môi liếc Yuko một cái.

Không biết có phải vì bị ảnh hưởng của tình cảnh hiện tại hay không mà Yuko cảm thấy lúc này Haruna có biểu hiện cái gì đi nữa cũng đều rất quyến rũ, cô chỉ muốn ngay lập tức vào trong Haruna mà thôi.

Nghĩ là làm, sóc nhanh chóng đưa tay xuống nơi đó, vuốt ve bên ngoài cửa mình mề. Ngón tay của cô ngày một ướt nhiều hơn, Haruna nhắm hờ mắt, cố gắng thở từng tiếng nặng nhọc trong khi tận hưởng khoái cảm mà Yuko mang đến. Yuko cuối cùng cũng đẩy hai ngón tay vào trong Haruna, nhưng có lẽ cô đã dùng sức hơi mạnh, Haruna lập tức hét lên một tiếng đau rồi cong người lại. Yuko cảm nhận được một dòng chất lỏng ấm áp khác chảy lên tay thì giật mình nhìn xuống.

“NyanNyan... Cậu..?” – Yuko mở to mắt kinh ngạc nhìn Haruna, người lúc này đã rơm rớm nước mắt.

“Tớ... Tớ xin lỗi... Tớ không biết... Tớ..”

Yuko ngay lập tức rút tay ra chống lên giường, ga giường vì thế mà bị dính một vết dài của máu. Cô lấy tay sạch còn lại để lau đi những giọt nước mắt trên mặt Haruna, Yuko có cảm giác như tim cô lúc này có ngàn con dao đâm vào.

Haruna bắt đầu khóc thút thít, thật sự là rất đau, cứ như là ruột gan bị xé toạt ra ấy. Yuko không ngừng xin lỗi rồi hôn khắp mặt Haruna, mãi một lúc sau cô mới ngừng khóc.

“Tớ xin lỗi...” – Yuko lại một lần nữa xin lỗi.

“Không sao...” – Haruna khẽ nói rồi nắm tay Yuko đặt lên cửa mình cô, tỏ ý muốn tiếp tục.

“Nhưng...”

“Được mà.”

Yuko cắn răng một cái rồi hôn Haruna đầy âu yếm, một nụ hôn ngọt ngào, nhẹ nhàng, tưởng chừng như có thể làm tan chảy tất cả mọi thứ.

“Tớ yêu cậu, Haruna.” – Yuko thì thầm qua những nụ hôn.

Lần này Yuko rút kinh nghiệm, cô chỉ cho một ngón tay vào trong, khẽ di chuyển. Tay còn lại không ngừng vuốt ve để cho Haruna thư giãn, sau một lúc cô thấy lỏng mảy Haruna bắt đầu giãn ra thì mới tăng nhanh tốc độ lên. Có vẻ như Yuko đã thành công, vì Haruna bắt đầu phát ra những tiếng rên khe khẽ.

Bên trong cô ấy thật sự rất ấm, Yuko không muốn rút tay ra một tí nào, ngược lại cô còn muốn cho thêm một ngón vào nữa. Sau khi chắc chắn rằng điều đó sẽ không làm Haruna đau thì quyết định trườn thêm một ngón vào. Haruna cảm thấy sự xâm nhập bất ngờ thì hơi ưỡn người lên và thở hắt ra một cái.

“Yu...”

“Không sao đâu...” – Yuko hôn nhẹ lên trán Haruna.

Hai ngón tay Yuko ra vào liên tục và không ngừng ma sát vào vách thịt bên trong, cảm giác đau đớn sớm đã không còn, Haruna vì thế mà không ngừng phát ra tiếng rên thỏa mãn. Yuko bắt đầu tăng tốc độ lên nhanh hơn nữa, lực đạo cũng tăng lên đáng kể, bên trong Haruna dần co thắt lại.

“A! Yuko... Ừm..! Nhanh... Nhanh quá! Ừm...”

“A!!!!!!!”

Yuko đã khiến cho Haruna lên đỉnh với lần thọc mạnh và xoay ngón tay cuối cùng, một lớp dịch màu trắng bắn tung tóe lên tay Yuko, dính cả vào giường.

Haruna mệt mỏi nằm dài trên giường, nhưng có vẻ như Yuko vẫn chưa muốn dừng lại. Hai ngón tay cô vẫn chưa chịu rời khỏi người Haruna, Yuko cong chúng lại, lần mò trong đó. Cho đến khi cô chạm được một điểm đặc biệt nhô lên trong thành thịt thì cô lại tiếp tục kích thích nó bằng cách chà sát không ngừng.

“Yuko... Yuko..! Chỗ đó... Ừm...”

Haruna hai tay bấu chặt vào lưng Yuko, cảm nhận được bên dưới mình một lần nữa nhộn nhạo lên.

Yuko cúi người xuống hôn Haruna, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau tạo ra những tiếng động đầy kích thích.

“Ừm... Yuko... M-Một chút.. Nữa thôi... Yu-...” – Haruna nhắm nghiền mắt tận hưởng cơn khoái cảm Yuko mang lại, miệng không ngừng rên rỉ qua nụ hôn.

“A... Đúng r-rồi... Yuko..! A!”

Cuối cùng, Haruna cũng hét lên một tiếng thật to, cô đã đến lần thứ hai.

Haruna nhắm nghiền mắt, cả người cô rã rời, dư âm của cơn khoái cảm vẫn chưa qua đi, và có lẽ là còn lâu mới qua. Yuko khẽ rút tay ra.

“NyanNyan mệt lắm rồi phải không..?” – Giọng Yuko trở nên ấm áp cực kì.

Haruna mở hờ đôi mắt và nhẹ gạt đầu một cái. Cả người Haruna và Yuko lúc này đều phủ đầy một lớp mồ hôi, cộng với chất dịch màu trắng.

“Ngủ đi...” – Yuko khẽ cười rồi xoay người xuống nằm cạnh Haruna, âu yếm ôm cô vào lòng. – “Tớ yêu cậu.”

Haruna chìm vào giấc ngủ với một nụ cười trên môi.

“Tớ cũng vậy.”

22. Chương 22

Những tia nắng mặt trời yếu ớt đang cố gắng len lỏi qua khe cửa sổ và chiếu vào mặt Haruna, nhưng tất nhiên là cô nàng không cảm thấy hề hấn gì cả, vẫn cứ cuộn tròn người mà ngủ. Thế nhưng người nhỏ con nằm bên cạnh Haruna thì rất nhạy cảm với ánh sáng, cảm nhận được có gì đó chói chói rọi vào mặt mình, mặc dù cường độ là rất yếu, Yuko gần như lập tức nhắm mắt lại, dụi dụi mắt một chút rồi từ từ mở ra.

“Trời sáng rồi sao..?” – Yuko tự nói với chính mình.

Cô toan vươn tay ra để tóm lấy chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh nhưng cái cảm giác đau nhức từ bắp vai và bắp tay truyền xuống khiến cho cô ngay lập tức phải từ bỏ ý định đó. Một vài lọn tóc nâu mượt mà của Haruna đâm nhẹ vào má khiến Yuko hơi nhột nhột. Cô khẽ lấy ngón trỏ đẩy những ngọn tóc tinh nghịch đó ra, rồi lại xoay người nằm đối diện với Haruna. Haruna lúc này vẫn đang ngủ rất say, hơi thở phập phồng đều đặn phát ra từ chóp mũi nhẹ nhàng. Yuko lấy tay vuốt lấy gò má nàng, bất giác cô nở một nụ cười mãn nguyện pha lẫn hạnh phúc. Mọi thứ xung quanh bây giờ rất thật. Yuko có thể hét lên với thế giới rằng cô không phải là đang nằm mơ, rằng tất cả mọi chuyện đã xảy ra kia đều là sự thật.

Yuko nhin không được mà bắt đầu cười khúc khích, trông cô lúc này như một đứa trẻ nhận được món quà mà bản thân đã hằng mong bấy lâu, cứ ôm mãi lấy nó rồi cười như kẻ dở hơi. Yuko biết, tình cảm này cô

không hề đùa giỡn. Con người ai rồi cũng sẽ trở nên khác đi mà. Trong lòng Yuko bây giờ tràn ngập cảm giác yêu và được yêu.

- O0o-

Tokyo cuối cùng cũng đã vào Đông. Nhiệt độ hiển nhiên xuống thấp đáng kể, mọi người hầu như không còn mặc những bộ trang phục mỏng manh và ngắn cũn cỡn nữa mà thay vào đó là hoàn toàn khoác lên người tầng tầng lớp lớp cái loại quần áo dày cộm, điển hình nhất là chiếc áo len cổ cao. Yuko ngồi tựa người vào cửa sổ, nhâm nhi một ly rượu vang đỏ, mắt thì dán đầu đó phong cảnh ban đêm bên ngoài. Bỗng một vài giọt mưa rơi tạt vào, Yuko hơi ngẩn người một chút. Nó làm cô nhớ đến Hokkaido. Cũng đã lâu rồi cô không đến thủ phủ Hokkaido chơi, nơi đó hầu như không biết đến cái nóng là gì. Thời tiết quanh năm luôn mát mẻ và đến cuối mùa thì trở nên lạnh cóng. Nếu như Tokyo hiếm khi nào có tuyết rơi thì Hokkaido vào mùa đông luôn được bao phủ bởi một màu trắng xóa.

Ngày hôm nay thì trường nữ sinh trung học Majihabara chính thức bước vào kỳ nghỉ Đông khoảng hai tuần. Haruna đã xuất sắc vượt qua kỳ thi. Đây cũng được xem như là phần thưởng cho thành quả ôn luyện cật lực của cả Yuko và Haruna, nhưng đối với Yuko, phần thưởng lớn nhất vẫn là đêm hôm đó, cái đêm mà cô và Haruna chính thức hòa quyện vào nhau.

Nghĩ đến đây Yuko bất giác bật cười mãn nguyện. Cô hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, đồng thời cũng hít luôn một chút cái hơi nồng của ly rượu vang trên tay.

Cô hôm nay nhận được một tấm thiệp màu trắng từ ông Kojima. Không cần phải nói cũng biết đây là thiệp thông báo thời gian và địa điểm của chuyến du lịch mà Yuko muốn trong trò chơi lần đó. Chính vì thế mà Yuko bây giờ phải ngồi chờ đợi vô vị như vậy, nếu không thì cô đã qua nhà bácm Haruna lâu rồi.

Tiếng gõ cửa của người quản gia kéo Yuko thoát khỏi mớ suy nghĩ vẩn vơ của mình.

“Xin phép cô chủ.” – Người quản gia cung kính nói một câu rồi nhẹ nhàng mở cửa.

“Có chuyện gì?”

“Người của dòng họ Kojima đã đến, bây giờ đang ở dưới sảnh đợi cô chủ ạ.”

“Được rồi.” – Yuko nói rồi phẩy tay ra hiệu cho người quản gia lui ra, đồng thời uống hết một ngụm lớn số rượu còn sót lại trong ly.

Dòng họ Kojima quả thật là làm chuyện gì cũng kỹ càng chu đáo. Cho người đến tận nhà đón Yuko ra ngoài cảng tàu, rồi lại cho cô ngồi lên hẳn một chiếc du thuyền hạng nhất. Về phần vì sao lại ra cảng và lên du thuyền, đơn giản là vì địa điểm cho chuyến du lịch của họ chính là một hòn đảo tuyệt đẹp thuộc sở hữu của dòng họ Kojima.

Khi Yuko đến nơi đã thấy có vài người ở đó đợi sẵn, có vẻ như cô là người đến đây cuối cùng thì phải. Yuko xuống xe, đảo mắt nhìn một lượt. Xem nào, NyanNyan đáng yêu của cô, con nhóc Jurina, ừm, Sae? Và thêm một cặp nữ nhân nào đó nữa?

“Chuyện gì thế này? Không phải chỉ có tôi và Haruna thôi sao?” – Yuko quay đầu khó hiểu hỏi đám vệ sĩ.

“Cái này thì...”

“Mọi người mau lên tàu nào, nếu không chúng ta sẽ trễ giờ khởi hành mất.” – Một người con gái dáng cao ráo đang cầm loa đứng trên boong tàu nói vọng xuống với đám Yuko.

“Này! Giải thích cho bọn tôi đã chứ!” – Cặp nữ nhân kia thoát khỏi cái ôm sến súa của nhau, lộ rõ vẻ khó chịu ngược mặt lên chất vấn.

“Mọi người lên tàu trước đã, rồi đích thân tôi sẽ giải thích mọi chuyện. Nào, thời gian là vàng bạc mà.”

Cô gái cao ráo nở một nụ cười ma mãnh và từ từ bước lên phía trước, bấy giờ mọi người mới nhận ra đó chính là Mariko.

“Chị Mariko?” – Jurina ngạc nhiên lên tiếng. – “Sao chị cũng ở đây?”

“Chị thay mặt cha tổ chức chuyến du lịch này cho mọi người mà.” – Mariko nháy mắt một cái rồi xoay người đi vào trong.

Mọi người bên dưới mặc dù ngán ngẩm hay bực bội gì thì cũng từng bước từng bước đi lên tàu. Dòng họ Kojima sao nhiều chiêu trò quái quỷ thế không biết.

“NyanNyan~” – Cái giọng eo éo đáng ghét của Yuko bắt đầu vang lên. Haruna đi đằng trước chỉ biết thở dài không quan tâm.

“NyanNyan sao vẫn lạnh lùng quá vậy a? Không nhớ tí sao?”

Yuko cười tí mắt ôm chăm lấy Haruna từ đằng sau. A~ Cô nhớ cái cảm giác này chết đi được. Mặc dù chỉ vừa mới không gặp nhau có một chút.

“Cậu giữ ý tứ một chút đi được không? Ở đây nhiều người lắm đó!”

“NyanNyan lại tsun-tsun nữa rồi.” – Yuko bửu môi, ngay lập tức cô nhận được ánh mắt sắc bén dọa người của Haruna, thế là sóc nhỏ đành phải ngậm miệng lại.

Sau khi mọi người đã ngồi ổn định trên toa sảnh của tàu, Mariko mới từ tốn đi ra, không quên kêu phục vụ đem lên cho những vị khách của mình một ly rượu làm ấm người.

“Được rồi, tôi biết rằng mọi người vẫn đang ám ức vì không hiểu chuyện gì xảy ra. Vậy nên tôi sẽ giải thích ngắn gọn một chút.”

“Cô tốt nhất nên như vậy.” – Cô gái với mái tóc nâu sậm liếc mắt nhìn Mariko, không có vẻ gì là thân thiện.

“Tomochin bình tĩnh nào~” – Một chất giọng ngọt ngào đến thấu xương vang lên bởi cô gái ngồi cạnh.

Yuko chỉ đảo mắt nhìn một chút rồi lại hướng tầm mắt sang NyanNyan của cô. Cô cũng muốn được Haruna dỗ như thế. Haruna nói không nhanh cho lắm, vì vậy mà chất giọng cũng bị kéo dài ra, tông giọng không quá cao, cũng không quá thấp, có thể với miêu tả này thì mọi người sẽ nghĩ rằng giọng nói của Haruna không có gì hấp dẫn, thậm chí là còn gây buồn ngủ với người nghe. Nhưng không, giọng nói nàng thật sự rất đáng yêu, cứ như là con nít tập nói ấy. Và Yuko thì hiển nhiên chết mê chết mệt chất giọng này.

“Trước tiên thì tôi sẽ điểm lại phần thưởng mà các vị muốn lúc ấy. Tất cả mọi người có mặt ở đây đều nói rằng muốn có một chuyến du lịch đúng không? Chỉ có một mình Miyazawa-san là chỉ rõ địa điểm cụ thể, còn lại đều không có nhắc tới.” – Mariko cầm ly rượu trên tay ôn tồn nói, phong thái trông rất trang nhã. – “Tuy nhiên, tất cả các vị đều không có ý kiến rằng chuyến đi của mình giới hạn trong bao nhiêu người.”

Khi lời nói của Mariko vừa dứt, gần như là ngay lập tức mọi người trở mắt lên nhìn. Quả thật là như vậy.

“Chết tiệt.” – Sae nghiêng răng chửi thầm trong lòng. Cô là cô đã lên sẵn kế hoạch vui chơi tưng bừng trên đảo cùng với dàn harem bí mật của mình, chỉ vì một chút sơ suất mà bây giờ tan bành hết. Nhìn xem, ai cũng có đôi có cặp, chỉ có cô và con nhóc Jurina là lẻ loi. Không lẽ bắt cô hú hí với con nhóc đó sao!!?

“Nhưng tôi nghĩ như vậy cũng có cái hay của nó. Người ta thường nói càng đông càng vui mà.”

“Vả lại chúng tôi cũng đã chuẩn bị một vài trò chơi tiêu khiển cho các vị rồi, cứ thoải mái tận hưởng chuyến đi của mình là được.” – Khi nói câu này ra thì mặt Mariko trông nham hiểm cực kì.

“Lại mấy trò chơi quái quỷ đó nữa sao?” – Jurina nhăn mặt.

“Sẽ không, sẽ không đâu.” – Mariko bật cười. – “Mọi người sẽ biết sớm thôi. Còn bây giờ thì theo tôi đến phòng ăn nào, bữa ăn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đây.”

Yuko nắm tay Haruna đầy âu yếm bước đi. Phía trước cô là con nhóc Jurina và Mariko. Yuko nhìn Jurina rồi lại nhìn Mariko, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu. Trên đời này có rất nhiều thứ chúng ta không biết đến, nhưng những thứ mà chúng ta không được phép biết đến thì càng có nhiều hơn.

23. Chương 23

Sau khi đi dọc hành lang một lúc thì cuối cùng cả bọn Yuko cũng đến phòng ăn. Thật sự mà nói, chẳng ai nghĩ được rằng lại có một phòng ăn như thế ở trên tàu. Một dãy các bàn tiệc buffet được xếp thành hình chữ U, mỗi bàn mang một phong cách ẩm thực khác nhau. Ngoài ra còn có một dàn nhạc công du dương đang không ngừng kéo đàn ở giữa phòng, Yuko không biết là để phô trương hay là để tạo thêm cảm giác ngon miệng nữa.

“Mọi người cứ tự nhiên nhé.” – Mariko đến bàn buffet, tự mình mở đầu bữa tối trước.

Theo như lời Mariko nói thì để đến được hòn đảo đó cũng phải mất một đêm đi tàu, nhưng vì Kojima gia đã chu đáo sắp xếp từng phòng riêng cho mỗi người rồi nên cứ yên tâm mà nghỉ ngơi.

Cặp đôi WTomo là hai người đầu tiên theo sau Mariko cầm đĩa gấp thức ăn, có vẻ như họ lúc nào cũng dính lấy nhau thì phải.

“Ăn thôi nào NyanNyan.”

“Nee Yuko, cậu lúc nào cũng như vậy sao?” – Haruna nhíu mày lại nhìn Yuko đang luôn tay gấp thức ăn vào đĩa của mình, cái đĩa từ trắng tinh đang dần chất đầy bởi đủ loại thức ăn hảo hạng khác nhau, có vẻ như Yuko muốn lấp đầy cho đến khi không thấy khoảng trống nào từ cái đĩa nữa mới thôi.

“Hm? Có gì sao?”

“Cậu chia ra hai ba đĩa khác nhau không được sao? Chát một đồng như vậy thật tội nghiệp những loại thức ăn hảo hạng này đó!”

“Tớ quen rồi~” – Yuko chu môi phụng phịu, cầm muống lên để bên khóe miệng.

“Không dễ thương gì hết đâu.”

Haruna phì cười gõ nhẹ vào đầu Yuko một cái rồi xoay lưng ra bàn ngồi.

Vừa mới an tọa thì bỗng cô nghe một tiếng xoảng cực lớn, lập tức cả phòng ăn quay lại nhìn về phía tiếng động phát ra. Là Yuko.

“A, thật xin lỗi, tôi lỡ tay.”

Cô ngẩng đầu lên cười trừ, bản thân thì đứng dậy lấy khăn tay lau sạch vết bẩn dính trên người. Một loạt các nhân viên phục vụ lập tức chạy đến dọn sạch cái đĩa bị vỡ và thức ăn rơi rớt xung quanh. Còn Haruna thì vụt ngay đến bên cạnh Yuko. Theo sau là người bằng hữu tốt Sae.

“Cậu có sao không Yuko?” – Haruna lo lắng hỏi, đồng thời tự mình lấy khăn ra lau cho nàng.

Yuko khẽ mấp máy môi, bộ dáng như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Cô thẫn thờ cuối xuống nhìn về phía tay phải của mình, chính xác là về phía phần cổ tay. Khẽ xoay cổ tay một chút, lập tức cảm giác ê buốt kích thích toàn bộ thần kinh của cô. Yuko nhăn mặt khẽ rên một cái.

“Cậu sao vậy?” – Sae ở bên cạnh cũng lo lắng không thôi.

“Không có gì đâu...” – Yuko lắc đầu. – “Tớ hơi mệt, tớ về phòng trước...”

Haruna chỉ biết bất lực lặng yên đứng nhìn bóng dáng Yuko dần rời khỏi phòng ăn, cô cúi đầu xuống thở dài. Cô cảm giác cổ họng mình như có gì đó nghẹn lại, không thể nuốt xuống, cũng không thể nhổ ra, khó chịu cực kì. Bữa ăn tối cũng không còn ngon miệng gì nữa.

Vì tình cảm dành cho Yuko đã khác nên vị trí của Yuko trong lòng Haruna cũng trở nên khác đi. Không còn là Yuko giàu có tự trọng cao nữa, cũng không còn là Yuko biến thái trắng hoa, mà là Yuko – người yêu của Haruna.

Nàng đã quen với việc được Yuko bảo bọc, vậy nên khi nhìn thấy Yuko như thế, Haruna bỗng cảm thấy bản thân trở nên rất nhỏ bé, chẳng thể làm được gì cả.

Mariko từ đầu đến giờ vẫn chỉ im lặng đứng dựa vào tường quan sát mọi chuyện, đều đều hớp từng ngụm rượu, ánh mắt tựa hồ không chút cảm xúc.

Trời cuối cùng cũng đã tối hẳn, mọi người đều trở về phòng ngủ của mình. Haruna thả người nằm xuống chiếc giường mềm mại, trần trọc mãi vẫn không chợp mắt được. Cô biết mình đang nghĩ gì, cô biết. Haruna thở dài ngồi dậy, lật tấm chăn trên người ra, vớ lấy áo khoác rồi bước ra ngoài.

Phòng của Haruna cách cửa Yuko hai phòng. Nàng gõ cửa, một lần, hai lần, rồi nhiều lần khác nữa vẫn không thấy hồi âm. Cố gắng mở thì không được, vì cửa vốn đã bị khóa rồi. Haruna lo lắng nhìn xung quanh, hành lang được thắp sáng bởi ánh đèn vàng vàng, nhưng cô lại cảm thấy tối tăm cực kì.

Con tàu này khá lớn, vậy nên việc đi lại loang quanh để tìm kiếm thật không dễ dàng gì. Haruna đi hết hành lang này đến hành lang khác, vẫn không thấy Yuko đâu. Hỏi những người xung quanh cũng chẳng thu được gì. Vì giờ này họ vốn đã ở yên trong phòng ngủ rồi. Haruna cứ thế vô thức bước đi, và bước chân cô dẫn đến boong tàu lúc nào không hay.

Màn đêm đen thẫm thẫm được thắp sáng bởi ánh trăng và vô vàn vì sao lấp lánh, một dáng người nhỏ bé như ẩn như hiện đang đứng bên thành tàu, thoạt trông có vẻ khá cô đơn.

Gió đêm lạnh lẽo từng đợt rồi từng đợt thổi vào khuôn mặt thanh tú của Yuko, khiến cho cô đôi lúc rùng mình nhẹ một cái. Yuko không biết mình đã đứng ở đây bao lâu nữa, chỉ biết là cô đã ngắm cảnh sóng biển vỗ ồ ạt vào tàu nhiều lần lắm rồi. Thở dài, cô không muốn trở về phòng. Yuko miên man suy nghĩ thì bỗng có một vòng tay ấm áp luồn từ sau sang trước ôm cô lại. Thoạt đầu có hơi giật mình, nhưng Yuko biết mùi hương quen thuộc này, vậy nên cô đã rất nhanh chóng thoải mái dựa vào vòng tay đó.

“Sao lại ở đây?” – Yuko nhắm mắt hỏi.

“Câu đó tớ hỏi cậu mới đúng.” – Haruna tựa đầu vào vai Yuko khẽ nói.

“Chỉ là muốn ra đây một chút thôi.”

“Cậu đừng giấu tớ nữa. Có chuyện gì không thể nói với tớ được sao?”

Haruna giật dỗi cắn vào vành tai Yuko, đồng thời cũng siết chặt cái ôm hơn.

“Cậu đôi lúc trở thành một NyanNyan dịu dàng mà tớ không biết đó.”

“Cậu muốn nói gì đây?”

Yuko cười hì hì tỏ vẻ vô tội, sau đó lại thoáng thẫn thờ. Cô một lần nữa nhìn vào cổ tay mình, về mặt thị giác, nó vẫn bình thường. Nhưng cô biết, nó đang gặp một vấn đề rất nghiêm trọng.

“Nee NyanNyan, về buổi tối hôm đó, cậu không thắc mắc một chút nào sao?” – Yuko như thể tự nói với chính mình.

“Có chứ.” – Haruna thoáng run rẩy. – “Chỉ là... Tớ sợ.”

“Đồ ngốc này, người sợ đáng lẽ ra phải là tớ chứ!”

“Thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

“... Đáng lẽ là tớ đã thua cuộc lúc đó rồi, vào cái giây phút mà không còn đường chạy nào nữa. Nhưng mà... Tớ không biết vì sao lúc ấy Mariko lại xuất hiện, rất đúng lúc. Cô ta đã cứu tớ. Ừ thì là thoát khỏi thuốc gây ngủ. Nhưng mà cổ tay của tớ vẫn bị đè gãy.” – Kể đến đây giọng nói của Yuko có chút mỉa mai. – “Tớ không hiểu. Mariko mặc dù không đối đầu với tớ ra mặt, nhưng tớ cũng cảm nhận được giữa tớ và cô ấy có một bức tường. Vậy thì vì sao?”

Yuko im lặng một chút, cô nép người mình vào lòng Haruna sâu hơn.

“Là vì Jurina. Mariko biết tớ và Jurina đang đối đầu với nhau. Vì cậu đó.” – Yuko giật dỗi. – “Và chị ta muốn cuộc đối đầu này càng căng thẳng càng tốt. Còn lý do vì sao Mariko lại làm thế với Jurina thì tớ không biết.”

“Tớ xin lỗi... Là do tớ...” – Haruna siết chặt cái ôm, khẽ vuốt ve cổ tay của Yuko.

“Ngốc. Không phải do cậu mà. NyanNyan như vậy tớ không quen chút nào.” – Yuko cười rồi xoay người lại, hai tay áp lấy mặt Haruna. Haruna có thể nhìn thấy rất rõ hình ảnh phản chiếu của mình trên đôi mắt trong veo của Yuko.

“Cậu biết không? Lúc đầu tớ có cảm tình với cậu vì thế tớ mới ở bên cậu, đùa giỡn với cậu. Nhưng bây giờ tớ muốn ở bên cậu vì tớ yêu cậu.”

Giọng nói thanh mỏng của Yuko vang lên trong màn đêm tĩnh lặng. Tựa như một bài ca du dương nhịp nhàng đi vào tai Haruna.

“Vậy nên dù tớ có bị gì đi nữa, chỉ cần điều đó là vì cậu, tớ cũng chấp nhận.”

“Yuko ngốc quá đi...” – Giọng Haruna hơi lạc đi, khóe mắt cũng đã hơi ẩm ướt.

“A, NyanNyan khóc thiệt đó hả?” – Yuko vờ ra vẻ kinh ngạc.

“Cậu kì quá đi!”

Haruna thẹn thùng đập vào vai Yuko, hai người cứ thế đùa giỡn qua lại một hồi.

“Về phòng thôi, tớ buồn ngủ rồi.” – Haruna nắm tay Yuko nhẹ nhàng kéo đi.

“Về phòng ai? Phòng tớ hay cậu?” – Yuko cố tình nói câu này với chất giọng mờ ám.

“Ai về phòng này.”

“Vậy thì quyết định qua phòng NyanNyan đi!” – Yuko mặc kệ thái độ của Haruna, cô cười tít mắt ôm lấy Haruna từ phía sau, dán sát vào lưng Haruna hết sức có thể. – “Tớ nhớ cảm giác hôm đó quá~”

“Oshima Yuko!!!”

24. Chương 24

Cốc, cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa cứ thế liên tục vang lên khiến cho cả Yuko và Haruna đều khó chịu dứt ra khỏi giấc mộng đẹp của mình.

“Có chuyện gì thế?” – Yuko lười nhác hỏi. Giọng nói lộ rõ vẻ không vui.

“Thứ lỗi, tàu đã cập đảo rồi ạ, tôi đến để thông báo cho Kojima-sama chuẩn bị sẵn sàng hành lý.”

Nói rồi người quản gia nhanh chóng di chuyển sang phòng bên cạnh tiếp tục công việc nhắc nhở của mình.

Yuko mắt nhắm mắt mở vớ lấy chiếc di động bên tủ giường, 5h33 sáng. Còn quá sớm. Yuko tưởng chừng như bản thân chỉ vừa mới chợp mắt là đã ngay lập tức bị đánh thức, bên cạnh Haruna cũng chẳng khá gì hơn. Cô nàng thậm chí còn không quan tâm đến lời người quản gia, vùi đầu vào trong chăn tiếp tục giấc ngủ.

“Nee NyanNyan, dậy thôi, đến nơi rồi.”

“Buồn ngủ lắm...” – Haruna lười biếng đáp lại.

“Cậu không xuống là tàu sẽ chở ngược cậu về đó.”

Yuko vừa lay cô bạn gái của mình vừa cố gắng chống người ngồi dậy. Phải đỡ cả thân người nặng trĩu của mình chỉ với một cánh tay trái, thật sự rất khó khăn. Cô hết sức cẩn thận trong mọi cử động, nếu không việc hồi phục lại sẽ là rất nhỏ.

“NyanNyan ngoan nào, dậy đi thôi.” – Yuko cúi thấp đầu xuống gần bên lỗ tai của Haruna, ôn nhu hôn lên đó một nụ hôn. Cô cứ thế gọi mãi cho đến khi nào Haruna chịu dậy thì thôi.

“Agh!” – Cô mè nheo giận dỗi đá tằm chăn đang đắp trên người ra, miệng không ngừng lầu bầu.

Yuko chỉ biết cười trừ nhìn nàng mèo của mình đóng sập cửa phòng tắm lại. Cũng phải thôi, hôm qua cả hai người đã làm một trận điên cuồng ngay khi vừa về đến phòng mà.

- O0o-

Gió đông lạnh lẽo thổi từng đợt mạnh mẽ, dội vào da thịt lạnh cắt. Bầu trời bị phủ bởi một màu xanh sẫm, thậm chí vẫn còn chưa thấy được tia nắng mặt trời ấm áp nào. Yuko và Haruna nắm chặt tay nhau, khăn quàng cổ liên tục bay phấp phới dưới cơn gió ác nghiệt. Lạnh đến nỗi cả hai người họ chẳng còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

“Mọi người mau vào nhà cho ấm nào!” – Mariko trông có vẻ cũng khá khổ sở với cái thời tiết này. Cô cố hết sức nói lên thành tiếng, đầu đó trong giọng nói là những cơn run rẩy lập cập.

Mọi người theo sau Mariko bước vào nhà. Mà cái nơi Mariko gọi là nhà đó thật chất là một ngôi biệt thự được xây theo kiểu phương Tây. Phía sân sau được bao bọc bởi một hàng rào trắng tinh, Yuko quan sát thấy có một vài cành củi khô bị gió thổi bay vào, có lẽ nơi này được dùng để đốt lửa trại sưởi ấm và dành cho những hoạt động ngoài trời, thế nhưng với cái tiết trời như thế thì thôi rồi. Ngoài ra ở đó còn có một vài chiếc ghế dài cùng với những ngọn ô che nắng, chắc là chúng được sử dụng vào mùa hè. Nếu không muốn xuống tắm biển thì có thể ngồi thư giãn trên này, tận hưởng khung cảnh tuyệt đẹp trước mặt cùng với một ly nước hoa quả. Yuko lại một lần nữa thở dài. Vì sao mùa Đông lại kéo nhau đến đảo chơi chứ?

“Ngoài trời lạnh thật đấy.” – Sae không ngừng chà sát hai tay vào nhau để tăng nhiệt độ cơ thể lên một chút.

“Đây là chìa khóa phòng của mỗi người. Bây giờ mọi người có thể về phòng ngủ tiếp hoặc là vào phòng ăn uống một vài ly rượu cho ấm người.” – Mariko chậm rãi giải thích trong khi người quản gia phát chìa khóa cho từng người.

“Chúng ta chỉ cần một chìa thôi cậu nhỉ?”

Yuko cười gian manh. Thế nhưng nụ cười ấy ngay lập tức tắt hẳn khi bị Haruna quăng thẳng một chữ phủ vào mặt.

“Tớ buồn ngủ lắm. Cậu liệu hồn mà đừng có làm phiền tớ.” – Nói xong còn không quên tặng cho Yuko một cái liếc mắt đầy đe dọa.

- O0o-

Sae thả mình lên chiếc giường mềm mại, thậm chí sẽ đánh một giấc thật ngon, sau đó rủ Yuko cùng nhau vui vẻ. Cô nàng mỉm cười hài lòng với những gì mình đã vạch ra, liền lập tức nhắm mắt ngủ.

Sae lăn qua, rồi lăn lại, rồi lại lăn qua.

Cái hành động này lặp đi lặp lại mãi, cho đến khi cơ thể mệt mỏi, Sae vẫn là không ngủ được.

“Chết tiệt!” – Cô chửi thề trong miệng.

Sae giận dỗi bước xuống giường, định bụng sẽ uống một ngụm rượu làm ấm người. Nếu không ngủ được thì thư giãn bằng việc này cũng không tệ.

Men theo dây hành lang dài treo đầy những bức họa được vẽ cầu kì trên tường, Sae tiến thẳng xuống tầng trệt. Trong khi đang ngắm nghĩ xem sẽ uống loại rượu nào thì bỗng cô giật mình bởi những tiếng nói phát ra từ trong bếp. Sae đứng thững người lại, cách cửa phòng bếp chỉ còn hai bước chân. Không phải là vì cô tò mò nhiều sự, chỉ là hai tiếng nói này rất quen, mà quan trọng hơn là dường như họ đang nói gì đó, liên quan đến Haruna, và Yuko.

“Vì sao lại thế?” – Một giọng nữ vang lên, mang theo vài phần buồn bực.

“Ý em là gì đây?”

“Vì sao những điều em muốn đều không có được?”

Sau đó là một khoảng lặng ngắn, dường như người kia không có hứng thú trả lời câu hỏi của cô gái trẻ.

“Thôi nào! Marichan! Chị biết em đang nói đến điều gì mà!”

Marichan? – Sae thoáng mở to mắt. Đừng nói là...

“Ý em là đang nói đến Kojima-san?”

Mariko nhướng một bên mày lên nhìn Jurina, vẫn là ánh nhìn không gọn sóng đó. Thế nhưng chưa một lần con bé nhìn thấu được cái suy nghĩ giấu bên trong ấy.

“Muốn điều gì thì phải gắng sức mà giành lấy chứ.”

“Em có!”

“Nhưng có những thứ dù có gắng đến mấy cũng không lấy được đâu.” – Mariko dường như chỉ chờ có thể để thốt ra câu nói này. Giọng nói pha lẫn một chút mỉa mai.

“Ý chị là sao!”

“Kojima-san căn bản không thuộc về em. Em vẫn không hiểu ra sao?”

Mariko nghiêng rằng. Chính bản thân cô cũng không biết mình bực tức vì điều gì.

“Em vì điều gì mà vẫn cứ đuổi theo những thứ vốn dĩ không thuộc về mình cơ chứ!”

Jurina cũng mất bình tĩnh nhìn Mariko, con bé không chấp nhận câu nói này. Ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo đi.

“Em vẫn chưa chịu từ bỏ chuyện này đúng không?” – Mariko vô cảm nhìn đứa em gái bướng bỉnh của mình. Lúc này cô có cảm giác hận người con gái đó đến thấu xương.

“Được. Vậy thì hãy để định mệnh quyết định đi.”

Cô buông thông một câu rồi tiến thẳng ra khỏi phòng bếp. Khoảng khắc khi chạm mắt với Sae đang đứng như trời trồng bên ngoài, Mariko có hơi bất ngờ một chút. Nhưng rồi cô cũng rất nhanh lấy lại vẻ tự tin thường ngày, nở một nụ cười nửa miệng với Sae.

- O0o-

“NyanNyan!!!” – Yuko như một con sóc thấy Haruna như thấy hạt dẻ, hai mắt sáng như đèn ô tô, vòng tay dang rộng sẵn sàng ôm đến những nơi cần ôm.

“Đi ra!”

“NyanNyan...”

Yuko mếu máo ngồi thụp xuống sàn nhìn bóng lưng lạnh lùng của Haruna dần đi khuất. Người ngoài nhìn vào thì không thể phủ nhận rằng Yuko bây giờ đang rất đáng thương.

“Yuko.” – Sae từ đằng xa bước đến vỗ vai cô.

“Hm?”

“Bộ dáng cậu bây giờ trông tức cười lắm đó, đứng dậy đi.”

Sóc bủ môi một cái rồi cũng từ từ đứng dậy. Sau đó còn cố sức rướn người lên để khoác vai Sae. Bộ dáng Yuko lúc này trông còn buồn cười hơn.

“Đi nào Sae-chan! Đi quây với tớ nào!”

“Hình như là tớ hỏi qua câu này rồi nhưng mà tớ vẫn muốn hỏi lại một lần nữa.” – Sae gỡ cánh tay của Yuko trên vai mình ra. – “Từ khi nào mà cậu lại trở thành như thế vậy?”

“Ý cậu là sao?”

“Nè, cậu thực sự, thực sự yêu Kojima-san sao?”

“Ừm! Yêu rất nhiều!”

Yuko trả lời với nụ cười tươi rất tươi trên môi, một nụ cười toàn vẹn.

Sae nhìn bộ mặt mãn nguyện của cô bạn nhỏ mà bất giác phải phì cười. Cô khẽ cốc đầu Yuko một cái nhưng rồi rất nhanh xoa lại chỗ vừa cốc.

“Đây có được gọi là một kiểu định mệnh không?”

“Cậu lại muốn nói gì nữa thế?” – Yuko nhăn hàng lông mày dài của mình. Sae không phải lúc nào cũng nói huych toẹt ra sao? Hôm nay làm cái gì mà vòng vo mãi?

“A, không có gì đâu. Ra ngoài sân sau chơi thôi. Tớ phát hiện ra trò này hay lắm!”

Sae giở nụ cười tươi nằng động của mình, lôi Yuko đi xềnh xệch.

- O0o-

Trời cuối cùng cũng tối dần, nhiệt độ bên ngoài lại lần nữa hạ xuống. Yuko và Sae mang theo cái rét lạnh cắt da thịt mà chạy thẳng vào biệt thự. Mùi thức ăn thơm phức lập tức tràn vào sóng mũi, kích thích mọi thần kinh giác quan. Yuko và Sae không hẹn mà cùng nhau tiến vào phòng ăn.

“A, thật đúng lúc. Bữa tối vừa mới được dọn lên. Mời hai vị dùng bữa.” – Một người giúp việc cung kính cười nói với Yuko. Sau đó nhanh nhẹn di chuyển lên tầng phòng ngủ gọi mọi người xuống ăn tối.

Yuko thích thú ngồi vào bàn, gấp cho mình một miếng thịt bò thơm phức được làm chín tái. Thầm nghĩ cả buổi sáng hôm nay mình không làm phiền Haruna thì lát nữa chắc Haruna cũng sẽ không cự tuyệt mình đâu nhỉ? Yuko mỉm cười đắc chí.

Lần lượt từng người cũng đã có mặt đầy đủ trên bàn ăn. Thế nhưng Yuko lại thấy bồn chồn không yên.

“NyanNyan đâu!?”

Người giúp việc khi này nghe thấy thế liền run rẩy nói: “T-Tôi gọi mãi nhưng cũng không thấy tiểu thư trả lời, không biết có phải ngủ thiếp đi rồi không...”

“Để tôi đi kiểm tra.” – Mariko một mực im lặng bỗng bất ngờ lên tiếng. Không đợi người khác phản ứng đã sải chân bước lên trên lầu.

Sae lập tức cảm thấy một nguồn điện chạy dọc sóng lưng. Trên trán cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Chưa đầy năm phút sau, Mariko bộ dáng vội vã chạy xuống phòng ăn, nét mặt thể hiện rõ sự lo lắng.

“Không thấy Kojima-san ở trong phòng!”

Yuko như người điên đứng bật dậy khỏi bàn ăn, mắt bình tĩnh lao ra khỏi căn biệt thự. Thậm chí ngoài trời cũng đang bắt đầu trở gió mà bóng dáng nhỏ con ấy chẳng thềm khoác lấy bên mình một chiếc áo khoác. Mặc cho Sae có gọi tên mình bao nhiêu lần Yuko cũng không nghe thấy.

Bất lực, Sae đành lao ra khỏi biệt thự theo Yuko.

Jurina mặc dù phản ứng có chậm hơn một nhịp nhưng cũng nhanh chóng chạy theo sau Yuko và Sae.

Phòng ăn bây giờ trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ. Một nụ cười khê nở trên môi Mariko, nhẹ đến nỗi tưởng chừng như không có.

“Trò chơi định mệnh bắt đầu.”

25. Chương 25

“Yuko! Cậu chạy đâu rồi!? Yuko!!!”

Sae điên cuồng hét lên trong vô vọng. Cô đủ tỉnh táo để nhận biết chuyện gì đang xảy ra. Mariko và Jurina nói với nhau một vài câu gì đó liên quan đến Haruna, và rồi bây giờ thì xảy ra chuyện như vậy đây. Kể ngốc cũng biết chắc chắn rằng mọi việc không đơn giản như những gì ta đang thấy. Thế nhưng cô chưa kịp nói những gì mình biết cho Yuko thì cô nàng sóc nhỏ đó đã chạy biến đi đâu mất rồi.

Sae chậm dần bước chân lại, cô lấy hai tay chống lấy đầu gối thở dốc. Trời bây giờ đã tối đen, Sae ngoài chân tay mình ra thì chẳng thể nào nhìn thấy được những gì xung quanh nữa. Ánh đèn flash của điện thoại rất sáng, nhưng so với không gian rộng lớn của khu rừng bao quanh hòn đảo này thì chỉ càng khiến cho bóng đêm trở nên đáng sợ hơn mà thôi. Những cơn gió lạnh buổi đêm vẫn liên tục thổi vào người, mặc dù cô đã mặc hai ba lớp áo rồi nhưng vẫn không tránh khỏi cái rừng mình.

Yuko kỳ thực cũng không phải quẫn trí đến mức mù quáng. Cô cũng đã chạy quanh khu vực gần biệt thự xem có Haruna ở đó không rồi mới cẩn mồi chạy vào rừng tìm kiếm. Nhưng điểm trừ duy nhất cho sự mất bình tĩnh của cô chính là việc không đem theo gì bên mình ngoài chiếc di động đời mới nhất. Nhờ vào cái ánh sáng chói mắt của điện thoại, Yuko run cầm cập vượt qua hết cây đại thụ này đến cây đại thụ khác. Cô cố gắng không để cho bản thân mất đi ý thức, cố giữ nhiệt độ cơ thể không xuống quá thấp, nhưng đồng thời cũng không được khiến bản thân mất sức quá nhiều.

Lúc này trong tòa biệt thự, một thân ảnh cao ráo đang dựa người vào ô cửa sổ bên ngoài phòng khách, thăm đắc chí với những gì mình đã vạch ra. Trừ việc có thêm Sae tham gia vào cuộc đuổi bắt này.

Mariko nhâm nhi cái thứ chất lỏng màu đỏ nồng đậm trong chiếc ly thủy tinh đế cao, nhàn nhã ngắm nhìn một điểm xa xôi nào đó bên ngoài. Thế nhưng bỗng nhiên trực giác Mariko cho biết có gì đó không ổn, cô dời tầm mắt của mình lên trên bầu trời. Một màu đỏ không chói nhưng không hiểu sao lại khiến cho mắt Mariko đau nhức cực kì. Cứ thế này thì chắc chắn trời sẽ mưa nhanh thôi.

Mariko hơi cắn răng, bỏ ly rượu lại trên bàn, xoay người cầm áo khoác bước ra khỏi tòa biệt thự.

Có cảm giác rằng Mariko thông thuộc con đường mòn dẫn vào rừng còn hơn là con đường quen thuộc dẫn về nhà. Cô thong thả bước đi dưới cái ánh sáng của đèn flash. Độ chùng vài trăm mét, Mariko đã đến được nơi mình cần. Trước mặt cô lúc này là một ngôi nhà nhỏ, được xây qua loa bằng gỗ nhưng lại đặc biệt chắc chắn. Ngôi nhà này là do hôm nay cô đặc biệt nhờ thuộc hạ của mình xây cho. Mariko gõ cửa hai cái rồi bước vào.

“Tôi vào nhé, Haruna.”

Bên trong ngôi nhà chỉ trừ cái lò sưởi ở giữa thì cũng chẳng còn gì cả. Vậy nên mới nói ngôi nhà này rất nhỏ. Haruna đang ngồi bủi mồi buồn chán hươ tay trước đồng lửa sưởi ấm.

“Shinoda-san.”

“Gọi là Mariko được rồi.” – Mariko thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Haruna.

“VẬY... Chị Mariko. Rốt cuộc thì em phải ở đây cho đến bao lâu nữa?”

Mariko im lặng nhìn Haruna một lúc, rồi cúi đầu xuống nhìn ngọn lửa phập phùng cháy dưới tay.

“Trò chơi đã bắt đầu rồi. Chỉ là tôi không biết ai sẽ đến đây đầu tiên, và trong bao lâu thời gian thôi.” – Cô nói. – “Thật xin lỗi vì đã để em chịu thiệt thòi như vậy.”

Mariko từ đầu đến giờ vẫn một mực giữ cái vẻ mặt lạnh băng không cảm xúc. Nếu như không cất tiếng ra nói chuyện thì Haruna thực sự sẽ nghĩ người ngồi kế bên mình lúc này quả thật là một con rối.

“Nè, vì sao chị lại làm vậy?”

“Ý em là gì?” – Mariko hỏi ngược lại, cô cố tình tăng âm giọng phía cuối câu lên.

“Vì sao chị lại mất công làm ra chuyện này? Lúc đầu em nghĩ là do chị muốn hành hạ Yuko, nhưng vì Jurina cũng tham gia vào chuyện này cho nên...”

“Em cũng thật là thẳng thắn đó. Nghĩ gì nói ra hết à?” – Mariko nhếch khóe miệng lên cười.

“Không phải là do tôi muốn giúp em sao? Tôi biết em và Yuko có tình cảm với nhau, nhưng nhóc Jurina thì cứ ngoan cố chen giữa hai người. Tôi làm vậy là để cho nhóc Jurina tự nguyện mà rút lui thôi.”

“Thật chỉ đơn giản vậy sao?”

“Có đôi lúc tôi không biết em là gốc thật hay đang giả gốc nữa.” – Mariko vuốt cằm, vẻ đăm chiêu nói. – “Vậy nên để cẩn thận thì bây giờ tôi chỉ nói cho em biết vậy thôi.”

Vừa dứt lời thì Mariko cũng phải người đứng dậy, cô nghe tiếng gió đang rít gào ngoài kia mà có chút rùng mình, bất giác cô nắm chặt chiếc áo khoác trên người hơn.

“Tôi về đây. Nhớ rằng em phải ở yên ở đây đó. Nếu là yêu thật thì tôi tin chắc Yuko cũng sẽ tìm đến đây được thôi.”

“Mariko...” – Haruna chỉ kịp thốt lên như thế và rồi nhìn bóng dáng Mariko khuất sau cánh cửa. Gió lạnh bên ngoài nhân lúc cửa hé mở ra một khoảng liên tục vào tới tấp khiến cho ngọn lửa ấm trong phòng một phen rung lắc dữ dội, nhưng rồi cũng dần ổn định trở lại và tiếp tục cháy âm ỉ. Haruna cũng nhiều lúc không đồng ý bản thân mình là ngốc. Cô ngờ chứ không ngốc, mà dù có ngốc thật thì cũng không phải đến mức đại ngốc. Nhưng quả thật vừa nãy cô chẳng hiểu Mariko muốn ám chỉ điều gì cả. Cô có cảm giác như Mariko không hề có chút phòng bị gì với cô, rằng Mariko cho cô là vô hại, thế nhưng đến cuối cùng Mariko vẫn giữ một khoảng cách an toàn.

Bầu trời dần chuyển sang màu đỏ sẫm, một vài giọt mưa bắt đầu nặng nề rơi xuống. Rất nhanh, cả hòn đảo chìm trong biển mưa. Mưa xối xả, mưa dữ dội. Tưởng chừng như có ai đó đang mượn bầu trời mưa bão này để trút đi một nỗi niềm nặng trĩu. Khung cảnh trước mắt Jurina rất nhanh bị nước mưa làm mờ đi. Đôi mắt trở nên đau rát, thậm chí tai Jurina cũng muốn dần ù đi vì tiếng mưa quá lớn. Cả người ướt đẫm và lạnh buốt, Jurina đành phải trú người chờ tạm trong một cái hang nhỏ.

Cả Sae và Yuko cũng vậy.

Yuko co người lại run lập cập trong hang. Răng và lợi cô cứ va vào nhau không theo bất cứ nhịp điệu nào cả. Cô chưa bao giờ giận mưa đến như vậy. Cổ tay cô cứ một lúc ngẩn là lại truyền đến cảm giác đau nhức thấu tận xương. Mưa làm cho cổ tay cô đau âm ỉ. Nhưng quan trọng hơn, mưa khiến cho việc cô gặp được Haruna càng thêm khó khăn.

Yuko cảm thấy hơi thở mỗi lúc một nặng nề, có cảm giác như cô sắp gục ngã đến nơi rồi.

Không! Không được!

Yuko cắn chặt môi, nhưng lại chẳng thấy đau gì cả. Cái lạnh đã khiến cho thần kinh cô đông cứng. Vậy mới biết tình thế bây giờ khó khăn đến mức nào. Thế nhưng cô không được phép gục ngã. Cô phải tiếp tục ra ngoài kia để tìm Haruna, cho dù có thể cơ thể sẽ không chịu được, nhưng so với việc phó mặc trong này thì vẫn tốt hơn.

Nước mưa bắn tung tóe trên nền đất, đập mạnh vào ngôi nhà gỗ mà Haruna đang ở bên trong. Bầu trời ngoài kia đang giận dữ. Mà trong tâm Haruna lúc này cũng chẳng thể nào yên. Có điên rồi. Có điên rồi nên mới đồng ý cái kế hoạch này của Mariko. Ngoài trời đang mưa bão thế kia, chẳng phải là rất nhẫn tâm khi hành hạ thể xác Yuko thế này chỉ để chứng minh nỗi lòng của cô ấy sao? Haruna rất muốn lao ra ngoài kia tìm kiếm Yuko, bảo rằng Yuko không cần phải khổ sở vì cô nữa, không cần phải bán sống bán chết để tìm cô nữa, vì cô đã ở bên cạnh rồi.

Haruna hạ quyết tâm gài chặt áo khoác vào nhau, mạnh mẽ đẩy cửa bước ra ngoài. Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Haruna gần như bất động.

Không phải là vì sợ hãi trước sự khốc nghiệt của bầu trời mưa bão.

Cũng không phải là vì sợ hãi màn đêm lạnh lẽo ngoài kia.

Yuko đang ở trước mặt cô. Oshima Yuko thực sự đang ở trước mặt cô.

“Yu... Yuko...” – Haruna mấp máy môi trong vô thức, không tin vào mắt mình.

“Tìm... Được... Cậu... Rồi...” – Yuko nở một nụ cười mãn nguyện yếu ớt, rồi té ngã vào lòng Haruna.

“Yuko!”

Haruna bị cơ thể ướt sũng của Yuko làm cho hoảng sợ. Cô vội vàng đóng kín cánh cửa lại, đặt Yuko nằm trên sàn nhà, gần với ngọn lửa ấm nóng. Haruna tay nhanh thoắt cởi hết quần áo trên người Yuko ra đem phơi khô, rồi ôm thân thể Yuko vào trong lòng.

“Nyan... NyanNyan... Lạnh quá...” – Yuko run rẩy nói trong vô thức. Hàng lông mày thanh mảnh muốn nhíu lại nhưng cũng chẳng còn sức.

Haruna bây giờ thực sự chỉ muốn tát cho mình mấy cái. Cô đã làm gì Yuko thế này? Thân ảnh nhỏ nhắn này là để yêu thương chứ không phải để ngược đãi đâu có biết không? Haruna cắn chặt môi, cô thực sự rất giận bản thân.

Việc làm ấm cơ thể sẽ hiệu quả hơn nhiều khi cho da thịt ấm áp tiếp xúc trực tiếp với nhau. Haruna cởi bỏ từng lớp quần áo nặng nề trên người, trực tiếp ôm lấy Yuko. Ngoài chiếc áo khoác cỡ to khoác bên ngoài thì bên trong hai người không mặc gì cả.

“Haruna...” – Yuko ôm chặt lấy tấm lưng Haruna. – “Lạnh quá...”

“Không sao... Không sao hết... Có tớ ở đây rồi Yuko.” – Haruna ghì chặt Yuko vào trong lòng. Cô âu yếm rải đều những nụ hôn lên người Yuko.

“Đừng lo lắng gì nữa cả. Cậu chỉ việc dựa vào tớ thôi... Cậu sẽ không cảm thấy lạnh nữa đâu vì có tớ ở đây rồi...”

“Tớ yêu cậu.” – Haruna thì thầm vào tai Yuko, không cần biết Yuko có nghe được hay không, chỉ biết rằng đây là câu mà Haruna muốn nói nhất lúc này.

26. Chương 26

Từng giọt nước mưa còn đọng lại trên tán lá khẽ rơi tí tách rồi vỡ tan, hòa vào nền đất lạnh lẽo. Mùi hơi đất bốc lên nhẹ, không nồng nhưng cũng đủ để kích thích sống mũi những người lướt qua. Mưa đã tạnh, trời cũng đã sáng, nhưng dư âm sau cơn mưa dữ dội đêm qua vẫn còn đó. Mà cụ thể hơn chính là cái khí trời lạnh lẽo buổi sớm mai cùng với cái màu trắng xám đục ngầu trên nền trời. Sự ẩm ướt của không gian xung quanh dường như chẳng khác là bao so với tâm trạng Jurina lúc này. Cô nhóc chỉ cúi đầu bước theo sau Mariko mà không nói bất cứ lời nào cả.

Khi ý thức của Haruna vẫn còn chưa rõ ràng thì bỗng nhiên cánh cửa gỗ bật mở, một hơi lạnh đến thấu xương tràn vào căn nhà nhỏ khiến cô lập tức thức giấc. Lửa đã tắt tự bao giờ.

“Mau dậy đi và về thôi. Chần chừ nữa là cả em cũng sẽ bị bệnh đấy Kojima-san.” – Mariko đoạn liếc mắt về phía Yuko lúc này đang không ngừng run rẩy bầy trong lòng Haruna.

“S...”

Haruna chưa kịp nói cho hết câu đã bị cái nóng hừng hực của người kế bên làm cho giật mình. Yuko phát sốt rồi.

“Yuuchan!?”

“Được rồi, mau mặc đồ vào đi, còn nhanh chóng đưa tên sóc này trở về nữa.”

Mariko ngán ngẩm quay mặt đi trong khi Haruna luống cuống lụm từng mảnh vải trên sàn nhà và mặc nó lên người, nhận thức sự việc chậm quá.

“Quần áo... Yuko vẫn chưa khô hẳn.” – Haruna cắn môi. – “Không thể mặc vào được.”

“Vậy thì lấy đại cái áo khoác choàng đỡ người Yuko lại đi!” – Mariko nhăn mặt thấy rõ.

- O0o-

Ngôi biệt thự của nhà Kojima ở hòn đảo này có hẳn cả một phòng y tế đầy đủ các dụng cụ thiết bị cần thiết. Nhìn Yuko được bế vào phòng mà Haruna lòng đau thắt lại. Yuko sốt rất cao và đang rất khó chịu. Cái nhíu mày đặc trưng của cô đã thể hiện điều đó. Và còn cộng thêm cả những câu nói mơ hồ không rõ ràng nữa.

Sae chỉ đứng từ xa quan sát cảnh tượng từ nãy đến giờ. Cho đến khi thân ảnh Yuko khuất mắt sau cánh cửa phòng thì cô mới dời tầm mắt lên phía Haruna. Sae lúc này chỉ muốn hét vào mặt Haruna.

“Vậy thì em bỏ cuộc được chưa?” – Mariko rót một lượng rượu nhỏ màu vàng rất đẹp mắt vào chiếc cốc thủy tinh. Cô đưa lên mũi hít một hơi, tận hưởng cái mùi thơm nồng đặc biệt cuốn hút rồi mới hớp một ngụm. – “Vị rượu đúng là không thơm ngon như mùi của nó.”

Jurina hơi nhíu mày nhìn Mariko, tỏ vẻ không hiểu.

“Rượu không hề thơm hay ngọt như mùi của nó, chỉ toàn là vị đắng thôi.”

“Cũng giống như em lúc này.”

Một khoảng lặng nhỏ xuất hiện chen giữa cuộc đối thoại. Có thể nghe thấy chiếc đồng hồ treo tường được thiết kế tinh xảo đang đều đặn phát ra tiếng kêu tích tắc. Cảm giác như rằng tất cả mọi thứ ngừng hoạt động trong chốc lát.

“Trước giờ chị đã từng xen vào chuyện tình cảm của em chưa Mariko?”

“Dường như chị là người đặt câu hỏi trước mà?” – Mariko hơi bất ngờ, cô bỗng trở nên lúng túng hiếm thấy.

“Chỉ là... Em thắc mắc thôi. Dù cho em có yêu ai hay làm gì thì chị cũng không quan tâm, nhưng mà tại sao lần này lại..?”

Mariko nghiêng răng giận dữ. Cô hung hăng bỏ ly rượu trên bàn, dùng hết sức đẩy Jurina vào tường, ghì chặt vai con bé, bắt nó nhìn thẳng vào mặt cô. Nhìn những đường gân hằn rõ trên bàn tay Mariko là biết cô dùng lực mạnh đến cỡ nào.

“Chị không muốn em chỉ vì thứ tình yêu này mà hủy hoại bản thân một lần nữa thôi! Em đã quên chuyện ngày xưa rồi sao!?”

- O0o-

“Kojima-san.”

Sae lịch sự gõ cửa hai cái rồi bước vào. Đập vào mắt cô ngay đầu tiên chính là hình ảnh Haruna gục đầu xuống người và nắm chặt tay Yuko. Khi ấy sóc vẫn còn đang ngủ, vẻ mặt cũng đã đỡ hơn một chút. Có vẻ như sau khi uống thuốc thì không còn gì phải lo nữa rồi. Tình cảnh trước mắt khiến cho những lời Sae muốn nói bỗng nghẹn lại nơi cổ họng. Nhưng cô không thể không nói.

“Kojima-san ra ngoài một chút được không? Tớ có chuyện muốn nói.”

- O0o-

Sae và Haruna vòng ra khu vườn phía sau tòa biệt thự, tìm một chỗ mát mẻ ngồi xuống. Bầu không khí trong lành tươi mát ngoài trời khiến cho tâm trạng Sae thoải mái thêm đôi chút. Lý do cô kéo Haruna ra ngoài cũng là như vậy. Cô không muốn cuộc đối thoại giữa hai người trở nên ngọt ngào như bầu không khí trong tòa biệt thự kia.

“Ánh mặt trời không phải lúc nào cũng ở bên chúng ta nhỉ?” – Sae khởi đầu cuộc đối thoại bằng một câu nói lấp lửng.

“Hm?”

Vốn dự định sẽ thu hút sự chú ý của Haruna bằng một câu nói hàm ý không rõ ràng, nhưng có lẽ cô phải bỏ cuộc thôi vì vốn Haruna cũng như cô, chỉ thích thẳng thắn chứ không phải kiểu vòng vo tam quốc. Mà nói chính xác hơn thì chính là suy cho cùng Haruna cũng chẳng hiểu mấy câu nói hàm ý sâu xa kia đâu.

“Thôi được rồi.” – Sae thở dài. – “Dù sao thì thẳng thắn mới là bản tính của tớ.”

“Tớ hỏi cậu, Kojima Haruna, cậu đối với Yuko như vậy thực sự vui lắm sao?”

“Ch-Chuyện gì?” – Haruna có phần hơi rụt người lại khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Sae.

“Tớ chưa bao giờ nhìn thấy Yuko vì một người mà bỏ mặc tất cả như vậy. Càng chưa bao giờ nhìn thấy Yuko bệnh thành ra cái bộ dạng thế kia!”

“Cậu cho rằng Yuko lúc nào cũng tươi cười là vui lắm sao!? Để trở thành một người được mọi người tôn kính như vậy là dễ lắm sao!? Cậu có biết Yuko đã phải trải qua những chuyện khủng khiếp như thế nào không!?”

“Cậu có biết là Yuko yêu cậu không hả Haruna!!?” – Sae hét vào mặt Haruna, không cho cô mèo một giây để phản ứng. – “Cậu biết mà đúng không?”

“Vậy tại sao cậu không đối xử tốt với Yuko hơn một chút đi hả!!? Hành hạ Yuko vui lắm sao!? Cậu có thực sự yêu Yuko không vậy!?”

Thành thật mà nói, nếu như có một cái guốc hay một đồ vật gì cứng cáp đủ để gây sát thương trên tay, Haruna sẽ ngay lập tức đập vào trong mặt Sae. Nhưng rất tiếc là không có vật gì đạt tiêu chuẩn như trên cả, vậy nên cô chỉ có thể mạnh bạo đẩy Sae ra, và trừng mắt liếc nhìn cô nàng.

“Không cần cậu nói tớ cũng đã rất hận bản thân rồi! Cậu cho rằng thấy Yuko như vậy tớ vui lắm sao? Đừng có nói như thể tớ đang chơi đùa với Yuko như vậy chứ!!?”

“Tình cảm của Yuko, tớ biết rõ! Nhưng tình cảm của tớ tớ càng biết rõ hơn! Nếu như cậu chỉ nhìn nhận mọi thứ từ một phía như vậy và cho rằng bản thân cậu là đúng thì cậu đang làm to rồi Sae!”

Con người ta có rất nhiều cách để thể hiện tình cảm. Hoặc là thể hiện rõ ràng nó ra. Hoặc là yêu theo một cách lặng lẽ hơn. Không cần phải thể hiện cho cả thế giới thấy, không cần phải chứng minh cho mọi người xung quanh. Chỉ cần hai người trong cuộc biết là được rồi.

Yuko lúc này không biết đang mơ thấy gì mà bất giác lại nở một nụ cười mãn nguyện.

27. Chương 27

Kỳ nghỉ Đông ngắn ngủi trôi qua. Trường học lại bắt đầu nhịp điệu vốn có của nó.

“Minami, tớ đói rồi, xuống canteen ăn thôi.” – Acchan vỗ vỗ vai Takamina. Cô lùn không phản ứng mà chỉ ngậy người giương mắt nhìn về một phía, Acchan phồng môi khó chịu, chuyển tầm mắt về hướng Takamina đang nhìn, thì ra là cặp đôi Kojima Haruna và Oshima Yuko đang ở đó.

“NyanNyan~ Lúc nào cậu cũng thơm hết! Tớ không muốn ăn trưa, tớ muốn ăn cậu được không a?” – Yuko lại giữ chặt gọng mè neho nổi da gà của mình ra nhõng nhẽo với Haruna.

“Hôm qua cậu ăn còn chưa đủ sao!?”

Haruna trong vô thức đã bật ra câu nói này mà không ý thức được rằng đây là điều không nên nói.

“A~ NyanNyan sao lại có thể nói chuyện đó to như vậy chứ!” – Yuko xấu hổ nhanh chóng che mặt mình lại nhưng trong mắt những người xung quanh thì đây lại là một hình ảnh không thể nào giả tạo hơn được nữa.

Ngắm nhìn cảnh cặp đôi bên kia tình tứ với nhau mà Acchan cũng cảm thấy vui lây. Con đường họ đi không hề dễ dàng, công bằng mà nói, chính là con đường khó khăn nhất. Họ phải đối mặt với dư luận, gia đình, và còn nhiều điều khác nữa. Thế nhưng nhìn cảnh họ cười vui vẻ ầm ập bên nhau thì Acchan có thể hiểu rằng họ đủ kiên định để bước đi trên con đường của mình.

“Họ thật hạnh phúc nhỉ?” – Takamina cảm thán nói.

“Ừ, cậu có muốn hạnh phúc như họ không?”

“Sao?”

“Không có gì. Đi ăn thôi nào.”

Acchan rất nhanh đã bác bỏ câu nói vừa nãy của mình, nắm tay Takamina kéo ra khỏi lớp. Chuyện như vậy xảy ra nhiều đến nỗi Acchan cũng chẳng thể đếm được. Luôn bắt đầu bằng một câu hỏi, và kết thúc là một câu trả lời không liên quan.

Đạo gần đây Takamina bỗng nhiên trở nên rất khác. Và điều đó khiến cho Acchan cảm thấy không yên tâm.

Sau khi đã lấy phần ăn trưa thì cả hai người cùng ngồi xuống bàn ăn quen thuộc. Acchan hôm nay ăn cơm cà ri, trong khi Takamina thì là cơm với sốt khoai tây.

“Um~ Ngon quá đi!” – Acchan mặt đầy thỏa mãn ăn từng muỗng cơm nóng hổi. Majihabara đúng là cái gì cũng trên cả tuyệt vời. Thật là một quyết định đúng đắn khi trở thành nhân viên của dịch vụ tình yêu.

“Cậu ốm mà ăn nhiều thật. Thật không công bằng mà!”

Acchan không trả lời mà chỉ gật gật đầu xem như đồng ý. Là vì miệng cô lúc này đã bị lấp đầy bởi thức ăn rồi. Răng và lưỡi cũng đang hoạt động hết công suất. Takamina lắc đầu mất hứng, cuối đầu xuống xiên một miếng khoai tây bỏ vào miệng.

Acchan cầm cúi ăn một hồi thì cảm thấy có gì đó không đúng. Bình thường Takamina lúc nào cũng liếng thoảng miệng nói không ngừng, sao hôm nay lại ngoan ngoãn ăn cơm thế? Cô ngẩng đầu lên thì bất giác rùng mình, và rồi một cảm giác sợ hãi không rõ len lỏi khắp mọi tế bào. Ánh mắt. Mặc dù vẫn đang cúi đầu ăn cơm nhưng lâu lâu Takamina lại ngẩng mặt lên nhìn về một hướng. Chính là cái ánh mắt đó. Ánh mắt mà không bao giờ dành cho Acchan.

Đến khi nào thì cậu mới nhìn tớ như vậy đây?

“Oi~ Takamina, nãy giờ cậu nhìn Haruna của tớ hơi bị nhiều rồi đấy nhé!” – Yuko từ đằng xa hung hăng chạy đến la oai oái. Trên mặt hiện rõ một chữ ghen.

Ra là nhìn Haruna sao? Mà thôi, mình cũng đoán ra được rồi mà.

“A, không có, không có. Tớ chỉ nhìn cái cây đằng kia thôi mà.” – Takamina như người làm chuyện xấu bị bắt gặp, luống cuống giải thích.

“Còn chối nữa!?”

“Mou, Yuko, cậu đừng có làm khó Takamina đi.” – Acchan giơ tay lên ngăn chặn cuộc đấu khẩu, nhưng thật ra trong lòng cô đang rất là dễ tâm.

“Hừ, Acchan mau dạy cho cái tên lùn tịt này ngoan ngoãn hơn đi.”

“Gì chứ!?”

Takamina nhảy cẫng lên vì bị nói trúng điểm mà bản thân ghét nhất. Cũng may là bây giờ cô đã không còn đeo nơ trên đầu như năm cấp hai nữa, nếu không thì nó cũng sẽ đung đưa theo từng nhịp nhảy. Yuko chắc chắn không nhận được mà cười bò ra đất mất.

Haruna từ tốn gắp từng quả cà chua bi vào miệng, thích thú ngắm nhìn Yuko của mình phát ghen lên ở bên kia bàn. Sốc nhỏ khi ghen quả là rất khả ái. Cô đang tận hưởng khung cảnh trước mắt thì có vài tiếng xì xào của một nhóm nữ sinh nào đó lọt vào tai. Haruna thường không quá quan tâm những chuyện bên ngoài. Nếu có lỡ vô tình nghe được thì cũng sẽ nhanh chóng quên đi. Thế nhưng đây lại là một chuyện hoàn toàn khác.

“Vây tin đồn Yuko-sama và Kojima-senpai là người yêu là thật sao?”

“Hình như là vậy đó.”

“Không phải Yuko đang quen với một đàn em lớp dưới sao?”

“Ừm, nói mới nhớ. Hôm nọ tớ còn thấy Yuko-sama hôn một cô gái nào nữa.”

Cứ thế một nhóm bốn năm nữ sinh quay đầu vào nhau bàn tán. Mà khổ một nỗi là Haruna lại vô tình nghe thấy hết.

Tâm trạng cô hiển nhiên rất nhanh chùng xuống. Không phải là cô không tin Yuko. Yuko rất chung tình, cô biết. Nhưng Yuko cũng đồng thời cũng rất đa tình.

Chuyện tình yêu đúng là không phải lúc nào cũng dễ dàng.

- O0o-

“Minami, cậu có chuyện gì giấu tớ và mọi người không?”

Acchan nắm tay Takamina lại khi cô lùn chuẩn bị bước ra khỏi lớp học. Tiếng chuông báo hiệu kết thúc buổi học đã vang lên tầm mười phút. Mọi người cũng đã về hết. Lúc này chỉ còn Acchan và Takamina hai người nán lại.

“Chuyện gì?”

“Có chuyện gì thì cậu cứ nói ra với tớ. Biết nhau lâu như vậy không lẽ cậu không tin tưởng tớ sao?”

“Cậu đang nói gì thế?”

“Cậu thích Kojima-san đúng không?” – Acchan mắt bình tĩnh vào trọng tâm.

Takamina có chút phản ứng không kịp. Thích sao? Cô thích Haruna sao?

“C-Cậu... Cậu nói gì vậy chứ!? Yuko mà nghe được là chết tớ đấy!”

“Cậu sợ Yuko như vậy thì sao vẫn có gan nghĩ thế a!?”

Acchan đập bàn giận dữ. Cô cũng không biết rốt cuộc bản thân sinh khí là vì cái gì.

“Thích... Tớ không có thích Kojima-san!”

Nhưng ánh mắt của cậu đã phản bội cậu!

Acchan đau lòng nghĩ. Cô rất muốn thốt ra câu này. Nhưng không thể. Bởi vì tận sâu đâu đó trong lòng, cô vẫn muốn đây không phải là sự thật. Nghĩ lại thì cảm thấy thật buồn cười. Cô và Takamina chỉ là bạn, có quyền gì chen chân vào sâu thật sâu chuyện của người ta chứ? Phải rồi. Vậy thì cô sẽ biện hộ cho bản thân bằng lý do bảo vệ tình yêu cho Yuko vậy.

“Haruna là người yêu của Yuko. Cậu nhớ cho rõ. Nghĩ cũng đừng bao giờ dám nghĩ đến chuyện đó biết chưa?”

Acchan lạnh lùng ghé sát tai Takamina gần từng tiếng một.

Sau khi cô nàng rời khỏi một lúc thì Takamina mới hoàn hồn trở lại, ngồi bệt xuống đất thở hổn hển. Acchan quả thật là đáng sợ. Nhưng cô lại không bận tâm chuyện này nhiều bằng câu nói của Acchan khi nãy. Cô thật sự có cảm giác như thế với Haruna sao? Cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy. Hoặc cũng có thể là tình cảm này đã nảy sinh trong vô thức. Cô sẽ không bao giờ biết nếu như Acchan ngày hôm nay không nói ra.

“Không! Minami! Mà đang nghĩ gì thế này!?” – Takamina tát mạnh vào mặt mình hai cái, hồng xua đi cái ý nghĩ sai lệch trong đầu.

- O0o-

Sáng hôm sau. Trường trung học nữ sinh Majihabara.

Haruna bước vào cổng trường, đi đến phía tủ giày quen thuộc của mình. Cửa tủ hôm nay hơi cứng, có vẻ như là bị kẹt gì đó. Haruna cố sức dồn lực vào cánh tay để mở cửa tủ ra. Cách một tiếng thật lớn, cô theo quán tính mà hơi ngã người ra phía sau một tí. Một loạt những tấm hình rơi ra từ tủ để giày. Haruna cúi người xuống nhặt một tấm. Cô lạng người.

Yuko hôm qua có đi tiệc tùng một chút, và uống hơi quá đà. Kết quả là bây giờ đang nằm ôm đầu khổ sở gục trên bàn học. Cô chỉ đợi cho Haruna bước vào lớp là nhảy vào mè neho ngay thôi.

Cửa lớp bật mở. Haruna bước vào. Trên người tỏa ra khí chất nữ vương. Chỉ là hôm nay dường như còn mạnh mẽ hơn.

“NyanNy-..!”

Chát!

Một tiếng vang lên chói tai. Cả lớp lặng người cả đi. Yuko nửa đứng nửa ngồi trên mặt đất, thần thờ. Mãi cho đến khi cảm nhận được một mùi vị tanh tanh trong miệng, cô mới nhận ra rằng mình vừa mới bị tát.

28. Chương 28

Cả phòng học chìm trong một khoảng lặng rất dài sau đó. Không một ai nhúc nhích, cũng không một ai hé miệng. Sae và Takamina cảm thấy rằng tình hình mọi chuyện lúc này thực sự không ổn, định lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này thì bỗng Yuko đứng dậy tiến đến gần trước mặt Haruna.

“Tại sao? Tôi không hiểu..?”

Yuko nhỏ giọng nói, trong thanh âm đã mang vài phần nghẹn ngào. Hai người nhìn nhau, mắt đối mắt, Yuko có thể thấy được những tia nhìn bi thương trong đôi mắt nâu của Haruna, bởi vì chính ánh mắt của cô bây giờ cũng như vậy.

“Tôi cũng không hiểu, tại sao vậy hả Yuko..?”

“S-...”

“Cậu giải thích như thế nào với tôi đây hả Yuko!!?” – Haruna giận dữ hét lên, đồng thời ném một xấp hình vào người Yuko. Khóe mi Haruna bắt đầu trở nên ươn ướt, và rồi rất nhanh từng giọt nước mắt nổi nhau rơi xuống. Cô chỉ lặng lẽ khóc, không nức nở. Cô cắn môi vụng về lau chúng đi nhưng vô ích. Đường như hành động này chỉ đang cổ vũ cho chúng rơi nhiều thêm mà thôi.

Haruna quay mặt bước ra khỏi lớp, để Yuko ở lại với một mớ hỗn độn trong đầu.

Đây là lần đầu tiên Yuko thấy Haruna khóc.

Tại sao?

Trong đầu Yuko cứ thủy chung lặp đi lặp lại cùng một câu hỏi, nhưng càng hỏi thì tâm lại càng đau.

Cúi mặt xuống thì thấy những tấm hình rơi vương vãi đầy trên sàn lớp học, cô tùy tiện nhặt lấy một tấm. Đây là hình cô đang ôm hôn một cô gái nào đó. Yuko nhặt thêm vài tấm nữa thì thấy nội dung cũng tương tự, chỉ là đối tượng khác đi thôi. Duy nhất một tấm cuối cùng là đặc biệt chói mắt, là hình Yuko đang vùi đầu vào trong ngực một cô gái không mặc gì cả.

Cái quái gì thế này?

Yuko nghiêng rặng. Cô cố mừng tượng xem rốt cuộc những tấm hình này được chụp ở đâu và khi nào. Từng dữ kiện trong đầu dần dần rụng vụn qua. Yuko nheo mắt rồi lại mở to mắt ra. Cô quay ngất đầu sang về phía cuối lớp, nơi Acchan đang sợ hãi đứng dựa vào tường.

“Là cô!” – Yuko gầm lên giận dữ rồi nhanh như cắt lao vào túm áo Acchan. – “Cô dám gài tôi sao!?”

Yuko giận đến run người. Ánh mắt lập tức trở nên tàn ác. Thì ra hôm qua Acchan rủ cô đi uống, chính là để gài cô. Yuko siết chặt nắm tay lại, khiến cho Acchan cảm thấy không khí trong buồng phổi càng ngày càng ít đi.

“Yuko! Yuko! Bình tĩnh nào! Chuyện gì thế này?” – Sae và Takamina vội vã đến can ngăn. Yuko dù có giận đến đâu cũng chưa bao giờ động tay với phái yếu, nhưng có lẽ nếu như cứ để yên như vậy thì hôm nay sẽ có một trường hợp ngoại lệ đầu tiên.

Chát! Chát! Chát!

Liên tục ba cái tát như trời giáng vào mặt Acchan, cô lập tức ngã nhào xuống sàn. Khóe miệng cô bị rách và đang chực trào chảy từng giọt máu tươi. Nhưng đối với Yuko, ba cái tát này chẳng là gì cả. Mùi máu tanh trong miệng lại lần nữa xộc lên mũi, cay đắng. Yuko khễ sờ lên má, đau rát, nhưng tâm Yuko lúc này còn đau hơn gấp ngàn lần.

“Yuko cậu bình tĩnh lại nào! Sao lại động tay động chân như thế!” – Takamina giận dữ lôi cô ra khỏi lớp, trong khi Sae thì đưa Acchan đến phòng y tế.

Cô lùn kéo cô sóc đi thẳng xuống sân sau của trường, ấn mạnh nàng xuống một chiếc ghế đá. Sau đó cô chạy ngược lại lên lớp, thu dọn những tấm hình trên đất đi, không quên đem theo vài chai nước lạnh, rồi lại

lần nữa rời khỏi phòng học. Sắp vào tiết rồi nhưng Takamina lúc này chẳng còn tâm trạng để nghe giảng nữa, vậy nên cô quyết định đúp học ngày hôm nay.

“Cậu bình tĩnh lại chưa hả!”

Takamina xối liên tục mấy chai nước lạnh vào mặt Yuko. Dòng nước lạnh băng liên tục đập vào mặt khiến cho Yuko có phần thở không kịp, kết quả là bị sặc nước, ho liên tục. Đồng phục cô lúc này cũng đã bị làm cho ướt mềm.

“Cậu bị điên à? Bây giờ tiết trời lạnh lắm đó!” – Yuko vừa điều chỉnh lại nhịp thở vừa hướng mặt lên oán trách Takamina.

“Chính vì thế mới càng phải làm cho cái đầu cậu cũng lạnh bớt đi!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì thế này?” – Takamina ngồi xuống bên cạnh Yuko, vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô sóc chuột. Lúc nào cũng vậy, cô luôn là người chiến hữu san sẻ mọi điều với Yuko, luôn quan tâm mọi người trước rồi mới đến bản thân mình.

“Acchan cô ta cư nhiên cả gan dám gài tớ!”

Yuko siết chặt nắm đấm, vô số gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay.

“Cái này... Là vừa mới hôm qua sao?” – Takamina hơi run người. Cô linh cảm có gì đó không ổn.

“Acchan hôm qua bỗng nói với tớ rằng muốn đi uống cho khuây khỏa một chút. Tớ hỏi vì sao thì cô ta nói muốn tâm sự với tớ về chuyện của cậu. Nhưng tớ không ngờ...”

Càng về sau giọng Yuko càng đanh lại, sắc mùi sát khí. Nhìn những đường hắc tuyến đang dần hiện rõ trên trán Yuko thì Takamina lập tức kinh hoàng, vội trấn an cô bạn, sợ rằng Yuko sẽ lại lần nữa mất bình tĩnh mà đánh chết Acchan mất.

Lúc này trong phòng y tế của trường, Acchan đang được y tá từ tốn thoa thuốc lên chỗ sưng. Sae đứng dựa trước cửa ra vào mà phải thở dài ngao ngán. Cô nhìn Acchan rồi lại dăm chiêu suy nghĩ về những gì vừa mới xảy ra.

“Xong rồi.” – Cô y tá nhẹ nhàng cất tiếng rồi thu dọn dụng cụ trên bàn. – “Nhưng sao em lại bị đánh nặng đến thế? Chẳng phải Majihabara không bao giờ có những vụ ẩu đả sao?”

“...”

Acchan chỉ im lặng mà không đáp lại. Khuôn mặt cô lúc này cũng chẳng có một tí cảm xúc gì. Acchan bây giờ như trở lại là một cô bé trầm tính ít nói của ngày xưa.

Có lẽ cô đã hành động nông cạn quá rồi.

Thực ra hôm qua Acchan muốn tâm sự với Yuko về Takamina là thật. Thế nhưng khi đặt chân vào trong bar thì bất chợt có một luồng suy nghĩ khác xẹt qua trong đầu cô. Càng ít người biết thì tính chính xác của sự việc này sẽ càng cao hơn. Vậy nên trong phút chót, Acchan đã thay đổi kế hoạch. Gài Yuko vào bẫy, và rồi đợi xem phản ứng của Takamina như thế nào khi thấy Haruna đau lòng. Thật sự quá là tàn nhẫn, Acchan cũng đã nhiều lần trách bản thân mình nhẫn tâm. Thế nhưng tính ích kỷ của cô quá lớn, và thế là cô đã phóng đi một cây lao không thể nào thu hồi lại.

“Yuko à, cậu cứ ngồi đây giận dữ thì cũng không giải quyết được gì đâu. Chi bằng bây giờ đến gặp Haruna giải thích đi thôi.” – Takamina nhăn mày khi nghe Yuko thuật lại hết mọi chuyện hôm qua. Cô biết Yuko rất táy máy tay chân, đây là một tật xấu, thế nhưng cô cũng biết trái tim Yuko chung thủy như thế nào. Việc này chung quy cũng có hiểu lầm trong đó, Yuko và Haruna giận nhau như vậy quả thật không nên.

“Lần đầu tiên tớ thấy NyanNyan khóc.” – Yuko như tự nói với chính mình. – “Chuyện lần này, thật sự tớ đã sai rồi...”

“Cậu biết hối lỗi là được rồi. Dù sao hôm qua cũng có men rượu vào người, chuyện đó cũng là dễ hiểu thôi.”

Takamina đứng dậy khỏi chiếc ghế đá, kiên định nắm tay Yuko kéo lên.

“Đi thôi, đi tìm Haruna xin lỗi nào.”

“Cậu ấy sẽ chẳng thèm nhìn mặt tớ đâu.” – Yuko không hiểu vì sao lại trở nên tự ti.

“Nếu vậy thì cậu núp ở đâu đó đi, tớ sẽ giải thích cho Kojima-san nghe.”

“Ừm.”

Thế rồi suốt một đoạn đường cả hai không nói gì với nhau nữa. Mỗi người đều có những suy nghĩ riêng của mình. Đạo hết gần một vòng khuôn viên rộng lớn của Majihabara, cuối cùng Yuko và Takamina cũng tìm thấy Haruna. Cô đang ngồi một mình thẫn thờ dưới gốc cây cổ thụ, trông Haruna lúc này cô đơn cực kì, nhưng đồng thời cũng toát lên vẻ đẹp bi thương yêu mị, khiến cho bất cứ ai nhìn vào cũng muốn đến an ủi.

Takamina nhìn thấy Haruna như vậy thì bỗng tim cô quặn đau một cái, tại sao lại như vậy nhỉ? Cô hoang mang thầm hỏi.

“Cậu đợi tớ một tí.” – Takamina nói rồi tiến lại gần về phía Haruna. Còn Yuko thì nhanh thoăn thoắt núp sau một bóng cây gần đó, khoảng cách giữa hai vị trí là lý tưởng, vì Yuko vừa có thể quan sát nét mặt Haruna, vừa có thể nghe rõ cuộc trò chuyện.

“Kojima-san.”

Haruna nghe thấy tiếng gọi, đưa mắt nhìn Takamina, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Tớ ngồi ở đây được không?”

Cũng vẫn là không trả lời.

Cô lùn mím cười bất lực, đành mặt dày ngồi kế Haruna. Trái tim liền bỗng trở nên hồi hộp.

“Có chuyện gì thì từ từ cùng Yuko mà nói, Kojima-san sao lại nóng như vậy?”

Haruna khi nghe đến cái tên Yuko thì cả người như có dòng điện chạy qua. Nỗi ghen ngào trong tim một lần nữa trào dâng. Cô cắn chặt môi không cho phép mình yếu đuối.

“Cậu cũng hiểu tính Yuko-san mà, cậu ấy mặc dù táy máy tay chân nhưng rất chung tình. Ai cũng có thể thấy được rằng Yuko chỉ yêu duy nhất một mình cậu thôi.”

“Tớ biết chứ. Nhưng thực sự như vậy là quá đáng lắm rồi.” – Haruna cúi gầm mặt xuống. – “Ít nhất cũng đừng cho tớ nhìn thấy chứ?”

“Chuyện lần này chỉ là hiểu lầm thôi mà, với lại lúc đó Yuko cũng say rồi.”

Yuko hồi hộp nghe ngóng. Cô thầm cảm ơn Takamina vì đã thổ lộ gần như là chính xác hết những gì cô muốn nói với Haruna. Yuko khe hít sâu để lấy lại bình tĩnh.

“Tớ không biết rằng, lúc mà Yuko chạm vào người những cô gái đó, thì tớ đang ở đâu trong tim cậu ấy...” – Haruna bật khóc khi nói ra lời này, đây chính là câu hỏi lớn nhất trong lòng cô.

Tiếng thút thít vang lên trong không gian tĩnh lặng. Đau đớn.

“NyanNyan...” – Yuko ghen ngào, toan bước về phía người cô yêu mà ôm vào lòng an ủi.

“Cậu phải tin Yuko chứ Kojima-san.” – Takamina cũng không chịu được khi nhìn thấy Haruna khóc như thế. Đôi tay cô ôn nhu lau đi những giọt nước mắt đang rơi. Rồi không biết vì sao, Takamina bạo dạn ôm lấy Haruna vào lòng vỗ về an ủi.

Bước chân Yuko dừng lại khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

29. Chương 29

Có rất nhiều chuyện chúng ta biết rằng là không nên nhưng vẫn cứ làm. Chung quy cũng là vì có một điều gì đó thôi thúc hoặc kìm hãm chúng ta. Mà xét cho cùng thì trái tim chính là một ví dụ điển hình hoàn hảo nhất.

- 00o-

Những làn gió buổi sớm thổi mơn mớn, cuốn theo cái mùi đặc trưng của các loài hoa mùa xuân cứ bay thoang thoảng vào mũi mỗi người. Yuko tựa người vào lan can, đôi mắt màu hổ phách hướng về đâu đó xa xăm. Mấy ngày nay cô hay trốn tiết chỉ để ra đây thả hồn một mình. Cô không nghe nhạc mỗi khi tâm trạng không vui, thứ duy nhất cô cần chính là sự yên tĩnh như lúc này. Những tia nắng mặt trời quét ngang qua sân thể dục, để lại một vệt dài nhợt nhạt trên nền đất. Cũng phải thôi, tiết trời lạnh như thế, vẫn còn có nắng là may lắm rồi.

Từng làn gió lạnh thổi qua, kéo theo vài lọn tóc quăn vào những đường góc cạnh đặc trưng của khuôn mặt cô. Yuko cứ bất động đứng ở đó, mặc cho cơn gió nghịch ngợm muốn làm gì thì làm. Cho đến khi đôi chân cảm thấy mỏi nhừ, cô mới ngồi xuống nghỉ một chút.

Khoảng chừng năm phút nữa là sẽ đến giờ ăn trưa, Yuko nhanh chóng di chuyển đi nơi khác. Vì một lát nữa nơi này sẽ bị khuấy động bởi vô số tạp âm khác nhau, mà tâm trạng Yuko lúc này rất không thích hợp cho điều đó.

Tiếng chuông vang lên nhẹ nhàng. Gần như là cùng lúc, tiếng xì xào nói chuyện cùng với đũa gõ chạm xuống đất vang lên mỗi lúc một to hơn. Yuko băng qua giương tầm mắt ra xa, vô tình làm sao lại bắt gặp thân ảnh Haruna. Là trong vô thức tớ vẫn nhìn thấy cậu, hay thật ra là sâu trong thâm tâm tớ đã luôn tìm kiếm bóng dáng của cậu?

Yuko cười khổ một cái. Tại sao phải khổ sở như vậy chứ? Cô hoàn toàn có thể tạ lỗi trước mặt Haruna mà. Vì cái gì cho đến bây giờ vẫn im lặng? Rốt cuộc là cô sợ cái gì đây?

Đã một tuần không nói chuyện với nhau rồi, thực sự là rất nhớ...

“Oshima-san?”

Một giọng nói xa lạ vang lên bên tai. Là một nữ sinh năm ba, nhưng vẻ mặt Yuko không có gì giống như là quen biết cô ta cả.

“Dao gần đây muốn gặp Oshima-san cũng thật khó.” – Nữ sinh đó tiếp tục. – “Không đi ăn trưa sao?”

“Không.”

“Trông cậu bây giờ ốm quá. Vẫn cứ nên đi ăn thôi.”

Yuko trừng mắt liếc cô ta. Một cỗ khí lạnh băng bỗng chốc lan tràn, khiến cho ai nấy đi ngang qua đều cảm thấy run người.

“Tâm trạng của tôi không được tốt, cậu mau đi đi nếu không muốn tôi nổi giận.”

“Oshima-san! Cô gái đó có gì tốt mà khiến cho cậu phải như thế chứ? Hả? Cậu thực sự yêu Kojima-san sao?”

Câu hỏi này Yuko nghe nhiều rồi. Và câu trả lời cô cũng đã lặp đi lặp lại hàng ngàn lần rồi. Phải, đúng vậy đấy.

Tớ không biết rằng những lúc như vậy, tớ ở đâu trong trái tim cậu ấy nữa...

Yuko đau lòng nhớ lại những lời Haruna nói. Rồi tầm mắt bỗng vô tình hướng về phía cô nữ sinh năm ba đối diện. Không nói không rằng, Yuko liền hôn lên môi cô ta.

Có phải là lúc trước cũng như thế này không? Vậy thì lúc đó trong tim mày rốt cuộc đang nghĩ đến cái gì?

Nghĩ...

Đến cái gì...

NyanNyan...

Cậu vẫn luôn ở trong tim tớ mà Kojima Haruna... Oshima Yuko đau lòng nghĩ.

Một nỗi ghen mơ hồ đang chực chờ trào dâng.

Bỗng một tiếng động lạ cắt đứt mạch suy nghĩ của Yuko, nụ hôn nhạt thuốc đó cũng vì thế mà dừng lại. Khoảnh khắc Yuko nhìn lên, cô ước gì cảnh tượng cô thấy không phải là thật.

Haruna chỉ im lặng đứng đó. Cô đã thấy hết tất cả nhưng không nói gì. Cô có rất nhiều điều muốn nói với Yuko, nhưng có lẽ không cần nữa rồi. Haruna chớp mi vài cái rồi bước đi.

“Không... NyanNyan! Không phải như cậu nghĩ đâu!” – Yuko khi định thần lại thì lập tức hốt hoảng đuổi theo Haruna.

Haruna cảm thấy mọi thứ trước mắt cứ mờ dần mờ dần bởi một làn nước mỏng manh. Cô chớp mi một cái, lập tức một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống. Haruna như người mất phương hướng cứ đi thẳng về phía trước, dọc đường cô đã đụng trúng biết bao nhiêu là người. Trong đó có một nữ sinh thân hình nhỏ nhắn.

“Kojima-san?” – Takamina khi bị va phải thì có hơi khó chịu, định lên tiếng mắng thì lập tức im lặng khi nhận ra đó là Haruna. Cô cảm thấy có gì đó không ổn nên liền đuổi theo.

“Kojima-san!”

“Dừng động vào người tôi!” – Haruna hung hăng gạt bàn tay của Takamina ra khỏi người.

“Kojima-san làm sao vậy? Là tớ đây mà.”

“Tôi bảo là buông ra!”

“Cậu làm sao thế này?”

Cả hai người cứ thế dây dưa qua lại cho đến khi đủ tỉnh táo lại. Sau đó đi xuống sân trường, tìm một nơi mát mẻ nào đó ngồi xuống thở phì phò.

“Cậu đã bình tĩnh lại chưa?” – Takamina như người không còn hơi nặng nhọc nói.

“Ừm... Xin lỗi...”

“Không có gì.”

Và rồi một khoảng lặng dài xuất hiện giữa cuộc đối thoại. Hai người họ cứ ngồi im lặng như thế một lúc lâu. Những chú chim sà xuống cũng cảm thấy vô vị mà vỗ cánh bay đi, trong khi những cơn gió lâu lâu lại nổi lên khuấy động không gian một chút.

“Tớ vốn nghĩ rằng mình rất mạnh mẽ, nhưng có lẽ là vì đã từ lâu rồi tớ không rơi nước mắt nên như thế thôi.” – Haruna cuối cùng cũng là người mở miệng trước.

“Sao?”

“Tớ lại thấy những điều không nên thấy rồi. Không lẽ cậu ấy vẫn chưa biết sai chỗ nào sao? Hay là vốn ngay từ đầu cậu ấy đã không có ý định sửa lỗi?”

“Cậu là đang nói đến Yuko?” – Takamina e dè thăm dò.

“Còn người nào có thể khiến cho tớ trở nên như vậy đây?”

“Cũng phải ha...”

Takamina buồn bã công nhận. Lời nói cô thốt ra nhẹ đến nỗi chỉ như chiếc lá bị thổi bay, xoay một vòng đẹp mắt trên không trung rồi rơi xuống đất. Trái tim cô lại thổn thức. Là vì cô không muốn nhìn thấy Haruna buồn, hay là còn vì một lý do nào khác nữa?

“Kojima-san đừng buồn nữa. Tớ biết rằng tớ rất vô dụng nhưng ít ra thì tớ cũng có thể trở thành một người đáng tin cậy để cho cậu chia sẻ.”

Takamina mỉm cười nói với Haruna. Cô dùng từ “một người đáng tin cậy” chứ không phải là “bạn bè” hay từ gì đó khác. Trái tim cô trong một chốc đã hành động nhanh hơn lý trí.

30. Chương 30

Lớp 7 năm 3 trường nữ sinh trung học Majihabara.

Chủ nhiệm lấy tay nâng gọng kính lên một chút, chăm chú sắp xếp lại xấp tài liệu dày cộm trên bàn giáo viên. Chốc chốc lại dời tầm mắt xuống phía dưới học sinh.

“Các em làm xong bài tập vừa nãy chưa?”

“Rồi ạ.” – Cả lớp đồng thanh đáp.

Chủ nhiệm mỉm cười hài lòng, sau đó nụ cười càng như trải rộng ra hơn khi cô phát hiện ra rằng mọi người hôm nay đều đến lớp đầy đủ. Cô nhìn chiếc đồng hồ đeo tay mảnh khảnh của mình rồi đứng dậy.

“Cũng sắp hết tiết rồi nên cô muốn tranh thủ sinh hoạt với các em một chút.” – Chủ nhiệm rất thích cái cách mở đầu như thế. – “Không còn nhiều thời gian nữa là các em sẽ phải bước vào kì thi quan trọng nhất, kì thi tốt nghiệp của trường nữ sinh trung học Majihabara.”

Yuko chống cằm chăm chú nhìn chủ nhiệm, nhưng trong đôi mắt thì không có vẻ gì là quan tâm cả.

“Oshima-san, cô biết thành tích học tập của em rất tốt, nhưng không vì thế mà em muốn đúp tiết lúc nào thì đúp nhé.” – Vì thấy bộ dáng đó của Yuko nên chủ nhiệm muốn chuyển hướng hẳn đi.

“Các em cũng biết rằng khi tốt nghiệp rồi thì các em sẽ chính thức trở thành một nhân tố đặc lực cho gia đình dòng họ mình. Vì vậy dù bất luận thế nào kì thi này cũng phải có kết quả thật tốt.”

Dứt lời, tiếng chuông báo hiệu hết tiết cũng vang lên. Chủ nhiệm mỉm cười chào mọi người rồi thông dong bước ra khỏi lớp.

“A~ Mới đó mà đã tốt nghiệp rồi sao? Thời gian trôi qua nhanh thật đấy.” – Một nữ sinh vươn vai cảm thán.

“Chúng mình thực sự đã trưởng thành rồi nhỉ?”

“Tớ thì lại thấy cậu chẳng trưởng thành hơn được tí nào cả.”

Thế rồi một loạt tiếng cười vui vẻ vang lên, nhưng Haruna nơi cuối lớp lại đang gục đầu chán nản. Cô thầm nghĩ bản thân chắc phải vào trường học phụ đạo nữa rồi. Nghĩ đến cái cảnh ngồi hàng giờ đồng hồ nhồi nhét kiến thức vào đầu thì Haruna y như rằng trở thành một con mèo cụp đuôi lười biếng.

“Tớ kèm NyanNyan học cho.” – Giọng nói ôn nhu của Yuko nhẹ nhàng phủ vào tai rồi tan biến trong không trung.

“Không cần.”

Từ sự hiểu lầm lần đó thì Yuko không từ một cơ hội nào để giải thích và xin lỗi Haruna, thế nhưng phản ứng của Haruna vẫn luôn là một từ lạnh nhạt. Yuko không biết bản thân đang kiên trì hay là đang mặt dày nữa.

“Chuyện lần đó thật sự là hiểu lầm thôi Haruna...” – Yuko một lần nữa đối với Haruna xuống nước. – “Tớ thật sự biết sai rồi...”

“Đủ rồi Yuko.”

Haruna nói rất nhỏ, cứ như là đang thì thầm với chính mình. Dứt câu, cô lập tức gơ tay ra hiệu tỏ ý không muốn nghe gì nữa, đồng thời trưng ra một bộ mặt vui vẻ hết sức có thể hướng về phía Takamina.

“Takamina, cậu kèm tớ học nhé?” – Là cái chất giọng ngọt ngào đặc trưng.

Cô lùn rất bất ngờ khi được Haruna nhờ vả, thậm chí còn giật nảy người lên một cái nữa. Thế nhưng xúc cảm lớn nhất của cô bây giờ chính là sự vui vẻ, không, là sự hạnh phúc. Dù biết là không phải, nhưng Takamina không thể giấu nổi nụ cười tươi của mình mà đáp trả lại Haruna.

“Được rồi!”

Sắc mặt Yuko lập tức đanh lại. Và người ngồi hơi xéo lên với cô lúc này cũng không khá gì hơn.

Đây không thể là sự thật được. – Yuko tự trấn an mình.

- O0o-

Mặc dù nói là dạy kèm nhưng thật ra thì trình độ học vấn của Takamina so với Haruna cũng chẳng hơn là bao. Nếu như Yuko thông minh giải quyết nhanh gọn lẹ những vấn đề mà Haruna thắc mắc thì Takamina phải vật lộn một lúc lâu mới ra kết quả, đôi lúc thậm chí phải mất cả buổi mới xong.

Thế nhưng cái gì cũng đều có thú vị riêng của nó. Xem như là cả hai cùng học chứ không phải là một người học còn một người ngồi ngắm. Mà như vậy thì cũng đỡ nhàm chán hơn.

Trong quá trình học thì sự tiếp xúc của cả hai tăng lên đáng kể. Lúc thì ngồi gần nhau để giảng bài, lúc thì cầm tay viết biểu thức, đôi lúc thì chỉ đơn giản là vô tình chạm mắt nhau, rồi cười ngượng ngùng. Dù có ngốc đến đâu thì Takamina cũng đã nhận ra được tình cảm của mình rồi. Tuy là không phải, nhưng cô thực sự không thể điều khiển được trái tim. Lắm lúc rất muốn nói cho Haruna biết, nhưng cô lại sợ.

Về phía Haruna, cô cũng không phải là không nhận ra. Đôi lúc cô cũng đã từng nghĩ Takamina thì có gì không tốt chứ, ở bên cậu ấy nhất định chỉ có hạnh phúc. Thế nhưng đâu đó trong tim vẫn không ngừng thổn thức. Hay nói đúng hơn là tim cô chưa bao giờ ngừng thổn thức.

Buổi tối hôm nay trời rất đẹp, thời tiết cũng không đến nỗi quá lạnh. Haruna bỗng nhiên sinh ra lười biếng, muốn cùng Takamina đi đâu đó chứ không muốn học nữa.

“Được rồi, lâu lâu cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ nhỉ.” – Takamina vui vẻ chấp thuận.

Cả hai sánh bước cùng nhau qua từng con đường, ghé qua biết bao nhiêu là địa điểm ăn uống, cùng nhau ca hát ngân nga một bài nào đó, mua những đồ vật linh tinh dễ thương, rồi lại cùng chụp một vài tấm hình.

Tokyo về đêm vẫn luôn nhộn nhịp như thế. Haruna và Takamina đi chơi lâu như vậy mà khi quay về trung tâm thủ đô, đường phố vẫn đông đúc người. Không gian bị bao lấp bởi vô số lời xì xào nói chuyện, cùng với tiếng âm nhạc quảng cáo được phát ra trên các tòa nhà cao ốc.

Nhìn mọi người từng từng lớp lớp đi ngang qua, ai nấy cũng đan tay vào nhau, Takamina bỗng nổi lên một cỗ cảm xúc kì lạ. Cô hướng ánh nhìn trực diện vào mắt Haruna. Haruna cũng không né tránh gì, cứ thế nhận lấy ánh mắt đó.

Mắt đối mắt, vô số cảm xúc không rõ tên trào dâng.

Takamina bước lại gần Haruna hơn. Nhu tình nắm lấy hai bàn tay cô ấy, cũng may là hôm nay Haruna đi giày không cao lắm, vì thế Takamina dễ dàng rút ngắn khoảng cách lại hơn. Lúc này hai khuôn mặt chỉ cách nhau có vài cm.

Đôi lúc nào cũng muốn trêu ngươi chúng ta. Không biết là do vô tình hay cố ý, mà ở hai phía xa khác nhau kia, vừa vặn tầm mắt Yuko và Acchan lại thấy cảnh tượng này.

Mặc dù vô số người đi qua đi lại, nhưng cảnh tượng trước mắt đó vẫn là trung tâm thu hút sự chú ý.

Trái tim Yuko và Acchan lại một lần nữa bị bóp nghẹn.

Yuko nghiêng răng giận dữ, đôi mắt hổ phách long lên. Cô có cảm giác như mình bị phản bội, rằng cô lại bị đâm bởi người mà cô tin tưởng nhất. Yuko cười đều giả rồi bước đi, không muốn nhìn cái cảnh đó thêm một chút nào nữa.

Thế nhưng Acchan thì có lẽ mạnh mẽ hơn một chút, hoặc cũng có thể nói là cô đang níu kéo mọi thứ trong vô vọng. Nếu như cô tận mắt chứng kiến điều đó thì cô sẽ từ bỏ, còn nếu không cô vẫn sẽ đóng vai một con ngốc như thế.

Takamina nhìn thẳng vào mắt Haruna, đắm chìm trong vẻ đẹp đầy mỹ hoặc của cô ấy. Khó khăn lắm cô mới cất lên được một giọng nói run run.

“Haruna, tớ...”

“Takamina.” – Giọng nói của Haruna nhẹ nhàng vang lên, tựa như những nốt nhạc du dương. – “Chúng ta dừng lại ở đây thôi.”

“Sao?”

Haruna lui người ra phía sau, khoảng cách giữa cả hai một lần nữa trở về như cũ. Cô nhìn về mặt mắt mát của Takamina mà không khỏi đau lòng.

“Tớ xin lỗi Takamina.” – Haruna hơi nghẹn ngào, lông mày cô nhăn lại một chút. – “Tớ vẫn là không thể...”

Mọi thứ dường như ngưng đọng lại, có vẻ như chúng cần một khoảnh lặng để suy nghĩ. Từng lời từng chữ của Haruna vang lên rõ ràng trong đầu Takamina. Cô lắc đầu cười đau khổ. Những giọt nước mắt cứ thế vô thức tuôn rơi. Cô lại mít ướt nữa rồi.

“Chính vì thế... Mà tớ mới không muốn nói cho cậu biết.” – Cô nấc lên từng tiếng nghẹn ngào. – “Chính vì là tớ sợ điều như thế này.”

“Chúng ta ngay từ đầu có lẽ đã không nên như thế rồi...”

Takamina gật gật đầu. Cô cố gắng không cho bản thân phát ra bất cứ tiếng nấc nào nữa, thế nhưng càng làm thế thì tim cô lại càng đau hơn, càng quặn thắt hơn.

Acchan mặc dù không thấy cảnh tượng đau lòng mà cô vẫn hằng lo sợ, thế nhưng tim cô lúc này cũng chẳng khá gì hơn.

“Tớ không giận cậu vì cậu không yêu tớ. Nhưng tớ lại rất hận cậu khi người cậu yêu lại là Haruna đó Takamina à...”

L. O. V. E Bar.

Sae đau lòng nhìn Yuko nốc hết ly rượu này đến ly rượu khác. Trông Yuko lúc này chẳng khác gì một người điên cả.

“Làm gì mà ngồi ở đây giải sầu một mình thế? Có muốn cùng em vui vẻ một chút không?” – Một cô gái ăn mặc gợi cảm không biết từ đâu đến ngồi kế bên Yuko.

Sae định lên tiếng can ngăn thì Yuko đã lập tức đồng ý lời đề nghị. Không nói không rằng ôm thẳng cô gái đó đi vào căn phòng được thiết kế đặc biệt dành cho cô. Sae chỉ biết ngao ngán thở dài.

Áp cô gái đó dưới thân, hôn lên từng tấc da thịt, thế nhưng Yuko vẫn cảm thấy mát mát cực kì. Sau khi lập đi lập lại những hành động vô thức nhạt nhẽo, Yuko nhăn mày ngồi dậy. Cô cắn môi đau đớn.

Không được! Nếu như cô làm vậy chẳng khác nào lặp lại lỗi lầm lúc trước sao? Chẳng phải cô đã nói rằng sẽ không bao giờ làm những chuyện này nữa sao?

Thế nhưng khi nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, tâm Yuko lại trở dậy từng đợt đau đớn.

Bốn người chúng ta rốt cuộc là đang làm cái gì thế này?

31. Chương 31

Kì thi tốt nghiệp diễn ra vào một ngày nắng không gay gắt cũng không nhợt nhạt. Bầu trời đẹp như thế khiến cho ngay cả con mèo lười mập mập vẫn hay nằm trước sân nhà Yuko cũng trở nên háng hái mà đi lòng vòng mấy hồi dưới cái vệt nắng kéo dài. Bất giác, tâm tình Yuko cũng trở nên tốt hơn.

Vì sắp xếp theo tên mà Yuko không thi chung phòng với Haruna. Tiếng chuông báo hiệu vang lên, Yuko nhanh chóng lật giấy thi lên và làm bài. Với trình độ thông minh vốn có của mình, đề thi này chẳng là gì cả. Yuko tự tin hoàn thành nó mà vẫn còn dư cả tá thời gian.

Không biết Haruna làm bài thế nào. – Yuko xoay vòng cây viết chì trong tay và nghĩ.

Buổi thi kết thúc, Yuko dọn đồ và bước ra khỏi phòng. Dọc hành lang, Yuko thấy bóng dáng Takamina đang đi một mình, trông cô đơn đến lạ. Takamina cũng không thi chung phòng với Haruna.

Yuko vẫn còn chưa biết chuyện giữa Takamina và Haruna, vì vậy cô vẫn còn giữ định kiến với nàng lùn. Yuko nhăn mày tăng tốc độ lên, vượt qua Takamina, vì cô không muốn nhìn thấy con người này chút nào.

“Yuko.” – Takamina thấy Yuko đung người mình bước lên mà không có phản ứng gì liền lên tiếng gọi. Cô hiểu lý do mà.

Yuko nghiêng răng. Mặt dày thật. Bây giờ mà vẫn còn có thể mở miệng gọi tên cô sao? Sóc vờ như không nghe thấy, nhip đi mỗi lúc một nhanh hơn.

“Yuko, sau này cậu không muốn hối hận thì bây giờ đổi mặt với tớ đi!” – Takamina chạy lên nắm tay Yuko lôi ngược về, trong giọng nói có pha chút giận dữ.

“Ngay từ đầu thì tôi đã hối hận rồi Minami à!”

Yuko hung hăng giật tay ra, quát. Nếu mà không bình tĩnh thì thiếu chút nữa là động tay động chân rồi.

“Cậu hối hận cái gì cơ chứ!”

“Cậu nghĩ là chuyện gì đây hả chiến hữu của tôi?” – Yuko cố tình nhấn mạnh từ chiến hữu bằng một giọng mỉa mai.

“Là về chuyện giữa tớ và Haruna đúng không?”

“Chết tiệt.”

Yuko nghe đến đây thì không cảm lòng được mà phun ra một câu chửi thề. Cô tỏ ra chán chường và định rời đi.

“Mọi chuyện không phải như cậu nghĩ đâu! Sai hết rồi!”

Yuko khựng người lại. Phóng những tia nhìn khó hiểu về phía Takamina. Trong đáy đôi mắt màu hổ phách đó không có một chút thiện cảm gì.

“Ngay từ đầu có lẽ tớ đã không nên có loại tình cảm này. Bởi vì vốn tớ đã không thuộc về trái tim Haruna rồi.”

“Ý cậu là gì đây?”

“Haruna vốn chỉ yêu một mình cậu thôi Yuko à. Thật sự là như vậy.”

Không phải điều gì cũng có thể biểu đạt hết bằng lời nói. Vì thế chúng ta mới phải cố gắng hiểu một người qua rất nhiều giác quan khác nhau. Con người là một loài sinh vật khó hiểu, luôn tự nhủ với bản thân rằng nếu như không nói ra thì người ta sẽ không biết, nhưng đến khi quyết định nói thì lại trở nên sợ hãi.

“Hai cậu như thế này thật sự là không đáng. Mau mau đi làm lành với nhau thôi.”

Takamina thở dài, đặt tay lên vai Yuko. Trong phút chốc, Yuko cảm giác được rằng đây mới chính là người chiến hữu bao lâu nay của cô.

“Đừng để mình phải hối hận Yuko à.”

“Cám ơn cậu...”

Yuko gạt đầu một cái rồi lập tức chạy thẳng đến phòng thi của Haruna. Thế nhưng trong một hồi lâu dáo dác tìm kiếm vẫn không thấy đâu, có lẽ Haruna đã về rồi. Nghĩ vậy cô liền chạy đến ga điện ngầm, chen chúc với hàng tá người trong đó mà đi đến nhà Haruna. Cô không gọi quản gia đến đón, là vì cô không muốn tốn thêm một giây phút nào nữa.

Đứng trước căn hộ quen thuộc mà bao lâu nay đã không vào, Yuko nhớ sự bừa bộn nơi phòng khách, nhớ cái tủ lạnh trống hoác, nhớ mùi hương đặc trưng của phòng ngủ. Cô nhớ chủ nhân của căn hộ này. Yuko nhấn chuông, đợi một hồi lâu vẫn không thấy ai ra mở cửa. Nghĩ rằng Haruna không nghe nên Yuko nhấn thêm hai ba lần nữa, vẫn là không có động tĩnh gì. Chạy sang hỏi nhà hàng xóm thì mới biết rằng Haruna vẫn chưa về nhà, hai chú cún UsaMimi vẫn còn đang gửi nhờ.

Yuko bủi mủi một cái, dựa vào tường chờ đợi. Một tiếng, hai tiếng, năm tiếng, rồi đến nửa đêm, Yuko vẫn một mình đứng ở đó. Cô không biết là mình ngu ngốc hay thật thà nữa. Yuko cắn răng lấy di động ra gọi cho Haruna, không liên lạc được. Cô gọi hết cho tất cả những ai thân thiết với Haruna, vẫn là không khả quan gì hơn. Yuko lập tức trở nên lo lắng sợ hãi. Cô như người điên gọi cho đám thuộc hạ của mình bảo chúng lục tung tất cả góc ngách để tìm Haruna. Thân ảnh nhỏ nhắn cũng lao mình chạy khắp mọi nơi.

- 00o-

Ngày tốt nghiệp.

Yuko thần thờ ngồi xuống chiếc ghế đá công viên cạnh trường. Cầm tấm bằng tốt nghiệp loại ưu trên tay, cô nhả mặt cười khổ. Công viên hôm nay khá đông người. Già có, trẻ có. Những người lớn tuổi thì đứng một góc tập bài thể dục dưỡng sinh, trong khi những đứa trẻ thì chạy nhảy không biết mệt trên chiếc cầu tuột. Có cả một số cặp tình nhân đang âu yếm nhau nữa.

“Thật vô vị.” – Yuko lẩm bẩm.

Haruna muốn trốn tránh khỏi cô thật sao? Ngay cả khi biết rằng Yuko không thể nào quên cô ấy? Yuko nghĩ rằng mình vốn đã rất trưởng thành, nhưng không, thật ra vẫn còn trẻ con lắm. Cô háo thắng, lòng tự tôn lại cao, vì thế mà cô đã không thể gạt bỏ cái tôi của mình sớm hơn để xin lỗi Haruna. Mất nàng rồi, cuộc sống của cô cũng trở nên vô vị. Con người ta ai cũng cần một nơi để trở về, cần một người để dựa vào, và đối với Yuko đó chính là Kojima Haruna. Ít ra Haruna cũng nên cho Yuko một câu trả lời rõ ràng chứ? Không nói không rằng bỏ đi như vậy, cô thực sự rất khó chịu. Trải qua nhiều chuyện rồi thì con người ta sẽ trở nên chín chắn hơn. Yuko cũng vậy. Cô bây giờ đã không còn như xưa nữa. Mỗi khi thức dậy Yuko đều nghĩ đến Haruna. Những lúc đi ngủ cô cũng mơ thấy nàng. Chỉ có một mình Haruna thôi.

Tớ yêu cậu. Kojima Haruna à, tớ yêu cậu. Về bên tớ đi có được không?

Yuko càng nghĩ càng đau lòng. Khóe mi cô chực chờ rơi xuống một giọt nước mắt. Yuko không buồn động tay, cô cứ để mặc cho đôi mắt mình khóc. Thế nhưng những giọt nước mắt đó chỉ rơi được nửa quãng đường đã bị một bàn tay ôn nhu lau lấy.

“Sao đây? Được bằng tốt nghiệp loại ưu mà còn mít ướt à?”

Giọng nói ngọt ngào kéo dài đặc trưng mà Yuko vẫn thích nghe vang lên bên tai nhẹ nhàng ấm nóng. Yuko sợ. Cô không dám mở mắt ra. Toàn thân tê cứng hết cả.

“Ở đây người ta ai cũng có đôi có cặp, ngồi một mình không buồn sao?”

“...” – Yuko muốn nói gì đó, nhưng không mở miệng được.

“Oshima Yuko.” – Giọng nói chuyển sang lạnh lùng đe dọa.

“V-Vâng..?”

Yuko vẫn như trước sợ hãi phản ứng trước tông giọng đáng sợ này. Lúc sau phát hiện ra thì cả hai mắt cũng đã mở to nhìn người đối diện rồi.

“Haruna..?” – Yuko không tin vào mắt mình.

“Tớ tốt nghiệp rồi đây. Giải không?” – Haruna rất tự nhiên tươi cười ngồi kế bên Yuko.

Mùi hương đặc trưng của Haruna phả vào mũi khiến cho Yuko càng thêm tin tưởng rằng sự việc trước mắt cô là thật. Thế nhưng dù sao cô vẫn cảm thấy thật khó tin.

“Không phải cậu không có mặt ở buổi tốt nghiệp sao?”

“Tớ ngồi ở một góc, không ngồi theo lớp. Mà hiệu trưởng cũng chỉ đọc tên những người tốt nghiệp loại ưu lên nhận bằng trực tiếp thôi. Cậu không nhận thấy tớ cũng phải?”

Yuko càng nghe thấy giọng Haruna thì càng cảm thấy muốn khóc. Cổ họng cô nghẹn lại, đôi mắt cũng đã mọng nước. Trông Yuko lúc này chẳng khác gì một tiểu hài tử mít ướt khả ái.

“Sao lại khóc nữa rồi a?” – Haruna mặc dù bên ngoài trêu chọc nhưng trong lòng cô cũng đang đau quận thất lại. Cô biết mình cũng đã sai rồi.

“Haruna... Mấy ngày nay... Cậu... Cậu đi đâu mất thế... Hả?” – Yuko khó khăn nói qua từng tiếng nấc.

Thật ra thì khi ấy Haruna về nhà, thấy Yuko đứng đợi thì cô bỗng không biết phải phản ứng làm sao. Cô cũng rất muốn làm lành với Yuko, nhưng như thế có là quá dễ dàng không? Yuko nhận ra lỗi lầm và chấp nhận sửa sai là một điều tốt, nhưng việc Yuko cần phải trưởng thành thì càng quan trọng hơn. Haruna quyết định thử lòng Yuko một lần nữa.

Kojima quả là một gia tộc đáng sợ. Chỉ cần là Haruna lên tiếng, lập tức mọi thứ liên quan đến cô tạm thời bị bịt kín hết. Dù cho đó có là Oshima gia hay là ai đi chăng nữa cũng không thể biết được gì. Chẳng trách Yuko có tìm đến kiệt lực cũng không thấy cô đâu. Kỳ thực mấy ngày nay cô không hề bỏ Yuko mà đi, chỉ là không xuất hiện trong tầm mắt của Yuko mà thôi. Cô vẫn luôn quan sát Yuko, vẫn luôn đau lòng mỗi khi Yuko khóc.

“Cậu quá... Đáng lắm Haruna à...”

Yuko khóc mỗi lúc một to hơn khiến cho Haruna phải ôm người yêu bé nhỏ của mình vào lòng mà an ủi.

“Tớ xin lỗi... Yuuchan ngoan... Tớ sai rồi, Yuuchan phạt tớ cái gì cũng được... Tớ xin lỗi...” – Haruna vừa dỗ Yuko vừa hôn âu yếm vào má cô ấy, những giọt nước mắt tạo vị mặn mặn nơi đầu môi.

“Không khóc nữa nha, Yuuchan từ khi nào trở thành một cô bé mít ướt thế này?”

Mặt đối mặt, Haruna lấy tay ôn nhu lau khô khuôn mặt lấm lem của Yuko.

“Không có cậu ở bên tớ cô đơn lắm có biết không?” – Yuko lên tiếng.

“Biết chứ. Vì tớ cũng vậy mà.”

“Vậy thì đừng rời xa tớ nữa.”

“Ừm.”

Yuko và Haruna cùng đầu vào nhau, thì thầm những lời ngọt ngào.

“Mãi mãi yêu một mình tớ thôi nhé?” – Haruna choàng tay ôm lấy cổ Yuko, trong mắt ánh lên những tia nhìn yêu thương.

Yuko mỉm cười đầy kiên định.

“Oshima Yuko yêu Kojima Haruna.”

“Kojima Haruna yêu Oshima Yuko.”

Tất cả mọi người trong công viên như dừng lại mọi hoạt động của mình, đồng loạt hướng ánh nhìn về phía cặp đôi đang âu yếm nhau nơi băng ghế đá.

Yuko và Haruna hạnh phúc trao cho nhau nụ hôn nồng nàn đã từ lâu không được thưởng thức. Không cần màng đến mọi người xung quanh, cứ như rằng cả thế giới này chỉ còn có hai người. Những tia nắng mặt trời hôm nay cũng trở nên đặc biệt ấm áp, chiếu xuống Yuko và Haruna tạo thành những vệt lấp lánh.

Chỉ cần chúng ta ở bên nhau thì mọi thứ cũng sẽ trở nên tuyệt vời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kojiyuu-nguoi-yeu-tien-ty>